UFO
Coperta: Valentin Luca
JEAN SIDER OVNIS: DOSSIER SECRET e Editions du Rocher, 1995
ISBN 973 – 97387 – 2 – 9
Jean Sider
OZN
DOSAR SECRET
traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

Acelora ce nu ţin cont de dogme, tuturor excluşilor, prăpădiţilor, nulităţilor, acelor ufologi de nimic blamaţi de ştiinţa oarbă şi imbecilă, dar care merg între lumi în căutarea sensului real al vieţii, cufundaţi în visele lor plămădite din naivităţi şi speranţe zadarnice.

În sfârşit, celor care ne-au părăsit de curând, Alfred Nahon în 1990, Aimé Michel în decembrie 1992, doi pionieri francezi în domeniul cercetării fenomenului OZN. Fie ca acum să poată avea răspunsul la întrebările pe care şi le puneau…

Tuturor acestora le dedic cartea de faţă, amintind cititorului că un tip bine a spus într-o zi:

Fericiţi cei săraci cu duhul.
Căci a lor va fi împărăţia Cerurilor

INTRODUCERE

Cred că pe vremuri Pământul a fost un fel de «no man's land» pe care alte lumi l-au explorat, l-au colonizat, şi s-au înfruntat pentru stăpânirea lui. Acum, Ceva posedă Pământul şi-i îndepărtează pe colonişti…

Charles Hoy Fort.
Le Livre des danmes (1919)

Manipularea creierelor este o tehnică de propagandă folosită în societatea omenească de mult mai multă vreme decât se credea în general.

În zilele noastre, ea se exercită zilnic în casele noastre prin mijloacele audio-vizuale, iar industriaşii o pun în practică pentru promovarea şi vânzarea produselor lor. Societatea de consum fiind ceea ce este, bombardamentul publicitar a intrat în obiceiurile acestui timp şi în

apartamentele noastre.

Politica se manifestă prin selectarea informaţiilor, prin insinuări, prin denigrări, prin tăceri… S-a vorbit chiar de imagini subliminale inserate în secvenţe televizate, pentru a incita oamenii, cu ocazia campaniilor electorale, să voteze pentru cutare sau cutare candidat.

Nu ne ocupăm însă de procesul, cu atât mai puţin de istoria, diferitelor tipuri de influenţe exercitate asupra minţii oamenilor de politicieni sau de cei care se ºC după cu publicitatea.

Această carte nu are altă ambiţie decât să atragă atenţia cititorului asupra unui gen de manipulare mentală mai subtilă, mai elaborată, mai evazivă şi mult mai eficace decât cele al căror efect îl suportăm zilnic şi cărora le cunoaştem originea şi finalitatea.

Într-o lucrare precedentă am prezentat *o stare de fapt*. apariţia în Statele Unite în 1947 a unor farfurii zburătoare, ceea ce a determinat autorităţile americane să folosească toate metodele mai mult sau mai puţin legale pentru a ascunde publicului realitatea unei situaţii pe care nu erau în stare s-o explice.

Pentru militari, aceste fenomene semănau prea mult cu pătrunderea forţată a unei puteri străine în sp., aţiul aerian al ţării. De aceea ozn-urile au constituit de la început o ameninţare potenţială, pentru că regulile în materie de securitate cer să se aibă în vedere posibilitatea cea mai rea, astfel încât să i se poată face faţă cu eficacitate maximă.

În prima parte a acestei lucrări vor fi prezentate motivele exacte ale acestui comportament, cu sprijinul unor elemente doveditoare, printre care identificarea grupurilor oculte ale puterii care s-au succedat în Statele Unite din 1947 până în 1976. Acest lucru este foarte important pentru că nu trebuie pierdut din vedere că toate celelalte ţări din lumea occidentală (blocul de Vest) au copiat atitudinea guvernului american. În consecinţă, a studia istoria secretă a acestei puteri, cea legată de tăcerea absolută asupra ozn-urilor, este indispensabil

pentru a înţelege implicaţiile acestei probleme.

Cititorul va descoperi cum au fost propagate conjuncturi create artificial pentru a înşela masele şi a le face să creadă că Statele Unite şi Uniunea Sovietică aveau să se înfrunte într-un conflict apocaliptic generalizat. Va descoperi cum au fost întreţinute aceste situaţii, profitându-se de acest posibil al treilea război mondial oprit de *sferele superioare* (din lipsa momentană a unei alte terminologii), acţiunea de stopare începând în iulie

1947 cu prăbuşirea unui ozn la Roswell, New Mexico.

Cu siguranţă că acest incident nu a fost rezultatul unei întâmplări, ci mai curând un episod calculat cu mare pricepere, o manipulare de un tip ieşit din comun.

În cea de a doua parte vom aborda problema unei posibile tentative de manipulare mentală a omului de către o inteligenţă necunoscută, prin intermediul mărturiilor unor persoane considerate a fi fost răpite la bordul unui ozn.

Pentru a sensibiliza şi mai bine cititorul, am consacrat un capitol oamenilor de ştiinţă care s-au aflat la originea informaţiilor asupra acestui tip de experienţă. Pentru că au fost obţinute direct de la martorii respectivi sub regresie hipnotică, informaţiile constituie un fundament de o valoare de netăgăduit în tentativa de a ne apropia de acest mister.

Manipularea societăţii noastre omeneşti este atât de complexă şi atât de elaborată încât nu transpare decât dacă studiem şi trecutul nostru.

Tradiţiile populare, legendele, miturile, când sunt examinate cu o privire nouă, dezvăluie urme de netăgăduit. Dar, pentru a ne da seama de asta, trebuie să le comparăm cu ceea ce ar putea trece drept un folclor modern. Cu alte cuvinte, trebuie să facem apropierea dintre relatările celor care experimentează aceste întâlniri apropiate şi relatările din trecut, unde se aminteşte de contactele cu *oamenii din ţara zânelor*.

Rezultatele obţinute în urma acestei cercetări, cu adevărat uimitoare, vor putea să repună în discuţie câteva

idei partizane înrădăcinate de generaţii în minţile noastre.

Cititorul va avea atunci posibilitatea de a se gândi să considere altfel fenomenul OZN. în domeniul amăgirii şi al iluziei (ca şi al minciunii în cazurile de comunicare), inteligenţa care le manipulează îşi stăpâneşte arta cu o asemenea perfecţiune încât ozn-urile poate că nu sunt decât un bluf monumental, o înscenare formidabilă mai mult decât seculară, care a luat diverse forme după loc şi epocă, dar care implică o sechestrare, un sistem de control al întregii omeniri.

Deocamdată ne deplasăm în labirintul întunecos al unui mister care se sustrage de fiecare dată când credem că ne-am apropiat de el. Acesta însă nu este un motiv pentru a renunţa sau pentru a ne cantona într-o atitudine statică şi sterilă.

Eu am convingerea fermă că toate rătăcirile noastre, toţi paşii greşiţi fac parte dintr-o manipulare enormă.

g jenez A

ŞI

9

ACTUALITATE

PRĂBUŞIREA UNUI OZN LA ROSWELL ŞI URMĂRILE ACESTUI EVENIMENT

O navă venită dintr-o lume străină zboară şi nu zboară pe cerul acestui Pământ. Totuşi, acest lucru este în concordanţă cu observaţiile făcute de sute de mii de martori în legătură cu un eveniment care a avut loc. Şi dacă stadiul aeronauticii din epoca respectivă se afla la un nivel scăzut de dezvoltare, nu e mai puţin adevărat că faptele petrecute şi împrejurările în care au avut loc au fost total ascunse.

Charles Hoy Fort, *New Lands* (1923).

Era cosmica, New Age sau Timpul spaţial – numiţi această epocă după cum doriţi – nu a început la 24 iunie 1947 cu observaţia lui Kenneth Arnold, „părintele" farfuriei zburătoare.

În realitate ea a fost inaugurată la 2 iulie 1947, cam zece zile mai târziu, cu dovada materiala a acestui

fenomen care ne sfidează imaginaţia. În seara aceea, un obiect zburător neidentificat face explozie nu departe de un ranch izolat între Roswell şi Corona, statul New Mexico.

PRĂBUŞIREA UNUI DISC ZBURĂTOR

La 2 iulie 1947, în timpul serii, un obiect strălucitor în forma de disc traversează cerul localităţii Roswell, orăşel care are privilegiul redutabil de a avea la porţile sale singura bază din lume care adăposteşte o escadrilă de bombardiere echipate pentru a arunca o bombă atomică. Cititorul să fie foarte atent, pentru că această precizare nu e inutilă.

Ceva mai târziu, la şaptezeci de mile nord-vest de oraş, un alt disc (sau acelaşi) face explozie în cursul unei furtuni violente deasupra unui sector aproape pustiu, presărat ici şi colo cu un ranch amărât sau cu un hangar pentru adăpostirea oilor.

A doua zi, 3 iulie, pe când ducea o turmă la păşune împreună cu cei doi fii ai săi, fermierul W.W. „Mac" Brazel a descoperit rămăşiţele împrăştiate ale aparatului *accidentat*. Pentru că nu avea telefon şi se afla într-o regiune foarte îndepărtată de oraş, Brazel hotărăşte să aştepte până când va trebui să se ducă în localitate pentru a semnala cele întâmplate. Ceea ce s-a şi întâmplat câteva zile mai târziu, la 6 iulie, când s-a dus să-i spună totul şerifului local, George Wilcox, care anunţă imediat baza militară cea mai apropiată, cea de la Roswell, comandată la vremea aceea de colonelul William Blanchard.

O primă vizită la ranch-ul Brazel a fost făcută de maiorul Jesse A. Marcel, ofiţer de informaţii la Roswell A.A.F., însoţit de agentul de contraspionaj Sheridan W. Cavitt, a cărui unitate asigura securitatea bazei şi depindea de infanterie, în timp ce maiorul Marcel era pilot în cadrul aviaţiei militare. La vremea aceea infanteria avea în grijă securitatea tuturor bazelor strategice de pe teritoriul ţării.

Cei doi bărbaţi au luat cu ei o mare cantitate de rămăşiţe adunată de pe păşunea aparţinând ranch-ului Brazel, iar locotenentul Walter Haut, cel care răspundea

de relaţiile cu publicul la baza militară, a redactat un comunicat de presă cu acordul colonelului Blanchard.

La data aceea nu exista niciun secret impus privitor la ozn-uri, care erau atribuite unor miraje sau unor erori. Cazul de la Roswell avea să fie şutul dat furnicarului care a declanşat tăcerea totală.

După trimiterea respectivului comunicat presei, rămăşiţele au fost încărcate într-un aparat B-29 şi transportate de maiorul Marcel la baza Fort Worth (statul Texas), unde se afla cartierul general al Regiunii 8 aeriene, comand aţă de generalul Roger, M. Ramey.

Maiorul şi cei care îl însoţiseră au primit ordin de la general să nu vorbească despre acest incident ziariştilor şi, când aceştia au fost primiţi în biroul său, unde mai înainte fusese aşezat un balon-sondă sfâşiat în mai multe bucăţi, le-a explicat că era vorba de o eroare.

În timp ce generalul Ramsey şi adjunctul său, colonelul Thomas Dubose, înşelau oamenii de presă, aparatul B-29 a făcut plinul şi a pornit din nou spre Dayton (Ohio), unde se afla cartierul general al serviciilor de informaţii al aviaţiei. La manşă se afla căpitanul O.W. Henderson, din aceeaşi unitate cu maiorul Marcel, grupul de bombardament 509.

În avion, în afară de rămăşiţe din obiectul care se prăbuşise, se mai aflau patru soldaţi înarmaţi… şi trupurile fără viaţă ale unor mici umanoizi.

MARTORII VORBESC

La 17 februarie 1981, ziarul american *Globe* a publicat istoria succintă a prăbuşirii obiectului.

Nevasta lui O.W. Henderson (la vremea aceea pensionar) a dat peste articol şi, ştiind că bărbatul ei a făcut parte din grupul de bombardament 509 de la Roswell, l-a întrebat ce credea de relatarea din presă. Fostul căpitan le-a mărturisit atunci soţiei şi fiicei sale că într-adevăr însoţise rămăşiţele şi *corpurile* celor aflaţi în obiectul distrus la baza Dayton, afirmând că era vorba de mici umanoizi macrocefali.

O.W. Henderson a murit în 1986.

În 1988, fiica lui, instalată în Hawaii, *a vorbit* cercetătorului John August. Acesta l-a anunţat pe Leonard Stringfield, specialist în prăbuşiri de ozn-uri în Statele Unite, care a reuşit să obţină confirmarea faptelor din partea doamnei Henderson.

O echipă din grupul privat CUFOS, coordonată de Donald R. Schmitt, a făcut în 1989 o contra-anchetă care a continuat până în 1990.

Schmitt a reuşit să se întâmp-că-cirnembrii familiei lui Melvin E. Brown, care a-v-oc-iaj-pj-Jdea cadavrele când au fost descoperite puţin după. rămăşiţele obiectului, într-un loc diferit de primul perimetru. Cu patru zile înainte de moarte, ştiindu-se condamnat, el a mărturisit celor apropiaţi că afacerea Roswell nu era legată de un balon-sondă şi că fuseseră găsite cadavre. Fiica lui a confirmat faptul, precizând că tatăl ei făcea parte din poliţia militară a bazei.

Schmitt a putut să stabilească că fermierul Brazel, după ce a fost reţinut şapte zile la bază de serviciul de contraspionaj al infanteriei, a început să spună o poveste vizibil învăţată pe de rost pentru a banaliza incidentul. În mod ciudat, deşi foarte sărac, el şi-a cumpărat o casă şi o camionetă nouă imediat după *eliberare*. Preţul tăcerii…

Lucru bizar, Schmitt pretinde că a obţinut de la alţi martori descrierea cadavrelor, adăugând că ea nu corespunde cu cele făcute de martori ai întâlnirilor apropiate de gradul III şi IV (RR III şi RR IV), fără să fie mai precis. Scrisoarea pe care i-am trimis-o în această privinţă nu a primit răspuns nici până azi.

Dintre celelalte elemente interesante culese de Schmitt şi prietenii lui de la CUFOS, cele de mai jos consider că meriia să fie menţionate:

— M. Thomas, agent CIC (*Counter Intelligence Corps – contraspionaj*), a mărturisit atunci ziaristului Frank Kaufman că nu ştie dacă fuseseră găsite cadavre, dar că el şi colegii lui le căutaseră în mod susţinut;

— În acea perioadă circulau la Roswell zvonuri în legătură cu faptul că un ocupant al navei fusese recuperat

în viaţă;

— Paisprezece martori au furnizat o descriere precisă a rămăşiţelor aparatului pe care le-au putat vedea, şi uneori chiar atinge.

În iunie 1990, William Moore şi Jaime Shandera au divulgat alte informaţii:

— Frank Joyce. ziarist la staţia de radio locală KGFL, a fost unul dintre primii care a difuzat comunicatul de presă al locotenentului Walter Haut. El i-a mărturisit lui Moore că puţin după aceea primise telefonul unui anume colonel Johnson. Acesta se arătase îngrijorat de iniţiativa luată de ziarist când primise comunicatul. Când Joyce i-a spus că difuzase informaţia pe post, ofiţerul s-a arătat consternat şi a recurs la o ameninţare voalată. Joyce a constatat mai târziu că textul original al comunicatului a dispărut din arhivele staţiei de radio, fără să poată explica cum anume s-a întâmplat acest lucru;

— În martie 1989, Moore s-a întâlnit cu Robert J. Shirley, fost locotenent, afectat biroului de operaţiuni în momentul incidentului. El şi-a amintit perfect că un al doilea avion – un B-25 – a fost încărcat cu rămăşiţele aparatului care explodase, rămăşiţe ce fuseseră puse la adăpost de privirile curioşilor şi ambalate cu grijă. Avionul a plecat de la Roswell la câteva zile după avionul B-29 al maiorului Marcel. Probabil că era vorba de ultimele vestigii ale epavei strânse de pe pământul lui Brazel, în timp ce acesta se afla în continuare *reţinut* la bază de agenţi CIC;

— Medicul spitalului bazei de la Roswell, identificat şi găsit, a confirmat sosirea a patru cadavre de mici umanoizi macrocefali la 8 iulie 1947;

— O infirmiera de la acelaşi spital a mărturisit unui antreprenor de pompe funebre din Roswell că putuse să-l vadă pe unul din umanoizi şi i l-a descris;

— Directorul staţiei de radio locale a primit ameninţări (eventuala suprimare a licenţei de funcţionare) pentru a se preta unei operaţiuni de dezinformare atunci când fermierul Brazel a fost „instruit” de militarii de la CIC

să spună povestea pe care avea s-o debiteze…

— La Roswell au avut loc diferite operaţiuni de intoxicare, efectuate de personal specializat, pentru contracararea zvonurilor în legătură cu prăbuşirea şi cadavrele umanoizilor…

Mai sunt încă multe date mai mult sau mai puţin categorice care circulă despre descoperirile echipei Moore-Shandera şi ale celor de la CUFOS conduşi de Schmitt, dar este încă prea devreme pentru a li se acorda un anumit credit. Va trebui să mai aşteptăm puţin.

UN MARTOR DE PRIMĂ MÂNĂ

În schimb am obţinut personal mărturia unui om care a avut şansa imensă de a vedea şi de a atinge rămăşiţele obiectului prăbuşit la Roswell.

La 22 august 1990, am încercat un demers pe lângă doctorul Jesse A. Marcel, fiul colonelului J.A. Marcel, maior în 1947, primul care a recuperat cea mai mare parte din epavă. După trei luni de aşteptare, răbdarea mea a fost răsplătită cu un răspuns care confirma autenticitatea faptului. Iată principalele pasaje din scrisoare:

„(…) *Răspund la întrebările dumneavoastră*:

Tatăl meu mi-a arătat, ca şi mamei mele de altfel, tot felul de rămăşiţe. Pentru noi ele erau nişte fragmente metalice, care aminteau *într-un fel foaia de staniol, dar cu o grosime mai mare*: *oricum, nu era un material de genul foii de aluminiu. Mai erau şi bucăţi dintr-un material plastic negru cu o grosime de 1 – 2 mm, foarte rigide, nemaleabile. Mai erau şi nişte fragmente cu o secţiune de 1 – 2 cm care semănau cu nişte bare. Acestea sunt fragmentele care prezentau un fel de scriere pe marginile lor interioare. Prima mea impresie a fost că aceste fragmente erau nişte lucruri extraordinare.*

Motivul pentru care tatăl meu le-a adus acasă este faptul că domiciliul nostru se afla pe drumul care ducea la baza aeriană, şi a profitat pentru a ne arăta acele rămăşiţe care ieşeau complet din cadrul obişnuitului. Părerea mea e că el nu avea habar de ceea ce ar fi putut să fie, doar că nu proveneau de la un aparat aerian convenţional. Îmi

amintesc că ne-am gândit la ipoteza unui aparat secret fabricat de o putere străină, poate de Uniunea Sovietică. După un timp am revenit asupra problemei şi am tras concluzia că nicio ţară de pe Pământ nu putea să producă ceva asemănător. Tatăl meu a avut impresia foarte clară că acele fragmente erau resturile a ceea ce se numea atunci «farfurie zburătoare», şi trebuie să mărturisesc că şi eu am aceeaşi părere.

În ceea ce priveşte descoperirea echipajului navei, personal nu am nicio cunoştinţă directă despre existenţa cadavrelor. Multe persoane au vorbit despre asta, dar nu erau decât zvonuri. Este foarte posibil să fi fost găsiţi câţiva ocupanţi ai navei, dar n-am avut acces la mărturii de primă mână.

Totuşi, deşi tatăl meu nu a vorbit niciodată de căpitanul Henderson (care a pilotat avionul cu rămăşiţe «şi cadavre» de la Fort Worth, Texas, la Dayton, Ohio), am avut ocazia să discut despre acest punct cu soţia lui. Doamna Henderson mi-a spus că este absolut convinsă că ceea ce i-a spus soţul ei despre cadavrele unor creaturi străine «aliens» şi rămăşiţele unei farfurii zburătoare este exact şi autentic (…)".

Mi-ar fi greu să aduc dovezi mai categorice decât aceasta scrisoare a doctorului J.A. Marcel.

CONSECINŢELE PRĂBUŞIRII DE LA ROSWELL

Acest *accident spaţial*, magistral ascuns de serviciile de securitate şi transformat în căderea unui balon-sondă de militarii americani, a căzut foarte repede în uitare. Ziariştii s-au lăsat şi ei înşelaţi şi totul a intrat în normal în acea perioadă când între Statele Unite şi URSS exista o mare tensiune.

Privind lucrurile după atâţia ani şi după dezmembrarea Uniunii Sovietice, ne dăm brusc seama că epava unei nave presupusa extraterestră şi cadavrele ocupanţilor ei n-au putut, *în niciun caz*, să nască o situaţie de conflict între cele două mari puteri.

Pentru că este foarte improbabil ca americanii şi ruşii să continue să se înjure, să se ameninţe, să se ridice tot

timpul unii împotriva altora, din moment ce primii deţineau dovada materiala a existenţei unei inteligenţe necunoscute, neumane, în preajma planetei noastre. În mod necesar, americanii au trebuit să-i înştiinţeze pe sovietici despre incident, discret dar *obligatoriu*. Se făcea simţit riscul unui conflict interplanetar, de aceea cele două mari puteri ale Pământului au încheiat probabil acorduri secrete pentru a face faţă noii situaţii apărute.

Până când experţii armatei au analizat rămăşiţele şi cadavrele au trecut vreo cincisprezece zile. Apoi, din cauza urgenţei situaţiei, probabil că preşedintele Truman a primit un raport preliminar, după care, în faţa ameninţării potenţiale a acestei apariţii neaşteptate, a luat măsuri excepţionale de securitate, ceva ce depăşeşte tot ce s-a făcut atunci când japonezii s-au instalat liniştiţi la Pearl Harbor. împrejurarea era deosebit de serioasă, chiar dramatică.

La 26 iulie 1947, din ordin prezidenţial, s-a creat *National Security Act* (Legea siguranţei naţionale), care permite formarea *unui Naţional Security Council* (Consiliul Naţional al Siguranţei) şi fondarea binecunoscutei CIA, condusă de contraamiralul Roscoe Hillenkoeter, care înlocuia CIG (*Central Intelligence Group*). Paragrafele „d” şi „e” din Secţiunea 102 a acestei legi defineau misiunile noii agenţii.

Consiliul Naţional al Siguranţei era format din cinci membri:

— Preşedintele Statelor Unite.
— Vicepreşedintele Statelor Unite.
— Ministrul Apărării.
— Ministrul de Externe.
— Directorul Biroului Planului de Urgenţă OEP (*Office of Emergency Planning*).

Directorul OEP-ului nu era altul decât DCI-ul (*Director of Central Intelligence*), rol care i-a revenit totdeauna şefului CIA.

Această denumire iese complet din conjunctura creata de războiul rece şi pare să indice că la o situaţie

excepţională corespunde un Consiliu Naţional al Siguranţei excepţional.

Tensiunea începuse practic încă de la sfârşitul celui de al doilea război mondial, aşa că pare cam ciudat că în iulie 1947 s-a simţit nevoia creârii unei noi structuri administrative de siguranţa de vreme ce americanii deţineau supremaţia cu bomba lor atomică, armă determinantă în posesia căreia URSS-ul nu va intra decât doi ani mai târziu.

În consecinţă, ameninţarea potenţială care se află la originea acestei situaţii trebuie să fie căutată în altă parte, poate la Roswell.

NSC permite elaborarea Cartei secrete a amintitei CIA. Când această agenţie înlocuieşte în totalitate CIG, ea cere în completare înfiinţarea a două organisme, concepute special pentru controlul eficace al cercetării asupra ozn-urilor. Acestea sunt următoarele: e IAC (*Intelligence Advisory Conimittee*)

(D OSI (*Office of Scientiffe Intelligence*).

IAC era format, în 1947, din şefii tuturor agenţiilor de informaţii militare şi un adjunct special al ministerului de externe, în afară de acesta din urmă care reprezenta ministerul respectiv, toţi ceilalţi membri erau militari, în timp ce în 1946, din acelaşi grup (care se numea IAG – *Intelligence Advisory Group*) făcea parte Edgar Hoover, directorul FBI-ul, i. Pentru ce prestigiosul FBI era îndepărtat din noul birou înfiinţat după prăbuşirea de la Roswell? Deoarece controlul informaţiilor despre ozn-uri era treaba exclusivă a armatei, dacă exceptăm CIA care avea să devină perdeaua de fum destinată să mascheze toate acţiunile oficiale, care urmarea delimitarea adevăratei naturi a ozn-urilor.

OSI (a nu se confunda cu un alt OSI – *Office of Special Intelligence* – serviciul de informaţii al US Air Force) depindea direct de CIA. Se ştie că un memorandum al acestui organism, datând din septembrie 1952 şi

destinat DCI-ului, avea drept titlu *Flying Saucers* (*farfurii zburătoare*) ...

Se poate observa şi anomalia pe care o constituie prezenţa unui adjunct al ministerului de externe printre membrii IAC-ului, când logica ar fi cerut ca un astfel de funcţionar să nu facă parte dintr-un aşa comitet. Asta sugerează că se afla acolo pur şi simplu pentru a ţine la curent ambasada URSS-ului cu situaţia creată de afacerea Roswell! Dacă ameninţarea ar fi venit într-adevăr din partea sovieticilor, din acest birou ar fi făcut parte mai curând un adjunct al ministrului apărării, sau chiar ministrul însuşi.

Aceeaşi ciudăţenie poate fi întâlnită pe una din paginile agendei preşedintelui Truman, unde e vorba de o discuţie cu *the Secretary of State* (echivalentul ministrului de externe) – nu cu ministrul apărării – în legătură cu eventualitatea unui atac prin satelit. Aceasta pagină poartă data de 30 octombrie 1947, cam cu zece ani înainte de *Sputnik 1*. Presupusul *satelit* era probabil atribuit unei alte puteri, nu URSS-ului, de vreme ce consultarea era prevăzută cu ministrul de externe, nu cu omologul său de la Apărare. Încă un element care demonstrează că adversarul potenţial nu era rivalul sovietic...

Să mai amintim că E.J. Ruppelt, fostul şef al proiectului *Blue Book*, spune ca consemnul pentru tăcerea absoluta în legătura cu ozn-urile a fost dat în iulie 1947, ceea ce corespunde perfect cu crearea NSC-ului la 26 iulie.

Alt detaliu interesant, care poate fx găsit într-o carte uimitoare despre imperiul financiar sovietic din vest, precizează că: *„La ora actuală (1987), principalul punct de rezistenţă la o atitudine mai conciliantă cu URSS-ul rămâne, în cadrul executivului (american) Consiliul Naţional al Siguranţei...”* Autorul nu aminteşte motivele acestei reticenţe. Dacă ar fi ştiut de dosarul ozn şi de conjunctura creată de prăbuşirea de la Roswell, cu siguranţă că le-ar fi amintit. Amăgeala cu războiul rece le convenea de minune industriaşilor americani. Ruptura în

acest mecanism bine pus la punct a fost provocată de o schimbare în conştiinţa colectivă a locuitorilor din ţările comuniste, ceea ce probabil că a jenat puterea ocultă americană.

După îngroparea războiului rece, a fost nevoie să se creeze rapid un alt suport pentru a justifica comenzile enorme de echipamente militare care fac ca funcţioneze multe uzine în Statele Unite, căci începuse să se profileze recesiunea, cu creşterea vertiginoasă a numărului de şomeri şi o balanţă comerciala deficitară. S-ar putea spune că războiul din Golf a echilibrat lucrurile şi se pare că situaţia economică a acestei ţâri s-a redresat...

Un alt element care demonstrează existenţa unei cârdăşii între Statele Unite şi URSS. în 1953, astrofizicianul Donald Menzel a publicat o carte plină de inepţii pentru a nega existenţa farfuriilor zburătoare. Puţin după aceea, în 1955, ea era tradusă şi publicata în URSS. Este singura carte despre ozn-uri scrisă de un american care a fost publicată în Uniunea Sovietică, chiar în toiul războiului rece, ceea ce spune multe despre farsa care ne-a fost jucată vreme de patruzeci de ani...

CARTA SECRETĂ A CIA

În 1977, sute de documente provenind de la CIA au devenit accesibile. Printre ele s-a descoperit o foaie cu un conţinut destul de uimitor. Era vorba de ordinele date respectivei CIA de către NSC sub auspiciile legii din 1947, secţiunea 102, paragrafele „d" şi „e", dintre care unul stipula că: *„această agenţie crează un program de informaţii şi activităţi de cercetare destinat rezolvării problemei puse de identificarea obiectelor zburătoare neidentificate*".

Legea din 1947 nu conţinea dispoziţii referitoare la anumite *operaţiuni speciale*. Totuşi, deşi mecanismul administrativ al acestor operaţiuni speciale nu a început să fie fixat decât în iunie

1948 (fixarea lui definitivă situându-se în iunie 1949), un mic indiciu apare deja într-un memorandum înaintat Congresului de Allen Dulles, în 1947. În el se poate citi că

„CIA trebuie să aibă jurisdicţia exclusivă ca să poată executa operaţiuni speciale de informare”. Să amintim că termenul *special* a desemnat vreme de mulţi ani tot ce avea legătură cu ozn-urile.

Într-o carte care a suportat fulgerele cenzurii se poate citi, printre alte detalii, că *„una din dispoziţiile care avea să aibă, pe termen lung, consecinţele cele mai importante, figura într-un paragraf din legea apărută în 1947, lege ce autoriza CIA să «exercite orice altă însărcinare sau funcţie din domeniul informaţiilor (…) care îi va fi temporar încredinţată de Consiliul Naţional al Siguranţei»”*.

Este exact ce s-a petrecut cu problema crecetărilor asupra ozn-urilor.

Secţiunea 102, paragraful „d”, alineatul 5, sună după cum urmează:

„În vederea coordonării activităţilor diferitelor organisme oficiale în materie de informaţii în interesul siguranţei naţionale, agenţia, sub conducerea Consiliului Naţional al Siguranţei, va avea drept misiune (…):

(…) 5. să îndeplinească alte funcţii şi servicii (decât cele prevăzute la celelalte patru alineate) privitoare la informaţii pe care Consiliul Naţional al Siguranţei le va putea cere «ocazional»”.

Textul oficial confirmă deci versiunea data de cartea tradusă din americană, ai cărei autori adăugă următorul comentariu:

„Sprijinindu-se pe acest scurt pasaj aparent destul de anodin şi bazându-se pe directivele Consiliului Naţional al Siguranţei, CIA şi-a elaborat singură, progresiv, o Cartă secretă – cartă aflată într-o contradicţie aproape completă cu intenţiile aparente ale legii care o instituise iniţial. Această frază foarte neclară lăsa numitei CIA libertatea de a se angaja în acţiuni clandestine… ceea ce a şi făcut în mod efectiv, în general cu acordul Casei Albe, dar aproape totdeauna *fără aprobarea Congresului şi aproape în totalitate fără ştirea opiniei publice americane”*.

Dacă nu se cunosc încă motivele exacte, cititorul

poate cel puţin să înţeleagă când şi cum a fost ascunsă cercetarea asupra ozn-urilor ştiinţei tradiţionale şi publicului.

GRUPURILE OCULTE ALE PUTERII

Noua structura a siguranţei naţionale a devenit, firește, din ce în ce mai greu de controlat de către NSC, drept pentru care acesta, la un an după crearea sa, a încredinţat responsabilitatea unui grup de putere invizibil, care avea să-şi desfăşoare activitatea într-un incognito total.

Imediat ce numele acestui grup apărea în presă, sau chiar la schimbarea preşedintelui ţării, denumirea lui era schimbată.

Am reuşit să reconstitui lista numelor succesive purtate de acest organism pe o perioadă de treizeci de ani, pornind de la surse total străine problemei OZN:

e *Authority 10/2*. Creat la 18 iunie 1948, prin directiva 10/2 a NSC-ului, care autoriza CIA să efectueze operaţiuni politice clandestine, *acoperire* a tuturor cercetărilor secrete asupra ozn-urilor. La un anumit nivel administrativ, foarte ridicat, se ştia că CIA se lansa în acţiuni ilegale de imixtiune în treburile anumitor ţări străine, dar nu se cunoştea că ele foloseau drept paravan unui alt gen de activitate care trebuia ascunsă cât mai multor persoane, inclusiv înalţilor funcţionari. Acest grup era format din cinci membri:

— Directorul CIA;

— Consilierul pentru siguranţă naţională al preşedinţiei;

— Subsecretarul de stat pentru probleme politice;

— Secretarul adjunct de la Ministerul Apărării;

— Preşedintele Comitetului şefilor de stat-major.

e *Authority 10/5*. Creat la 20 iunie 1949. Era vorba tot de un grup ocult de putere executivă care îl înlocuia pe precedentul. Directiva care l-a instituit a promulgat o lege nouă asupra siguranţei naţionale oferind respectivei CIA puteri fără precedent. De exemplu, îi acorda directorului acestei agenţii uluitoarea posibilitate de a cheltui bani *fără*

să respecte dispoziţiile legii şi reglementările referitoare ia folosirea fondurilor guvernului. Ea îi mai dădea dreptul să cheltuiască, numai în virtutea unei semnături, sutele de milioane de dolari ale bugetului său anua! secret. Legea autoriza ca *astfel de cheltuieli să fie justificate doar prin certificarea din partea directorului ei. „Asta, şi numai asta, spunea legea, va fi considerată o garanţie suficientă"*.

Această lege avea o clauză care permitea agenţiei să introducă anual în Statele Unite, în secret şi ocolind legile normale de imigrare, o sută de persoane de naţionalitate străină. Nu era vorba de foşti agenţi nazişti, deoarece Congresul a insistat ca persoanele la care se referea această clauză să beneficieze de ea *„pentru o scurtă vizită şi din motive de siguranţă naţională"*.

Cu alte cuvinte, CIA putea să răpească pe oricine de oriunde, să-l ducă în Statele Unite şi să-l supună, de exemplu, unei spălări a creierului pentru a-l face să uite nişte lucruri care n-ar fi trebuit niciodată să ajungă la cunoştinţa lui, apoi să-l ducă înapoi la el acasă cu un *missing time* de acelaşi gen despre care se va vorbi în altă parte a acestei cărţi.

e *OCH* (*Operations Coordinating Board*). Creat în 1952. Era vorba de un grup ocult de putere consultativă, care nu a înlocuit IAC-ul, ceea ce indică că probabil a avut alte însărcinări. În acelaşi an s-a înfiinţat NSA (*Nationalăecurity Agency*).

© *Grupul 54/12*. Creat în 1954 pentru a înlocui Authority 10/5, printr-o directivă secretă care purta acelaşi număr. Sub administraţia preşedintelui Johnson, acest grup era format din următorii:

McGeorge Bundy, reprezentantul preşedintelui;

Robert McNamara, secretar de stat la Ministerul Apărării;

Roswell Gilpatric, secretar de stat adjunct la Ministerul Apărării;

George McCone, director CIA;

Alexis U. Johnson, subsecretar de stat adjunct la Ministerul de Externe.

(D *PFIAB* (*President Foreign Intelligence Advisory Board*). Creat în 1956 de preşedintele Eisenhower, grup ocult de putere consultativă, care probabil că a înlocuit OCH-ul.

— *PBCFIA* (*President's Board of Consultants on Foreign Intelligence Activities*). Creat în 1961 de preşedintele Kennedy pentru a înlocui PFIAB. Grup consultativ calificat tot ca *„organism guvernamental* invizibil. În acelaşi an se înfiinţa DIA (*Defense Intelligence Agency*).

— *US/B* (*United States Intelligence Board*). Creat în 1964 pentru a înlocui IAC-ul care superviza cercetările secrete asupra ozn-urilor. Era deci un grup de putere consultativă.

— *Comitetul 303*. Creat în 1964 în acelaşi timp cu USIB, pentru a înlocui Grupul 54/12.

— *Comitetul 40*. Creat în 1970 pentru a înlocui Comitetul 303.

— *CFI* (*Committee on Foreign Intelligence*). Creat de preşedintele Gerald Ford în 1976 pentru a-i succeda Comiterului 40. Nu mai cuprindea decât trei membri (din cinci, câţi fuseseră iniţial în 1948), dintre care DCI-ul, care în vremea aceea era George Bush, penultimul preşedinte al Statele Unite.

(D *OAG* (*Operations Advisory Group*). Creat în 1976 pentru a succeda tot Comitetului 40, care s-ar fi scindat în două grupuri (?).

Dacă recapitulăm situaţia grupurilor de putere invizibile pe durata celor treizeci de ani care au urmat cazului Roswell şi înfiinţării NSC-ului, constatam că au existat două niveluri de putere executiva:

— Nivelul cunoscut:

NSC-ul;

— Nivelul ocult:

Authority 10/2, Authority 10/5.

Grupul 54/12, Comitetul 303.

Comitetul 40, apoi CFI sau OAG.

La fel, tot paralel, au existat două niveluri de putere

consultativa:

— Pentru problemele curente:

OCH, PFIAB, apoi PBCFIA (D Pentru probleme secrete, printre care problemele ozn-urilor:

IAC, USIB, OAG sau CFI.

Se pare că odată cu venirea la preşedinţie a lui Ronald Reagan a fost creată o nouă structură, dar încă nu s-a reuşit să se afle nimic despre principalii ei membri.

Fireşte, cărţile consultate evita să vorbească despre cercetările asupra ozn-urilor, pentru că sunt şi acum ultrasecrete, dar toate spun că CIA, în timpul acestei perioade, şi-a desfăşurat activitatea în anumite sectoare fără. ştiinţa nimănui, inclusiv a Congresului. Într-una din aceste cărţi, autorii precizează:

„Dar în timp ce Pentagonul rămânea într-o anumită măsură sub controlul Congresului şi al opiniei publice, CIA forma şi subvenţiona «echipe de creiere» învăluite într-un secret absolut".

Aceiaşi autori citează nişte elemente care capătă o nouă dimensiune acum când cunoaştem mai bine situaţia. Iată câteva exemple semnificative:

„Pentru ca OMB (*Office of Management and Budget*, care controlează cheltuielile agenţiilor de stat, înfiinţat de Casa Albă) să nu poată fi informat de activităţile ei, CIA s-a folosit de *înşelătorii şi afirmaţii mincinoase cât se poate de evidente*. „(Sublinierea îmi aparţine.)

Da, aţi citit bine: CIA a minţit preşedinţia!

Dar găsim un comportament bizar şi la unii înalţi funcţionari şi aleşi, care aveau sarcina să supervizeze activităţile celor de la CIA.

„Richard Russel a manifestat şi el o lipsă de interes identică (cu cea a lui Allen Ellender, preşedintele comisiei de finanţe) faţă de tot ce avea legătură cu faptele şi gesturile celor de la CIA. Într-o zi a declarat directorului Richard Helms, în particular, că existau unele operaţiuni despre care prefera să nu ştie nimic.

În faţa acestui refuz al cenzorilor Congresului de a-şi asigura o parte din responsabilitate, CIA a hotărât să lase

subcomisia într-o ignoranţă aproape completă în privinţa operaţiunilor camuflate, cu excepţia cazurilor pe care le poate considera drept reuşite susceptibile să fie afişate la gazeta de perete...”

Oricum, de fiecare dată când un director CIA a venit la Capitoliu să dea informaţii despre diferite probleme, el a ştiut totdeauna să-şi sensibilizeze interlocutorii pentru a-i face să-i împărtăşească vederile:

„De cele mai multe ori, directorul CIA vorbeşte de pericolul rachetelor sovietice şi al altor arme. Informaţiile furnizate nu sunt lipsite de interes, dar nu permit deloc să-ţi dai seama de ceea ce se petrece în cadrul serviciilor secrete. În realitate, el nu vorbeşte decât *despre ceea ce vrea să aducă la cunoştinţă membrilor subcomisiilor. Mi se pare că aceştia sunt preocupaţi înainte de orice să protejeze CIA împotriva tuturor atacurilor adversarilor ei”*.

Fireşte, totdeauna au existat multe lucruri – străine ozn-urilor – ce trebuiau ascunse opiniei publice, dar când se ajunge să se mintă prin omisiune sau falsificare un mic număr de aleşi care au sarcina să controleze activităţile şi cheltuielile, ba chiar şi preşedinţia, reiese foarte clar că natura problemelor ce trebuie ascunse cu orice preţ este deosebit de sensibilă.

MANIPULAREA CREIERELOR

Este vorba aici de acţiuni ilegale comise de CIA şi militarii însărcinaţi să menţină secretul în privinţa ozn-urilor, asupra personalului civil şi militar care îşi desfăşoară activitatea în cadrul bazelor plasate sub cea mai stricta siguranţă.

În iunie 1975 a fost dat publicităţii raportul Rockefeller asupra activităţilor CIA. în el se putea citi, printre altele, că CIA, de la înfiinţarea ei în 1947, a făcut cercetări pentru influenţarea comportamentului uman. În urma acestor dezvăluiri, ziaristul şi scriitorul John Marks a făcut o cerere de documente invocând legea libertăţii de informare şi a reuşit să obţină două mii de foi, majoritatea fără importanţă, dar toate referitoare la experimentările evocate mai sus. Judecătorul care s-a ocupat de cererea

respectivă a precizat totuşi în răspunsul său că anumite documente nu puteau să fie făcute publice fără a pune în pericol siguranţa naţională. Magistratul se folosea de legea din 1947, secţiunea 102, paragraful „d”, alineatul 3 care în esenţă spune:

„Agenţia va avea drept misiune:

3. de a coordona (...) cu condiţia totuşi ca directorul CIG-ului să aibă responsabilitatea de a *proteja sursele şi metodele de informare împotriva oricărei divulgări neautorizate*”. (Sublinierea îmi aparţine.)

Adică, asta înseamnă că CIA poate să refuze oricui orice document deosebit de sensibil. În felul acesta este ocolită legea asupra libertăţii de informare...

De altfel, John Marks a precizat în această privinţă: „*CIA îmi refuză categoric accesul la anumite documente privitoare la experienţele de hipnoză şi de droguri psihedelice efectuate în colaborare cu servicii secrete străine*”.

Programele secrete destinate cercetărilor asupra controlului comportamentului s-au numit succesiv:

— Proiectul Blue Bird, în 1949;

— Proiectul Artichoke, în 1951;

— Proiectele MK-Ultra şi MK-Delta, în 1953.

Au mai existat şi o mulţime de subproiecte, toate bazate, în principiu, pe dorinţa de a-i face să vorbească pe nişte oameni în general bănuiţi de spionaj, dar şi experienţe făcute pentru a crea un *candidat manciurian*, om condiţionat pentru a ucide pe baza unui simplu declanşator psihic (cuvânt-cod, etc.) cu ajutorul drogurilor şi al hipnozei.

Totuşi, după cum arată raportul Rockefeller, au existat cercetări clandestine încă din 1947. Vom vedea acum ce gen de cercetări, nedivulgate în raportul Rockefeller – şi se poate înţelege din ce motive – au fost ascunse Congresului.

Pentru aceasta trebuie mai întâi să pui întrebarea potrivită, cea care va suscita un răspuns ce se va potrivi ca mănuşa pe mână. De ce aceste cercetări clandestine,

nedivulgate în raportul Rockefeller, au fost ascunse Congresului?

Dacă cercetările secrete asupra ozn-urilor sunt o realitate, lucru pe care-l ştim deja, a fost nevoie ca ele să fie înconjurate de anumite precauţii ca să nu străbată în afară, şi pentru asta a trebuit să se găsească un sistem pentru a impune tăcere eventualilor vorbăreţi, având în vedere că persoanele vizate nu puteau fi eliminate fizic, fiindcă erau cetăţeni leali ai Statelor Unite care nu păcătuiseră decât prin faptul că văzuseră şi auziseră ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să audă sau să vadă.

În alte cazuri era vorba de agenţi care părăseau un post implicat în cercetări secrete şi treceau în altul mai puţin sensibil. Din precauţie, aceştia trebuiau *uşuraţi* de elementele pe care le-ar fi putut dezvălui cu sau fără voia lor.

În acest scop a trebuit să se pună la punct nişte metode pentru a li se şterge din memorie amintirile cu pricina, fără ca respectivii să poată bănui că au fost manipulaţi la nivelul creierului.

În consecinţa, răspunsul este deci acesta:

*„Pentru că CIA avea nevoie, în această împrejurare, nu să-i facă pe spioni să vorbească, ci să facă să tacă personalul care ar fi putut s*ă *se arate indiscret*".

Ceea ce explică mai bine de ce proiectele MK-Ultra şi MK-Delta au produs subproiecte, dintre care unele erau programe de acoperire (*umbrella projects*), paravane care ascundeau în realitate acţiuni *ilegale*. Deoarece legislaţia americană referitoare la liberul arbitru al cetăţenilor interzicea folosirea de fiinţe umane drept cobai împotriva voinţei lor, aceasta constituia o evidentă violare a personalităţii umane.

Or, în aceasta împrejurare, CIA voia să-i împiedice pe cetăţenii leali ai Statelor Unite, majoritatea militari sau funcţionari de la baze cu siguranţa stricta, să repete ceea ce se considera că nu trebuia să ştie sau să nu mai ştie despre un subiect tabu – ozn-urile – şi, pentru că trebuia să-i *trateze* fără ca ei să-şi dea seama, era vorba de acţiuni

comise împotriva voinţei lor, care cădeau sub incidenţa legii.

În 1949 au început cercetările organizate pe scară mare asupra manipulării creierului, a ştergerii amintirilor fără ştirea celor în cauză, având drept acoperire proiectul Blue Bird. Era o acţiune ultrasecreta integrată şi ascunsa de activităţi oculte şi considerate a nu avea existenţa oficială. În realitate, se poate considera că unele proiecte de acoperire nu erau decât nişte amăgeli pentru derutarea Congresului şi Comisiei de bugete (*OMB*) pentru a justifica nevoile de credite.

Ziaristul Walter Bowart a găsit foşti militari, dintre care cei mai mulţi lucraseră pentru US Air Force, executând nişte funcţii subalterne în perimetre de siguranţa protejate prin mijloace importante. Toţi au afirmat că s-au trezit într-o zi într-un spital militar, complet debusolaţi, fără să reuşească să înţeleagă ce anume li se întâmplase cu adevărat.

Toţi aveau o gaură în memorie, corespunzând cu o perioadă scurtă din existenţa lor, care le fusese ştearsă din memorie. Autorităţile medicale militare îşi dădeau toată osteneala să-i convingă că spitalizarea fusese necesară datorită stării lor depresive. Când îşi reveneau, respectivii erau mutaţi la altă bază unde de fiecare dată au primit un post fără nicio legătură cu cel ocupat înainte.

Îndepărtând subiectul care pierduse anumite amintiri specifice, respectivul era împiedicat să ajungă la originea amneziei sale punând întrebări oamenilor cu care era în contact.

Or, în cartea doctorului Bernard C. Gândes putem găsi dovezi testimoniale care vorbesc despre cercetări asupra hipnozei efectuate de US Army *din 1947* pe soldaţi voluntari. Exemplele pe care le citează ar putea să-i uimească pe specialiştii în regresia hipnotică actuală.

Walter Bowart citează câteva exemple datând de la începutul anilor şaptezeci. După ce dăduse un anunţ într-o revistă foarte apreciată de foştii militari, *Soldier of Fortune*, şi după ce eliminase poveştile îndoielnice

datorate *sindromului Vietnam*, el a rămas cu optsprezece mărturii furnizate de indivizi care avuseseră un *clearance* (acces la un nivel de siguranţă: secret, top secret, etc.) cu ocazia trecerii lor prin armată şi activaseră într-un perimetru de siguranţa.

Bowart afirmă că primele cercetări asupra controlului minţii ar fi fost făcute *în 1947* de US Navy la spitalul naval Bethesda, sub conducerea doctorului Gaefsky, şi că au continuat până în 1972. Alte acţiuni de acelaşi gen au fost încercate, tot de marină, prin doctorul Ellson de la universitatea din Indiana şi doctorul Wendy de la universitatea din Rochester.

Bowart mai spune că US Army ar fi întreprins primele cercetări în acelaşi domeniu la universitatea din Harvard, sub conducerea doctorului Beecher.

Cititorii primei mele cărţi îşi vor aminti cu siguranţă aventura neplăcută prin care a trecut un pilot de Jaguar englez la baza Groom Lake, perimetru interzis unde se petrec lucruri atât de misterioase încât pe seama ei circulă zvonurile cele mai nebuneşti. Acest ofiţer a înregistrat un *missing time*, cauzat probabil de un tratament destinat să-l facă să-şi uite şederea forţată în acel perimetru foarte secret, ceea ce demonstrează că Walter Bowart nu a exagerat faptele şi ca aceste cercetări paralele au fost încununate de succes.

Se pare că acest control al creierelor se practică perfect, şi ne putem întreba acum la ce rezultate au ajuns aceste experienţe, care cu siguranţa că au fost continuate, căci perspectivele fascinante pe care te lasă să le întrezăreşti manipularea minţilor au stârnit fără doar şi poate anumite idei puterii oculte americane.

ALTE GRUPURI OCULTE

Înaintea celui de al doilea război mondial, câteva mişcări filozofico-religioase, mai mult sau mai puţin esoterice, exercitau o anumită influenţa asupra activităţilor marilor ţări industrializate: Ordinul Rose-Croix, francmasoneria, Cavalerii Noului Ordin al Templului, etc.

După ce ostilităţile au luat sfârşit, se pare că aceste

societăţi secrete şi-au pierdut din prestigiu şi că au trecut (cel puţin un număr mare din membrii lor) în noi ordine ce aveau să se formeze pentru dominarea lumii capitaliste.

Din 1946, primele tensiuni dintre Statele Unite şi URSS creaseră o nouă situaţie planetară. Societăţile noi, printre altele, au simţit alte nevoi, iar impulsul dat tehnologiei prin cercetările în toate direcţiile făcute în timpul războiului de americani a oferit noi produse care au devenit cu rapiditate indispensabile.

Americanii, puternici datorită superiorităţii lor nucleare, au instituit o nouă ordine mondială care avea să servească la început propriilor interese, apoi celor ale aliaţilor lor.

La rândul ei, URSS-ul a jucat acelaşi joc, în alt stil totuşi, cu ţările pe care le eliberase de ocupaţia germană şi pe care le controla.

După o perioadă de incertitudine şi de şovăială, datorată probabil unei reechilibrări a celor două blocuri mondiale în Asia, în aprilie 1954 s-a născut primul grup ocult politico-financiar. Atunci când la Diên Biên Phú se trăgeau ultimele cartuşe ale războiului din Indochina, băncile din lumea capitalistă făcuseră deja alegerea.

E vorba de grupul Bilderberg (numele venea de la locul unde se întâlneau membrii lui, hotelul Bilderberg din Osterberg, Olanda), creat la iniţiativa cunoscutei CIA! Nici în acest caz nu a fost vorba de o simplă întâmplare. Primul lider a fost prinţul Bernhard din Ţările-de-Jos. Prinţului, compromis într-un scandal, îi va succeda în 1976 fostul prim-ministru britanic, sir Alee Douglas-Home.

În acelaşi an, grupul Bilderberg s-a reunit *„undeva în deşertul Arizona”*. Printre cei aproximativ o sută de experţi în probleme politice şi financiare se numărau *cincisprezece* sovieticy!

Surprinzător? Nu chiar, dacă se ia în considerare ce se va spune în legătură cu *războiul stelelor*, altă amăgeală de proporţii, pe care americanii au numit-o pudic *Strategic Defense Initiative* (SDI). Scepticii sunt invitaţi să citească cartea lui Eric Laurent, *Moscou a Wall Street*, în care vor

descoperi dezvăluiri uimitoare despre imperiul financiar, comercial şi industrial controlat de URSS în Europa de Vest şi în Statele Unite, susţinut de băncile din Occident!

În 1973, exact înainte de a fi semnate acordurile de la Paris între Vietnam şi Statele Unite, ceea ce iar nu este deloc o întâmplare, ia fiinţa un al doilea grup identic dar *disident* din Bilderberg. E vorba de Comisia Trilaterala, creata la iniţiativa… Departamentului de Stat american!

Numele se datorează faptului că existau trei parteneri: America de Nord, Europa de Vest şi Japonia. Primul lui director a fost Zbigniew Bzreziński, fost consilier special pentru siguranţa naţională în administraţia preşedintelui Carter şi membru al CFR-ului (*Council for Foreign Relations*).

Grupul Bilderberg a exploatat filonul războiului rece iar Comisia Trilaterala pe cel al războiului stelelor, bineînţeles, cu concursul amabil al URSS-ului, căci, pentru a juca un astfel de joc trebuie să fie minim doi… Nici mai mult nici mai puţin decât un joc al amăgelilor!

Cea mai bună dovada o constituie acordurile SALT (*Strategic Arms Limitation Talks*) încheiate între Statele Unite şi URSS, dintre care primele au fost semnate în 1969, pentru limitarea rachetelor antirachetă (rachete nucleare, fireşte). Mai târziu, la 20 mai 1972, au fost ratificate două tratate. Primul este cunoscut şi confirmă acordurile din 1969. Dar al doilea *a fost ascuns presei* deoarece constituia aproape un pact de neagresiune sau mai exact de înţelegere între cele două mari puteri, care se angajau să nu se lanseze într-un război nuclear.

Terminologia folosită în această împrejurare ţinea de o retorică destul de ambiguă pentru a arunca praf în ochi celor care ar fi luat cunoştinţă de aceşti termeni, pentru a face să se creadă că era vorba de o *premieră*.

Încă o amăgeală, căci nişte acorduri secrete au fost încheiate *în mod obligatoriu* în 1947 după prăbuşirea de la Roswell… Pactul a fost definitiv ratificat în 1973, în momentul în care Statele Unite tratau cu Vietnamul de Nord şi lua fiinţă Comisia Trilaterală. Cu alte cuvinte,

aceste două noi grupuri oculte de putere s-au născut din două înfrângeri militare în Extremul Orient, dar care au servit remarcabil de bine lumii capitaliste ca şi *adversarului-partener* comunist.

În această privinţa, ar trebui să ne străduim să facem mult mai cunoscuta halucinanta lucrare *La Paix indeşirable* (Paris, Calmann-Levy, 1968), ai cărei autori, asociaţi într-un colectiv anonim (format din aproximativ cincisprezece experţi în diverse domenii) demonstrează necesitatea războaielor zise *convenţionale*

— Fără folosirea armei nucleare – pentru ca societăţile industrializate să poată funcţiona convenabil.

Al doilea tratat din 1972 a fost ascuns publicului *„în interesul securităţii naţionale"*, conform sacrosanctei formule *niade în USA*. în Franţa se spune *„pentru raţiuni de stat"*.

Grupul Bilderberg şi Comisia Trilaterala reprezintă cele mai mari mijloace politico-financiare de pe Pământ. În principiu ele sunt asociate lumii capitaliste, dar e clar că URSS-ul e şi el amestecat până în gât.

Grupul Bilderberg a activat pentru dezvoltarea şi exploatarea tehnologiilor de vârf din industrii (printre altele, industria armamentului şi a petrochimiei). Comisia Trilaterala a acţionat la fel în tehnologiile de avangardă care se iveau şi care au dat un impuls formidabil ingineriei spaţiale, telecomunicaţiilor prin satelit, mijloacelor audio-vizuale.

Nicio legătură cu prăbuşirea de la Roswell? Posibil. Dar nu sigur.

Bineînţeles, cei care au primit sarcina sa ducă la bun sfârşit treburile pe care şi le fixaseră aceste două grupuri probabil că nu au fost niciodată înştiinţaţi despre aceasta problema, fiind manipulaţi de o mâna de persoane *instruite*, care activau în umbra puterii americane.

CONCLUZIE

Ceea ce a fost expus în paginile precedente ne-a permis să descoperim faţa ascunsă a politicii americane (şi mondiale), determinată de apariţia ozn-urilor în general şi

a prăbuşirii de la Roswell în special. Ceea ce a fost dat la iveală nu este din păcate decât o bucată mică din partea ascunsa a aisbergului pe care îl reprezintă misterul ozn-urilor.

După cum am spus mai sus, prăbuşirea acestui aparat produs de o tehnologie necunoscuta nouă a împins obligatoriu Statele Unite să informeze URSS-ul despre acest nou element susceptibil să reprezinte o ameninţare planetară. Din acel moment trebuia să se pecetluiască alianţa secreta – nu înfruntarea într-un război sinucigaş – pentru a face faţă unei eventuale invazii venite din spaţiu.

Prăbuşirea nu a fost probabil un accident întâmplător, ci în mod cât se poate de verosimil un incident provocat cu buna ştiinţă de inteligenţa care l-a pus la cale. Mesajul era clar. El era trimis nu departe de singura bază din lume care avea escadrila de bombardiere echipate să transporte şi să arunce bombe atomice. Asta s-ar putea traduce: *„Nu declanşaţi războiul nuclear, altfel intervenimP*

Nu era vorba de o ficţiune de roman, ci de o ipoteză credibila, sau mai curând de un scenariu referitor la o stare de fapt stabilita în mod riguros pe care o interpretez, fireşte, în felul meu, dar bazându-mă pe elemente serioase aparţinând istoriei noastre.

Sacrificiul a fost derizoriu.

Un aparat gol, conceput pentru această împrejurare, condus de la distanţă, prevăzut cu câţiva roboţi biologici reproduşi prin donare în laborator. O. prăbuşire premeditată deghizata în accident pentru a înşela personalul subaltern, nu şi *etajele instruite* care ştiu din 1943 că pe cerul nostru se produc fenomene ciudate.

Vă mai îndoiţi? Atunci să vedem ce spun unii specialişti.

James Forrestal, ministrul apărării în acea perioadă, precum şi numeroşi consilieri speciali ai preşedintelui Truman preconizau o politică anticomunistă neînfrânată împotriva URSS-ului. Persista un climat de tensiune mondială, întreţinut de declaraţiile gălăgioase ostile

Moscovei făcute de diverse personaje politice, reluate de presă, care întreţineau teama unui al treilea război mondial în rândul maselor. Astfel, matematicianul John von Neumann, unul din consultanţii apropiaţi ai preşedintelui, afişează o atitudine deosebit de belicoasă faţă de sovietici, mergând până acolo încât să dorească nimicirea URSS-ului cu ajutorul armei atomice.

Prin urmare, plana în aer o conjunctura de conflict generalizat, ceea ce ar explica motivele prăbuşirii unui ozn cu buna ştiinţă provocate pentru a-i pune capăt.

Istoricul Harry Rowe Ransom precizează că singurele directive care au autorizat CIA să se lansete în operaţiuni secrete neprecizate au fost votate în 1947 şi în 1949. Ele au fost ultrasecrete, elaborate de IAC şi cunoscute doar de un foarte mic număr de funcţionari extrem de importanţi. Din 1959, acest autor vorbeşte de CIA ca de un organism diferit de celelalte agenţii de siguranţa, însărcinat, printre alte misiuni, cu supravegherea activităţilor acestora. Pentru ce? Pentru a se păstra secretul asupra problemei ozn-urilor acolo unde e clar ca informaţiile confidenţiale şi sensibile circulă mai mult decât în altă parte.

În acest scop, CIA devine un colector de informaţii şi un coordonator între celelalte agenţii de siguranţă naţionala. Ceea ce-i facilita cât se poate de ciudat sarcina de controlor…

IAC-ul a fost la originea directivelor ultrasecrete din 1947 şi 1949. Deoarece acest consiliu consultativ a fost creat de CIA pentru a superviza cercetarea privind ozn-urile, aceste directive se refereau probabil la toate operaţiunile dictate de secretul asupra ozn-urilor, cu o acoperire formată din acţiuni paramilitare şi extrapolitice autentice având drept scop destabilizarea unor regimuri din ţările străine care riscau să treacă în tabăra sovietică.

Walter Bowart aminteşte câteva elemente care trebuie neapărat citate.

„Din punct de vedere economic, strategia războiului rece a fost un succes complet. Fără să fie nevoite să rişte

un război nuclear, înarmând pur şi simplu lumea împotriva comunismului cu contracte pentru furnizarea materialului de război, propagandă şi presiuni psihologice folosite de circumstanţă, Statele Unite au ajuns cu schimburile comerciale la un nivel neegalat în istoria modernă. Această politică a permis dezvoltarea din plin a resurselor industriale ale ţării şi obţinerea unei balanţe comerciale excedentare".

Sau:

„Fără *ameninţarea* comunismului, împotriva cui s-ar fi înarmat lumea liberă?"

Sau:

„Războiul rece – cel de al treilea război mondial – a fost susţinut în mod esenţial cu cuvinte de cei care făcuseră şi câştigaseră pe cel de al doilea cu un armament sofisticat dintre care cea mai subtilă a fost arma războiului psihologic.

Pe măsura escaladării războiului rece, propaganda a fost urmată de sabotaje, de acţiuni paramilitare, de asasinate şi de *operaţiuni de poliţie limitate*".

Sau:

„*Criptocraţia*, puterea secretă, a fost cultivată pentru a proteja secretele militare care confereau Statelor Unite supremaţia în domeniul armamentului, în special a armamentului nuclear. Ea nu a revenit numai respectivei CIA, ci a afectat o vastă reţea de alianţe între indivizi făcând parte din numeroase agenţii guvernamentale în mod normal ţinute de-o parte de domeniul informaţiilor. Aceasta criptocraţie viola fiecare principiu constituţional referitor la drepturile cetăţenilor şi, *în interesul siguranţei naţionale*, a comis chiar şi crime".

Bowart merge până acolo încât compară aceasta criptocraţie cu un fel de fraternitate, reminiscenţa a vechilor ordine secrete, cu rituri şi iniţiere, destinata să dezvolte lealismul membrilor şi să-i pregătească pentru înţelegerea misterelor ei!

Diferenţa constă doar în tehnologia folosită pentru apărarea şi păstrarea secretelor, tehnologie care se

bazează pe posibilităţile oferite de computere.

Bowart nu ezită să scrie:

„Conspiraţia acestei *operaţiuni de control a creierelor* a fost destinată să mascheze *secretul cel mai secret*, care a necesitat organizarea unei adevărate instituţii de siguranţa naţională, remarcabil de bine concepută”.

Mai evocator este citatul următor:

„*Există un grup de putere invizibil, format din vreo douăzeci de persoane, care conduce destinele Statelor Unite. Acestea nu au fost alese de popor. Aleşii poporului nu sunt decât nişte «marionete» în mâinile acestui grup al executivului invizibil, care posedă o putere mai mare decât cea a preşedintelui. Hotărârile sunt luate de acest grup şi transmise preşedintelui, care are sarcina să le pună în aplicare*. În *realitate, acest grup de putere invizibil îl pune pe preşedinte să facă ceea ce consideră indispensabil, şi acesta se supune. Nu e nevoie* să i se *dea ordine preşedintelui, este suficient să i se furnizeze «informaţii false» pentru ca el să acţioneze în sensul dorit. Dacă preşedintele are impresia că e «manipulat», nu poate să dovedească acest lucru pentru că toată politica lui se sprijină pe informaţiile pe care i le furnizează agenţiile de siguranţă, care şi ele sunt controlate de acest grup de putere invizibil*”.

Nu e nevoie de alte explicaţii, cititorul a înţeles perfect ca aceste revelaţii nu se referă decât la o *acoperire*.

Desemnând URSS-ul drept inamic, americanii nu numai ca sensibilizau opinia publică pentru a se folosi de ea, dar justificau şi acţiunile întreprinse faţă de funcţionarii şi militarii stabiliţi să execute misiunile-momeli. Totul nu era decât o enormă perdea de fum pentru mascarea cercetărilor asupra ozn-urilor şi a se înarma până în dinţi în perspectiva unui conflict cu eventualii invadatori extratereştri.

John Marks rezumă situaţia într-o frază scurta dar semnificativa:

„Legea din 1947 privitoare la siguranţa naţională a creat nu numai CIA, ei. şi Consiliul Naţional al Siguranţei – pe scurt, structurile conducătoare ale viitorului război rece”.

Aş putea aminti multe alte afirmaţii enunţate de numeroşi istorici şi ziarişti americani care au făcut acest gen de constatare: gigantismul agenţiilor de siguranţă realizat în Statele Unite din 1947, acea *criptomanie*, manevrele suspecte şi chiar ilegale pentru păstrarea secretului secretelor etc., pe care nu le mai justifica psihoza creata de prăbuşirea de la Roswell.

Cred că e mai probabil, ca să nu spun sigur, ca situaţia creată la Roswell să fi provocat amăgeala cu războiul rece, apoi amăgeala cu războiul stelelor.

În faţa pericolului potenţial al unei agresiuni venite din spaţiu, Statele Unite şi URSS-ul au încheiat acorduri secrete pentru amorsarea unei politici de destindere, relativ acreditata pentru galerie de laborioasele conferinţe despre limitarea armamentelor atomice.

Cele două mari puteri, fiecare în sfera ei proprie de influenţă, şi-au luat sarcina să furnizeze armament şi diferite tehnologii ţărilor pe care le controlau sau care erau înfeudate sistemului lor politic. Manevra avea trei scopuri principale:

— Creşterea potenţialului defensiv al ţârilor susceptibile să facă corp comun împotriva unei eventuale invazii venite din spaţiu.

— Să pună la lucru industriile şi să dezvolte comerţul exterior al celor două protagoniste ale acestei înţelegeri secrete.

— Să controleze toate informaţiile despre ozn-uri, să oprească scurgerile de informaţii, să organizeze diversiuni, dezinformare, intoxicare etc., protejând secretul secretelor: cercetările şi descoperirile făcute în privinţa ozn-urilor.

În toţi aceşti ani, este posibil şi chiar probabil ca Statele Unite să se fi convins că ozn-urile nu reprezintă deloc ceea ce marele public consideră a fi, iar echipele de

minţi luminate care activau din greu pentru dezlegarea misterului poate că sunt în măsură să stabilească cu aproximaţie adevărata lor natură şi poate chiar intenţiile lor. Indicaţii despre aceasta eventualitate transpar mai întâi din felul în care au fost conduse pseudocercetările oficiale sub acoperirea unor proiecte ale US Air Force.

Într-adevăr, sfârşitul anilor şaizeci este marcat de o pecete de neşters în acest sens. Mai întâi proiectul *Blue Book* a fost abandonat în 1969 după ce comisia Condon (proiectul Colorado) a explicat că ozn-urile nu prezentau niciun interes pentru cercetarea ştiinţifică. Or, tot în 1969 au fost semnate primele acorduri oficiale SALT… E clar că nici asta nu e o simplă coincidenţă.

Dar tot atunci a fost lansată o altă momeală – războiul stelelor – căci două precauţii fac mai mult decât una. Trebuia să se menţină acelaşi ritm în perpetuarea amăgirilor. Noile tehnologii care se iveau aveau nevoie de un impuls pentru a se obţine maximum de profit. N-am să ajung până acolo încât să spun că rachetele îndreptate împotriva URSS-ului nu aveau sarcini nucleare, dar tot acest arsenal dispus astfel nu trebuie să fie instalat decât pentru a-i înşela *„pe cei care nu aveau nevoie să ştie”*.

Au existat cu siguranţă rachete nucleare puse la punct în laboratoarele specializate din New Mexico sau în altă parte. Experienţele făcute pentru testarea capacitaţilor lor dovedesc acest lucru. Dar nu am impresia că erau destinate să servească drept armă strategică împotriva Uniunii Sovietice, fie ea şi de descurajare. Poate că iniţial s-a gândit îndreptarea lor spre spaţiul interplanetar, în cazul în care… Dar acum pare să fie stabilit că o astfel de ameninţare exterioară a planetei noastre a fost îndepărtată.

Evident, cititorul se poate întreba cum au putut fi întreţinute astfel de amăgeli fără ca nimeni să nu alerteze ziariştii, oamenii de ştiinţă etc. Răspunsul ar putea să fie foarte simplu. Din cauza compartimentării care izolează serviciile de siguranţă însărcinate să menţină tăcerea absolută.

Multe persoane au bănuit o stare de război rece creată artificial (Walter Bowart este un exemplu printre alţii), dar niciuna nu a stabilit legătura cu prăbuşirea de la Roswell pentru că, pe de o parte, acest caz a fost înăbuşit în faşă, iar pe de altă parte pentru că subiectul ozn-uri a fost permanent luat în bătaie de joc. Unul din informatorii lui Bowart precizează:

„Organisme paravan ascund servicii de siguranţa a căror existenţa nu e cunoscută de nimeni, cu excepţia celor 18 – 20 de indivizi care le conduc. Au agenţi dubli în interiorul serviciilor de siguranţă oficiale clasice, spioni însărcinaţi să semnaleze orice funcţionar susceptibil să pună în pericol siguranţa naţională. Când cineva ştie prea multe, exista mai multe mijloace pentru a-l face să tacă, în funcţie de situaţie.

De exemplu fac în aşa fel încât să-l interneze în spital, iar atunci când iese din locul unde a fost îngrijit, individul a uitat tot ceea ce n-ar fi trebuit să ştie niciodată. În alte cazuri, dispare pur şi simplu, într-un fel sau altul, iar dacă are loc o ancheta, atunci se face în aşa fel încât să se creadă că a plecat în străinătate, sau că a avut un accident în timpul unei partide de pescuit în largul mării…”

E vorba aici de măsuri privitoare la persoane care lucrează pentru agenţii de stat, nu în cadrul unor organisme private. Aceste măsuri mai erau încă în vigoare pe la mijlocul anilor şaptezeci, în orice caz înainte de 1978, anul când a apărut cartea lui Bowart.

Deci, în principiu, secretul secretelor nu e legat de nişte lucruri vulgarterestre, rezultând dintr-un eventual conflict dintre Statele Unite şi URSS, pentru că o frână serioasă a fost pusă războiului rece din 1969, desăvârşită în 1973 cu semnarea acordurilor SALT.

Probabil că era vorba de o procedură extrema pusă în aplicaţie pentru a menţine secretul asupra elementelor strânse de puterea americană despre ozn-uri.

„Sinuciderea” doctorului James McDonald, decanul Institutului de Fizică Atmosferică al universităţii din

Arizona ar putea să facă parte din aceasta categorie, dar nu exista niciun mijloc prin care să se poată face dovada. În asta şi constă forţa sistemului care a fost instalat. Nu se poate niciodată dovedi cu probe.

Mulţi oameni s-au mirat de aparenta inerţie a autorităţilor americane în cazul acestor pseudoanchete asupra ozn-urilor. James McDonald, de care aminteam mai înainte, spunea:

„(…) Dacă există undeva sus o disimulare, un camuflaj, atunci vreau să fiu unul dintre acei foarte numeroşi savanţi care, atât în această ţară cât şi în exterior, vor cere de urgenţa o explicaţie a motivelor pentru care o problemă ştiinţifică ce prezintă un interes potenţial atât de mare ca cel al ozn-urilor ar putea fi considerată ca un domeniu rezervat în mod legitim unor operaţiuni de înşelătorie fără precedent în istorie”.

Este adevărat că o astfel de întreprindere, la un astfel de nivel, nu a mai existat niciodată în istoria societăţii noastre omeneşti, după cum iniţiativa preşedintelui Truman de la 26 iulie 1947 (crearea NSC-ului) constituia o premiera mondială în materie de siguranţa naţională.

Războiul cu Japonia şi Germania nu provocase o asemenea risipă de eforturi pentru păstrarea unui secret.

Trebuie remarcat că acest exces de precauţii nu împiedică deloc secretele fisiunii nucleare să treacă de cealaltă parte a cortinei de fier, ceea ce permite Uniunii Sovietice să fabrice prima ei bomba atomică în 1949. Asta dovedeşte că secretul secretelor nu avea nicio legătură cu armamentul atomic.

ROSWELL

În cartea sa *The Roswell Incident*, scrisă în colaborare cu Charles Berlitz, William Moore a pomenit succint de o mărturie ciudată venind din partea unui anume Grady Landon „Barney” Barnett, inginer agronom originar din Socorro.

Acest om ar fi văzut la 3 iulie 1947, dimineaţa, pe terenul deşertic din San Augustin, între Magdalena şi

Socorro, o navă spaţială accidentata precum şi cadavrele ocupanţilor. Creaturile au fost descrise ca fiind foarte mici, macrocefale, chele, purtând haine dintr-o singură bucată de culoare cenuşie.

Aceste afirmaţii au fost aflate de la nişte prieteni ai lui Barnett, soţii L.W. Maltais, din Socorro, care le-au auzit de la agronom în 1950. Barnett avea să moară în anii şaizeci, după ce ieşise la pensie în 1957.

Deşi aflata la o depărtare de peste o sută cincizeci de mile de Roswell, aceasta zonă ar putea să constituie elementul major al întregului caz şi să explice de ce cadavrele care ar fi fost transportate în avionul căpitanului Henderson nu au fost descoperite la Roswell.

Barnett, după spusele soţilor Maltais, afirmase că în zonă sosiseră totuşi alte persoane înainte de venirea militarilor. El menţionează în special un grup de civili, conduşi de un profesor de la o universitate din Pennsylvania, care efectuau cercetări arheologice în regiune.

Dar, în ciuda acestei indicaţii, niciun alt martor nu a confirmat această mărturie şi pista fusese abandonată în profitul incidentului pe care acum cititorul îl cunoaşte foarte bine: rămăşiţele adunate din apropierea bazei aeriene de la Roswell (de fapt, mai aproape de Corona decât de Roswell).

Or, întâmplarea face ca în 1990 să poată fi cunoscut un alt martor, datorită unei emisiunii televizate.

Într-adevăr, în ianuarie 1990, în cadrul unui program intitulat *Unsolved Mysteries*, un telespectator a intervenit pentru a preciza că detaliile referitoare la cazul prăbuşirii de la Roswell, care făcea obiectul dezbaterii, nu se potriveau cu cele cunoscute de el în calitate de martor al evenimentului.

Producătorul emisiunii l-a înştiinţat despre acest nou element pe cercetătorul Stanton Friedman, invitat în studio, şi i-a dat adresa persoanei respective, un anume Gerald Anderson din Springfield (Missouri). Stanton Friedman a luat la rândul lui legătură cu John Carpenter,

psihiatru, delegat al grupului MUFON în Missouri, căruia i-a încredinţat chestionarea martorului.

După ce a fost supus unor teste psihologice şi psihiatrice, domnul Anderson a acceptat regresia hipnotică şi a dezvăluit amintiri uitate la nivelul conştientului. După patru luni de examene, doctorul Carpenter a putut să confirme că martorul este sănătos mintal, că relatarea lui e coerenta şi mărturia credibilă.

Gerald Anderson a situat data incidentului foarte exact la 5 iulie 1947 (în loc de 3 iulie, cum pretinde Moore). Familia lui, care plecase din Indiana pentru a se instala în New Mexico, sosise la noua ei reşedinţa la 4 iulie. Prin urmare evenimentul s-a produs a doua zi, pe 5 iulie.

Domnul Anderson, care avea cinci ani în perioada aceea, se afla într-o maşina împreună cu familia lui: tatăl său, Glen, fratele său, Glen Junior, unchiul Ted şi vărul Victor (opt ani, fiul lui Ted). Toţi se duceau la Guy Anderson, un alt unchi al martorului.

În cursul deplasării, maşina mergea pe lângă un teren arid pe care părea să se fi prăbuşit un obiect discoidal. Membrii familiei Anderson au coborât din maşina ca să vadă ce se petrece şi au descoperit cu stupefacţie că era vorba de o *farfurie zburătoare* aparent accidentată (în structura ei se vedea o fisură, ca cea pe care ar fi putut s-o provoace un şoc violent). La exterior zăceau patru mici creaturi umanoide: două moarte, a treia agonizând, a patra nevătămată dar vizibil înspăimântată de sosirea martorilor.

După câteva clipe a sosit un alt grup. Era vorba de cinci studenţi conduşi de profesorul lor, care a încercat zadarnic să dialogheze cu fiinţa rămasă în viaţa în cele câteva limbi pe care le cunoştea. Apoi a sosit la faţa locului şi camioneta inginerului Barnett.

Puţin timp după aceea, în zonă a năvălit o adevărată armata de vehicule militare: jeepuri şi camioane pline cu soldaţi înarmaţi. Creatura nevătămată a intrat atunci în panică şi, tot după spusele domnului Anderson, toţi civilii

au fost îndepărtaţi din acel loc şi rugaţi politicos dar ferm să nu vorbească nimănui despre ce văzuseră.

Toate detaliile furnizate de Gerald Anderson fuseseră memorate după ceea ce-i povestiseră părinţii lui mai târziu. Dar îşi amintea că atinsese cu mâna nava, ca şi pe una dintre fiinţele decedate, şi că avusese o senzaţie de frig intens, ca atunci când scoţi ceva din congelator. Totuşi în ziua aceea soarele era sus pe cer şi temperatura caniculară.

Descrierea creaturilor făcută de acest nou martor este destul de apropiată de modelul descris de alte persoane care au trăit experienţa unei întâlniri de gradul patru (răpirea): fiinţe umanoide de talie mică (în jur de 1, 20 m), cu cap mare şi rotund, ochi enomii fără pleoape, cu nas aproape inexistent, semnalat de două orificii mici, cu gura subţire, abia vizibila.

În cursul unei şedinţe de hipnoza, domnul Anderson şi-a amintit că nu departe de zona respectivă se afla o moara, care a fost găsită când s-a întors la faţa locului împreună cu anchetatorii, ascunsa în spatele unui pâlc de copaci care nu existau în 1947 şi care crescuseră între timp.

Pe lângă ciudăţenia aparatului accidentat şi a naturii echipajului, familia Anderson a fost deosebit de frapată de atitudinea militarilor. Ajunşi la faţa locului, aceştia s-au comportat de parcă ştiau deja ce vor găsi acolo, nefiind în niciun fel surprinşi de spectacolul acela ieşit din comun.

O primă analiză, provizorie, arată că s-ar putea să fie vorba de un singur incident care s-a derulat în doi timpi:

e Nu departe de Roswell, un ozn suferă o avarie a structurii sale, ceea ce produce, pe o păşune pentru oi a ranch-ului Brazel, căderea unor bucăţi dintr-un înveliş de suprafaţă (sau poate dintr-o a doua navă). Totuşi, un al doilea aparat poate încă să mai parcurgă o sută cincizeci de mile spre vest înainte de a face o aterizare forţată. (O ancheta recentă, făcută de un grup din CUFOS în 1989 şi 1990 a putut să stabilească că un alt aparat şi ocupanţii lui căzuseră la câţiva kilometri de zona cu mici rămăşiţe.)

(D Nava aterizează forţat între Magdalena şi Socorro.

Prin urmare ar fi avut loc o ciocnire între două aparate. Un scenariu pus la cale de o inteligenţă superioară pentru a face să se creadă că avusese loc un accident, destinat să arate autorităţilor americane că nişte extratereştri *sunt cu ochii pe noi*.

DOSARUL
RĂPIRILOR
PĂREREA OAMENILOR DE ŞTIINŢĂ
9 f

Cred că suntem pescuiţi. Poate că suntem foarte apreciaţi de rafinaţii în arta culinară din sferele înalte. Sunt încântat la gândul că la urma urmelor pot fi util la ceva.

Charles Hoy Fort.
Le Livre des damnés.

Într-o lucrare precedenta, l-am lăsat pe sociologul Thomas Eddie Bullard, din Bloomington (Indiana), să expună cum, pornind de la relatarea persoanelor care pretindeau că fuseseră răpite la bordul unui ozn, putuse să stabilească, într-un număr mare de cazuri, că era vorba de evenimente cu adevărat trăite – cel puţin în care buna credinţa a martorilor părea dovedita – şi nu de fantasme exteriorizate de oameni înclinaţi spre supranatural şi fabulaţie. El a pus accentul în special pe traumatismele provocate de experienţele suferite de subiecţi, *contactaţii* (cei care se supun de bunăvoie răpirii, considerându-se nişte *aleşi*) relatând *a contrario* poveşti euforice şi miraculoase, de parcă ar fi exprimat nişte dorinţe refulate în subconştientul lor, luându-şi fantasmele himerice cele mai ascunse drept realităţi.

Şaptezeci din aceste cazuri de răpiri au ajuns la cunoştinţa cercetătorilor prin intermediul regresiei hipnotice. În mod ciudat, celelalte mărturii, obţinute spontan, tind să fie abandonate de majoritatea cercetătorilor, deoarece consideră, pe nedrept, că hipnoza este o probă categorică a realităţii pretinsei experienţe.

Cât se poate de fals! Specialiştii sunt cu toţii de

acord că trebuie să fim extrem de circumspecţi faţă de regresia hipnotică, care, dacă nu este efectuată în condiţii de rigoare absolută, poate să altereze impresiile subiectului şi să falsifice datele conţinute în mărturii.

Toţi experţii sunt unanimi în a admite că regresia hipnotică practicată asupra unor persoane care au avut un *missing time* – perioadă de timp nememorată la nivelul conştientului în timpul observării unui fenomen de tip OZN – nu este decât un instrument ce trebuie mânuit cu maximum de prudenţa, cu buna credinţa şi conform unor criterii riguroase. Cel puţin dacă se urmăreşte obţinerea unor rezultate pe care cercetătorii să le poată folosi în construirea unei ipoteze de lucru.

În consecinţa, hipnoza nu este mijlocul infailibil care va permite certificarea că martorul spune adevărul. Totul depinde de persoana care o foloseşte şi de felul în care este condusă regresia.

ANALIZELE LUI T.E. BULLARD

Thomas Eddie Bullard a publicat în 1989 un articol absolut remarcabil în care propune câteva criterii ce trebuie respectate în cazul efectuării unei regresii hipnotice asupra unui răpit.

Sociologul american este conştient de fragilitatea afirmaţiilor obţinute sub hipnoză, mai ales când aceasta este folosita în mod nesocotit, şi, ca un om de ştiinţă sceptic, el nu-i acordă o încredere absolută. Totuşi el explică foarte bine că atunci când hipnoza este practicată după reguli stricte, ea permite hipnotizatorului să diferenţieze relatările de bună-credinţă de scorneli sau de halucinaţii provocate de fantasme. Ceea ce nu vrea să însemne că episoadele relatate de subiect au fost trăite fizic (ele ar putea să constituie un paravan, o momeală, pentru ascunderea unui alt tip de realitate). Dar relatarea unui presupus răpit este mult mai acceptabila, chiar şi în cazul în care ar conţine lucruri incredibile, dacă sunt satisfăcute condiţiile indispensabile de rigoare.

Sociologul american a stabilit nouă criterii. Pentru ca o regresie hipnotica să fie valabilă, hipnotizatorul trebuie

neapărat: e să fie psihiatru sau psiholog, să fi primit o învăţătură specifica în materie de hipnoză şi să aibă o mare experienţa în practicarea ei;

e să nu aibă idei preconcepute în privinţa fenomenelor OZN şi să nu fie prea informat asupra cazului supus expertizei sale; e să lase maitorul mai întâi să restituie amintirile uitate, dacă poate, apoi să pună întrebări mai ţintite;

e să evite ghidarea martorului, conştient sau inconştient;

e să nu autorizeze alte persoane să asiste la şedinţă, pentru a nu exista riscul unor eventuale influenţe;

e să suprime amintirile aduse în conştient cu ocazia fiecărei şedinţe cu ajutorul sugestiei posthipnotice, până la sfârşitul seriei de regresiuni;

e să exploreze în detaliu toate amintirile conştiente ale subiectului înainte de a începe regresia hipnotică;

e să păstreze toate înregistrările şedinţelor de regresie şi a interogatoriilor, pe bandă video dacă este posibil, pentru a permite verificarea comportamentului subiectului precum şi a hipnotizatorului;

<D să evalueze subiecţii pentru a vedea dacă pot fi hipnotizaţi.

După cum cititorul a putut constata, o regresie hipnotică valabilă nu e la îndemâna oricui.

Pentru a arăta că aceste criterii sunt indispensabile, T.E. Bullard a clasificat doisprezece cercetători, care au o mare experienţă în domeniul regresiei hipnotice pentru că au practicat-o în anumite cazuri cunoscute în Statele Unite. El a stabilit clasamentul în funcţie de următoarele şase criterii de credibilitate:

O să aibă o mare experienţă în hipnoză;

e să nu aibă convingeri înainte de regresie;

e să lase subiectul să se exprime liber înainte de a-l chestiona; O să evite să pună întrebări orientate;

e să nu accepte prezenţa altor persoane la şedinţe;

e să şteargă amintirile prin sugestie posthipnotică după fiecare regresie.

HIPNOTIZATORI	CAZURI	1	2	3	4
Aphrodite Clamar	Kilburn, Rich	*	*	*	*
Harold J. Edelstein	Andreasson	*	*		
Girard Franklin	Kilburn	*	*		
James Harder	Roach, Whitley				
Budd Hopkins	Davis				*
Donald Klein	Strieber	*	*	*	*
William C. McCall	Shaw, Whitley	*			
Fred Max	Andreasson, Luca	*	*		
Martin Reiser	Shaw	*	*	*	(+)
D. Scott Rogo	Briggs				
Benjamin Simon	Hili	*	*	*	*
R. Leo Sprinkle	Higdon, Larson	*			

Tabelul de mai sus reprezintă estimările lui T.E. Bullard, stabilite după un mod care se traduce astfel:

\+ = conform cu criteriul

— Neconform cu criteriul

= informaţii insuficiente (+) = la limita conformităţii

—) = la limita neconformităţii 1

Cititorul probabil că a observat că numai doctorul Benjamin Simon satisface toate criteriile. Voi aminti ca acest practician, care a activat mai întâi pentru armată, apoi pe cont propriu, a fost hipnoterapeutul care s-a ocupat de soţii Betty şi Barney Hill, primul caz de potenţială răpire la bordul unui ozn nememorat la nivelul

conştientului şi restituit sub regresie hipnotica.

În partea de jos a clasamentului se află Budd Hopkins, ceea ce ar putea să surprindă pe cititorul informat, căci cercetătorul newyorkez se bucura încă de o reputaţie excelentă la mijlocul anilor optzeci, dar înclinaţia sa de a vedea cazuri de răpiţi la toate persoanele care au recurs la serviciile sale i-a cam ştirbit reputaţia, mai ales după ce s-a despărţit de colaboratoarele lui cele mai preţioase: doctoriţele Aphrodite Clamar şi Elizabeth Stater. În plus, Hopkins efectuează acum el însuşi regresiile hipnotice asupra unor subiecţi care accepta să se supună investigaţiilor sale, lucru nu prea apreciat de specialiştii ştiinţifici, care îi reproşează că nu este suficient de drastic în metodologia lui.

În ciuda acestei proaste clasări, Hopkins se poate consola spunându-şi că nu e ultimul. În urma lui se află succesiv doctorii: R. Leo Sprinkle, D. Scott Rogo şi mai ales, lucru absolut surprinzător, doctorul James Harder.

Pentru dezvinovăţirea acestor cercetători prost clasaţi, e bine totuşi să amintim că cel puţin unele dintre criteriile stabilite de T.E. Bullard nu sunt neapărat indispensabile, şi ca altele (necitate) pot să fie respectate de specialiştii în cauză. Prin urmare nu au decât o valoare relativă şi pot să se modifice în orice moment. Deschid aici o paranteză care mi se pare necesara.

Câţiva sceptici consideră că cea mai mare parte a cazurilor de râpiţi îşi găseşte o explicaţie psihiatrică… fără să aducă, firește, nici cea mai mică dovadă. Acestor contestatari le voi aminti de cercetările psihiatrului american Berthold Eric Schwartz, publicate într-o carte pe care le-o recomand spre lectura şi în care putem citi următoarele:

„În treizeci de ani de exercitare a specialităţii mele, psihiatria, am avut ocazia să efectuez examene psihiatrice pe trei mii trei sute nouăzeci şi unu de pacienţi şi am participat la mii de ore de psihoterapie. În timpul tuturor acestor activităţi profesionale, nu am descoperit niciodată un subiect care să aibă simptome de dezechilibru mintal

legate de poveşti cu ozn-uri. Nu sunt singurul care am făcut această constatare. Doctorii Theodore A. Anderson, psihiatru experimentat, şi Henry A. Davidson, medic la spitalul Overbrook din comitatul Essex, au confirmat această constatare. Doctorul Davidson, care a tratat trei mii de pacienţi, nu a găsit niciun caz de tulburare psihologică printre ei şi nu a notat nici măcar unul dintre cele treizeci de mii de cazuri spitalizate la Overbrook de când se tot vorbeşte de ozn-uri.

Cercetarea lucrărilor specializate – cărţi de referinţă, în psihiatrie, psihanaliză şi neurologie – confirmă această absenţă a unor experienţe legate de observaţii sau contacte cu ozn-uri în diferitele maladii mentale şi cele numite „nervoase". Făcând o verificare pe computer a literaturii medicale de la Biblioteca Naţională de Medicină, pornind de la sistemul Mediars, *nu am găsit nici măcar o singură referire la perioada cuprinsă între anii 1964 şi 1973.*

Aceasta indică faptul că explicaţiile care s-au putut găsi în această perioadă, emise de anumite organisme oficiale sau organe mediatice, folosindu-se de cauze ţinând de psihopatologie pentru a motiva majoritatea fenomenelor OZN – halucinaţii, iluzii, credinţe religioase, etc. *– nu au fost emise decât pentru a-i stigmatiza şi a-i intimida pe cei care trăiseră astfel de experienţe. Lucrul este cu atât mai regretabil cu cât cei care s-au sprijinit pe astfel de argumente nu aveau nicio calificare profesională în domeniul psihiatriei…"*

Michel Picard a publicat în revista *Lumibre dans la nuit* (nr. 181, ianuarie 1979) un text pentru a explica aceeaşi absenţă de simptomatologie OZN în psihopatologie şi pentru a desfiinţa *modelul socio-psihologic* de trista celebritate al lui Michel Monnerie, absenţă despre care se feresc tare mult să se pronunţe… *socio-psihologii*! închid paranteza.

T.E. Bullard a remarcat şi el că, din punct de vedere geografic, repartiţia răpitorilor (luând în considerare fizicul lor) arăta că în Anglia exista o preponderenţă de

fiinţe umane conform standardelor noastre (blonzi înalţi), în timp ce în Statele Unite (şi în America de Nord în general) cel mai adesea în descrieri apar micii umanoizi, iar în America de Sud umanoizii înalţi.

Sociologul american considera că explicaţia cea mai verosimila a acestei situaţii surprinzătoare ar putea să se găsească mai curând în anumiţi factori legaţi de unele tradiţii narative proprii regiunilor respective decât în intervenţia mai multor rase de extratereştri care şi-ar fi împărţit *supravegherea* planetei noastre. Să nu uităm că, deşi de o foarte mare onestitate intelectuala, Bullard este un specialist în folclor şi are deci o tendinţă naturala să interpreteze relatările răpiţilor ca fiind de natură folclorica şi nu neapărat legate de nişte evenimente reale.

Sociologul a comparat de asemenea munca a patru hipnotizatori americani, amintind cu aceeaşi ocazie tentativele nefericite ale lui Alvin C. Lawson, care s-a străduit să facă din răpirile *reale* nişte răpiri imaginare.

Se ştie că experienţele lui Lawson s-au limitat la opt voluntari, ceea ce este puţin în comparaţie cu cele o sută patru cazuri *reale* analizate de Bullard.

Analiza aprofundată pe care ne-o pune la dispoziţie arată că din cele cincizeci de grupe de caracteristici, stabilite ca modele de baza, nu se regăsesc decât treizeci şi trei. De asemenea, se observă ca în cazurile imaginare sunt amintite unele trăsături tipice care circulă în literatura populara de science-fictio 1. De exemplu, cazurile imaginare relatează 75% de aparate în forma de disc, în timp ce hipnotizaţii nu semnalează decât 50%, iar nehipnotizaţii 53%. Şi mai contrastante, cazurile imaginare descriu un aparat în forma de Saturn (o sferă înconjurata de un inel) în 38% din cazuri, cifra ajungând la 1% pentru hipnotizaţi şi 7% pentru nehipnotizaţi.

În realitate, persoanele testate de Lawson, influenţate de întrebări tendenţioase, s-au bazat pe caracteristici pe care le întâlneşti frecvent în lucrările de popularizare şi revistele de senzaţie ahtiate după poveşti nebuneşti. Această literatură foloseşte frecvent scheme

tipice care se repeta de la an la an, în timp ce cazurile de răpire relatate de martori de bună-credinţă (fie că e vorba de evenimente reale sau de amăgeli) vorbesc de o diversitate de caracteristici – chiar dacă unele sunt aproape constante – care nu transpar absolut deloc din experienţele lui Lawson.

Părerea mea este că voluntarii lui Lawson au restituit mai curând nişte amintiri imaginare legate de propriile lor lecturi, decât un fenomen care ar implica inconştientul colectiv, cum ar vrea să ne facă să credem.

Concluzie

Deşi conştient de faptul că hipnoza, dacă este prost practicata, poate să deformeze anumite restituiri şi să producă caracteristici fanteziste, T.E. Bullard rămâne totuşi convins că rămâne un instrument de mare valoare, uneori determinant în înţelegerea misterului evenimentelor.

Dar pentru a o putea considera ca atare şi a-i acorda mai multă credibilitate, trebuie s-o disciplinăm, s-o structurăm, să-i conferim nişte reguli imperative care vor trebui respectate de toţi. Da, hipnoza este încă departe de a fi mijlocul infailibil de a ne dezvălui faţa ascunsă a evenimentelor, dar ea rămâne, pentru acest gen de cercetare, singurul instrument performant avut la dispoziţie, în ciuda imperfecţiunilor datorate esenţialmente hipnotizatorilor prea puţin preocupaţi de rigoare în demersul lor, este remarcabil să se constate ca trama poveştilor relatate rămâne identica, şi asta indiferent de hipnotizator şi indiferent de valoarea acordata metodologiei sale. În realitate, alterările provocate de o regresie hipnotică prost condusă nu afectează decât forma, *niciodată fondul*. Fanteziile nu privesc decât detaliile, fără să modifice cu nimic relatarea de bază. Finalitatea poveştii unei răpiri rămâne de fiecare dată aceeaşi: nişte entităţi umane sau umanoide, la limita grotescului sau a monstruozităţii în unele cazuri, răpesc (sau îi lasă să creadă asta) indivizi aparţinând tuturor straturilor sociale la bordul unei extraordinare maşini zburătoare pentru a-i

supune unor *examene*, care îi coboară aproape în stadiul de cobai.

Ca răpitorii au sau nu un nas mare, că sunt chei sau păroşi, că nava lor are formă de disc sau de trabuc, că exista schimburi verbale, telepatice, sau de niciun fel, toate astea nu sunt incompatibile cu o anumită realitate a cărei origine adevărată rămâne de stabilit.

Sigur, exista distorsiuni şi scorneli, dar exista şi trama de bază, şi nimic categoric nu a putut să explice acest fapt în mod satisfăcător.

Este cât se poate de evident că există un fenomen de răpire obiectiv, căci relatările imaginare diferă suficient de răpirile *reale*. Prin urmare nu avem dreptul să le ignorăm pe acestea din urmă. În relatările *adevăraţilor răpiţi*, coerenţele sunt mai numeroase decât incoerenţele, iar obiectivitatea este mult mai prezenta decât subiectivitatea. Trebuie deci ca scepticii să acorde mai puţină importanţa hipnotizatorului pentru a se interesa mai mult de ceea ce spune martorul.

Dacă ne încredem în cercetările lui Lawson, factorul hipnotizator este neînsemnat în anumite similitudini dintre versiunile captivilor imaginari şi cele ale captivilor *reali*. Trebuie deci să ţină cont mai ales de diferenţele enorme decât de uşoarele asemănări. Voluntarii lui Lawson n-au făcut decât să se supună influenţei sale. Dacă ar fi fost făcuţi să creadă că au fost răpiţi de sovietici, de zâne sau de demoni, ar fi descris sovietici, zâne sau demoni. Lawson i-a făcut să creadă că fuseseră capturaţi de extratereştri şi, pe cale de consecinţa, respectivii au descris extratereştri, conform imaginii luate din amintirea lecturilor de ficţiune. Ceea ce nu s-a întâmplat cu *adevăraţii* răpiţi.

Bullard este de acord cu mine *grosso modo* şi mai găseşte şi alte argumente pentru a justifica interesul pe care îl are faţă de răpiri, dar acestea ar încărca prea mult capitolul dacă ar trebui să le amintesc pe toate aici.

Să spunem, pentru a conchide, că Bullard preferă să lucreze la cazuri în care sunt angrenaţi mai mulţi captivi (sunt rare dar există) – sau asupra unor incidente cu efecte

psihice şi fiziologice profunde – decât să raţioneze prea subtil aşa cum fac unii care neagă aceste fenomene, preocupaţi mai mult să strălucească în expunerile lor retorice decât să apeleze la toate resursele lor intelectuale şi să acţioneze cu obiectivitate.

Din păcate, în Statele Unite cercetarea asupra râpiţilor tinde să devină un fel de război de tranşee, unii *negatori* – precum Philip Klass – folosind loviturile cele mai josnice pentru a desfiinţa ceea ce pare că îi indispune (ca să nu spun că îi înspăimântă).

PĂREREA SPECIALIŞTILOR ÎN REGRESIE HIPNOTICĂ

Doctorul Aphrodite Clamar

Aphrodite Clamar, psiholog clinic, care îşi desfăşoară activitatea la New York, a fost o vreme una din colaboratoarele lui Budd Hopkins.

Înainte de a fi solicitată prima dată să supună unei regresii o femeie care avusese o experienţă legată de o observaţie OZN, ea nu acordase niciodată vreun interes acestor fenomene. De altfel, nu întâlnise niciodată vreun pacient care să-i spună că fusese răpit la bordul unui ozn.

Când a început să se intereseze de acest tip de incident, doctoriţa a avut grija să nu vorbească despre acest lucru anturajului ei profesional, de teama ridicolului care ar fi putut să-i dăuneze carierei. Totuşi, întărâtată de provocarea lansată de cercetătorii care îi solicitau expertiza, s-a hotărât să accepte în ciuda tuturor capcanelor.

Pentru că nu mai avusese încă niciodată de-a face cu acest gen de pacienţi, ea a trebuit să adopte o procedură diferita pentru a-i testa, ştiind perfect că primele şedinţe vor fi într-un fel nişte încercări destinate elaborării şi perfecţionării unei metodologii specifice. A fost pentru ea o experienţă nouă şi o descoperire, pentru că nici nu se gândea la miile de detalii restituite de răpiţi sub regresie hipnotică, fiind totuşi conştientă de erorile de interpretare şi de distorsiunile posibile.

Aphrodite Clamar a mărturisit că toate şedinţele de

regresie efectuate asupra unor potenţiali răpiţi au fost laborioase şi penibile atât pentru ea cât şi pentru pacienţi. Fiecare şedinţă dura în medie o oră şi jumătate şi, de fiecare dată, pacienţii aveau impresia că nu durase decât o jumătate de oră – ceea ce dovedeşte o distorsiune a noţiunii de timp scurs.

Printre aceste cazuri noi, niciunul nu avea vreo legătură cu drogurile sau cu alcoolul, nici cu o perversiune sexuală sau cu o manie oarecare. Persoanele pe care le-a testat aparţineau ambelor sexe şi tuturor categoriilor de vârstă (cu excepţia persoanelor foarte în vârstă), de condiţii sociale diferite şi având profiluri psihologice variate. Unii aveau o formaţie universitară, alţii nu aveau decât o pregătire modestă. Pe scurt, persoanele respective nu se deosebeau prin nimic de media standard a cetăţenilor şi nu aveau probleme psihice deosebite, dacă exceptăm ciudăţenia experienţei pe care o restituiau sub hipnoză. Nicio similitudine nu poate fi observată între ei în ceea ce priveşte patologia mentalâân cursul şedinţelor de regresie, singurul lor punct comun era perplexil astea în faţa experienţei irâite. Toţi ar fi vrut să ştie ce anume li se întâmplase în realitate. *„De ce eu*?*”* *„Ce am eu în plus faţa de ceilalţi*?*”* Cei mai mulţi, ca să nu spunem toţi, erau confuzi, stingheriţi, chiar se simţeau ruşinaţi la gândul că putuseră să fie răpiţi la bordul unui ozn, teama de ridicol exercitând o influenţă foarte puternică asupra lor.

Când a putut să stabilească mai bine adevărata personalitate a acelor pacienţi ieşiţi din comun, doctoriţa a hotărât să-i supună la toate testele disponibile pentru a. le stabili cu cea mai mare precizie profilul psihologic (teste de inteligenţa etc…). În total, nouă potenţiali răpiţi au fost astfel definiţi din punct de vedere psihic. Persoana însărcinată cu aceste teste nu a fost informată de revelaţiile făcute sub hipnoză. Rezultatele au fost după aceea verificate de un ar doilea specialist, care nici el nu fusese informat, pentru ca evaluarea lui să nu fie influenţată.

Rezultatele definitive nu au arătat nimic extraordinar

în privinţa profilului râpiţilor. Bărbaţii (mai ales cei care restituiseră răpiri ce datau din copilărie) recuperau mai greu echilibrul psihic decât femeile care trăiseră aceeaşi experienţă. În general, bărbaţii acceptau mai greu decât femeile faptul împlinit, aşa că ele îşi recăpătau mai uşor echilibrul, în ciuda traumatismului provocat de incident. Doctoriţa a observat că femeile vorbeau mai uşor despre ceea ce li se întâmplase, în timp ce bărbaţii detestau să discute despre cele întâmplate, lăsându-se rugaţi să interpreteze ceea ce trăiseră.

Aphrodite Clamar nu a putut, ca majoritatea colegilor săi, să spună cu certitudine dacă răpirile la bordul unor ozn-uri sunt evenimente realmente trăite sau iluzii. A putut însă să afirme cu siguranţă ca persoanele de care s-a ocupat sunt convinse de realitatea experienţei lor, şi ca în consecinţa merită să fie privite cu respect. Prin formaţia ei, doctoriţa ar fi avut mai curând tendinţa să vadă în relatările râpiţilor rezultatul unui proces mental, dar ea se alia în faţa unui fenomen până acum necunoscut în psihologie, în psihanaliza şi în psihiatrie. Admite că o cercetare cu aceste persoane necesită multe precauţii şi verificări dacă vrem să ne convingen că relatările lor nu sunt invenţii mentale.

Ea îi invita pe toţi colegii ei care nu ştiu nimic de acest tip de pacienţi să dea dovadă de răbdare când vor avea ocazia să îngrijească vreunul şi să nu-i treacă prea repede în rândul bolnavilor mintali, sub pretextul că povestea lor este neverosimila.

Stimulii care provoacă trumatismul pot fi bogaţi în învăţăminte pentru ştiinţă în general şi ştiinţele umane în special, putând să aducă noi cunoştinţe în problemele legate de psihicul uman. Pentru aceste motive, ea propune colegilor ei să nu mai respingă relatările pe care le pot face anumiţi pacienţi care s-ar putea să fi avut experienţe decurgând din observarea unor ozn-uri, să fie deschişi acestor fenomene şi să le trateze cu seriozitate.

Doctorul Beverly Jeanne Bruce-Carter

Doamna Bruce-Carter este un fost psihiatru clinician

care se interesează de foarte puţină vreme de răpiţii pe care i-i pot trimite unii colegi.

În urma lecturii unor lucrări de specialitate precum cele scrise de Whitley Strieber, Budd Hopkins, Edith Fiore, etc., ea a fost definitiv fascinată de această problemă. În 1989 a asistat în Colorado la Forumul despre întâlnirile Apropiate de la Aspen şi a putut astfel să stabilească legături cu diferiţi participanţi şi să se informeze asupra amplorii fenomenului.

Doamna Bruce-Carter m-a îndrumat spre cazul John Salter (care va fi abordat într-un capitol viitor), neputând, din păcate să semnaleze şi altele, majoritatea pacienţilor cerând să li se păstreze cu stricteţe anonimatul.

Ea a tratat cinci persoane în mai puţin de un an, observând că toate erau de bună-credinţă. Doamna Bruce-Carter precizează că ea nu încearcă să afle dacă evenimentele descrise au fost fizic trăite, rolul ei limitându-se să acorde asistenţă indivizilor care i se confesează. Tot ea spune că persoanele care prezintă simptome proprii râpiţilor nu sunt deloc afectate de o formă oarecare de alterare mentală prezentând probleme psihiatrice, dar prezintă o formă de traumatism ai cărui stimuli rămân de determinat.

Pacienţii pe care i-a tratat nu erau deloc persoane preocupate de publicitate sau înşelate de fantasme, ci voiau doar să înţeleagă ce li se întâmplase şi să se întâlnească cu oameni care trăiseră acelaşi gen de experienţa pentru a schimba impresiile.

Doamna Bruce-Carter ţine din 1985 un jurnal personal în care a notat numeroase vise, dintre care unele se referă la contacte cu *aliens*. Aceste vise, care sunt anterioare primelor sale contacte cu râpiţii, continua să se producă şi acum. Vom reveni asupra acestui punct uimitor…

Doamna An pe *Druffel*

Anne Druffel are o formaţie ştiinţifică modestă, dar o experienţă foarte solidă în tot ceea ce priveşte problemele legate de observaţiile OZN şi de răpiri. Ea a făcut parte din

echipa care a condus anchetele asupra cazurilor de contacte de la Tajungă Canyon, faimoase în Statele Unite. Este colaboratoarea asociaţiei MUFON de mulţi ani şi textele ei pot fi citite în mod regulat în bătrâna *Flying Saucer Review*, decana de vârsta a publicaţiilor specializate care se ocupa de fenomenul OZN, precum şi în alte reviste.

În numerele din martie şi aprilie 1978 ale revistei *Fate*, ea a publicat un articol despre ciudatul caz al lui Harisson Bailey, un negru care ar fi trăit, în 1951, o aventură uimitoare cu nişte entităţi vag definite, poveste pitoreasca dar care are dezavantajul de a fi fost cunoscuta după mulţi ani de la derularea ei.

Anne Druffel şi-a petrecut o bună parte din carieră rezolvând pentru o agenţie privată problemele sociale dintre indivizi şi cunoaşte bine psihologia fiinţelor omeneşti. Ea a învăţat să se folosească de hipnoză în 1977 şi, în timpul anchetelor pe care le-am făcut, a ştiut să combine cunoştinţele despre sufletul omenesc şi stăpânirea hipnozei pentru a ajunge la rezultate uneori contestabile, dar totdeauna interesante.

Anne Druffel a început să se ocupe de cazuri de răpiri în 1965 cu o experienţă având multe puncte comune cu cea a soţilor Hill, apoi, incidentele de acest tip înmulţindu-se, ea a considerat că probabil e vorba de o fază nouă în manifestările fenomenului OZN, faza făcând parte dintr-un plan stabilit de multă vreme şi urmărind să provoace interacţiuni între oameni şi entităţi.

Cercetătoarea californiană a lucrat la mai mult de o sută de cazuri de potenţiali răpiţi sau de martori de întâlniri apropiate care au înregistrat un *missing time*. Ea nu recurge la hipnoză decât dacă martorul are un psihic stabil, echilibrat, dacă e raţional în judecată şi prezintă toate semnele unei onestităţi intelectuale. Dacă una din aceste calităţi lipseşte, ea evita hipnoza întrucât este pe deplin conştientă că aceasta poate să falsifice mintea martorului (care va restitui amintiri alterate sau exagerate) dar şi să provoace daune emoţionale la nivelul

psihicului.

Ca majoritatea cercetătorilor riguroşi, ea nu poate să afirme dacă amintirile aduse în conştient sub efectul hipnozei se referă la nişte episoade trăite în mod fizic. De altfel, cercetătoarea californiană îmi mărturiseşte cu sinceritate că a întâlnit martori convinşi că au avut contacte fizice cu entităţi, dar fără să poată dovedi cu mânie aceste convingeri. Alte cazuri sunt imposibil de clasificat într-o categorie precisă, unele putând fi cauzate de o stare alterată a conştiinţei, altele putând implica manipularea minţii martorilor de nişte inteligenţe din universul lor spaţio-temporal.

Anne nu crede că unele dintre aceste cazuri ar putea să fie opera unor oameni aparţinând anumitor agenţii de stat, tehnologia folosită fiind, după părerea ei, cu mult peste capacităţile serviciilor de siguranţă americane. În cazurile în care apar *aliens „umani"* sau vrând să treacă drept oameni, ea crede că nu e vorba de adevărate contacte fizice ci de amăgeli psihice a căror finalitate rămâne de descoperit.

În cele o sută de cazuri la care a avut ocazia să lucreze, aproximativ o treime din protagoniştii lor erau indivizi cu instabilitate mentală, aceste cazuri reprezentând manifestările unor fantasme sau dorinţe refulate destinate să atragă atenţia celor din jur sau să redea diferite fantezii. După părerea ei, aceste persoane sunt uşor de diferenţiat de celelalte, care sunt de bună-credinţă, chestionându-i şi lăsându-i să se exprime liber. Instabilitatea lor transpare fără umbră de îndoială dintr-o relatare plină de fraze dezlânate, de contradicţii, de speculaţii gratuite, de concluzii fără fundament, în general o relatare marcată de o credinţă profundă în tot ce are legătură cu supranaturalul.

Anne Druffel remarcă faptul că acele mici creaturi necunoscute sunt deseori descrise de nişte oameni care cred că au fost răpiţi de la domiciliul lor în timpul somnului. E vorba de oamenii care au fost deosebit de terorizaţi de experienţa respectiva. Dacă perceperea

acestor creaturi corespunde realităţii (noastre fizice) sau ea se datorează doar unei stări de conştiinţă alterate constituie o problemă pe care Anne nu a putut s-o rezolve, sau mai curând asupra căreia nu îndrăzneşte să se pronunţe în scrisoarea ei, de teamă să nu pară prea *pro* sau prea *an ti*.

Ea sugerează că ar putea să fie vorba şi de creaturi care s-ar manifesta în cadrul unei manipulări a spaţio-timpului, opţiune care revine des în explicaţiile sale, ceea ce pare să indice că, fără s-o mărturisească deschis, aceasta este ipoteza ei preferata.

De asemenea, nu ştie cum trebuie interpretate cazurile de paralizie care i-au afectat pe martori. Să fie o acţiune exercitată de entităţi? Sau reacţia creierului cuprins de frică să fie cea care ar provoca un blocaj parţial şi momentan al sistemului nervos?

Pentru a tranşa această problemă, ea se gândeşte la o combinaţie ale acestor două soluţii, ceea ce constituie, după părerea mea, un exces de prudenţă.

Anne încearcă să-şi explice alegerea pretextând că râpiţii cu o personalitate puternică au reuşit să se protejeze de anumite forme de intruziune şi au fost în stare să rupă voluntar contactul stabilit de entităţi. Asta cere din partea acestor persoane o stăpânire de sine fără pereche, antrenament la exerciţiile mentale şi o elevaţie spirituală peste medie.

Această constatare, dacă este exactă, e interesantă în măsura în care te trimite imediat cu gândul la tracasările *diavolului* cu care se confruntau misticii din secolele trecute. Găsim câteva exemple şi în secolul nostru, dar, de când şi-au făcut apariţia ozn-urile, misticii par pe cale de dispariţie.

Anne Druffel nu a avut niciodată vise ciudate sau amintiri scurte (*flash-uri*) ce ar putea fi legate de un eventual contact cu inteligenţa care manipulează fenomenele OZN (ca în cazul doamnei Bruce-Carter). Totuşi mărturiseşte că are o amintire foarte stăruitoare din frageda ei copilărie, care ar putea fi asemănată cu

paravanul memorial din experienţele lui Strieber (o amintire falsă plasată ca paravan pentru a ascunde una adevărată). Mai recunoaşte că a resimţit ceea ce ar putea fi un *missing time* (sau o pierdere de amintiri specifice) care se situează imediat după perceperea vizuală a unor fenomene ce aparţin panopliei OZN.

Anne precizează că tentativele făcute pentru recuperarea acestor amintiri pierdute au rămas fără succes, întrucât de fiecare dată a apărut un fel de barieră mentală dincolo de care nu a putut să treacă. Ea a trăit trei incidente de acest tip şi nu a încercat să le exploreze pe celelalte două.

Se pare că şi alţi cercetători au înregistrat anomalii de acelaşi tip, în special cei care s-au specializat în regresia hipnotică. Asta complica şi mai mult problema.

Anne considera că amintirile conştiente restituite spontan de unii răpiţi sunt mai fiabile decât cele obţinute sub hipnoză. Printre acestea exista destule persoane echilibrate mental, raţionale şi oneste intelectual, pentru a evita să-şi piardă timpul cu nişte poveşti cam prea frumoase ca să fie autentice.

Din moment ce anumite fapte obţinute sub hipnoză nu se pot verifica, ea considera că e mai bine să nu se acorde decât un credit relativ conţinutului lor.

Şi ea împărtăşeşte părerea unui mare număr dintre colegii ei cercetători care cred că, chiar sub hipnoză, martorul trebuie lăsat mai curând să se exprime în deplină libertate decât să se rişte falsificarea relatării sale prin întrebări care l-ar influenţa.

Anne explică îndoielile pe care le au majoritatea celor care lucrează asupra acestor incidente prin faptul că multe amintiri ale râpiţilor au fost pur şi simplu extirpate de hipnotizatori lipsiţi de precauţie în demersul lor şi preocupaţi mai mult de poveşti senzaţionale decât de rigoare, părere cu care sunt întru totul de acord.

Doctorul Richard Haines.

Specializat în psihologie experimentală, Richard Haines se interesează de fenomenele OZN de peste

douăzeci de ani. El şi Bullard sunt cei doi oameni de ştiinţă americani pentru care am cel mai mare respect. îi consider pe amândoi cercetătorii cei mai lucizi, cei mai drastici, dar şi cei mai apţi să sondeze în adâncime domeniul atât de spinos al ozn-urilor.

Richard Haines nu are un „palmares" la fel de impresionant ca al unora din colegii săi (recordul îl deţine R. Leo Sprinkle, cu peste cinci sute de cazuri în 1990), dar a avut ocazia să facă investigaţii asupra unui număr de peste patruzeci de indivizi prezentând toate simptomele specifice râpiţilor, în special cazuri în care erau implicate mai multe persoane râpite cu ocazia aceluiaşi incident. Şi mai colecţionează şi observaţii de ozn-uri făcute de piloţi de avioane (militare şi civile), reuşind să strângă până acum peste trei mii de cazuri din lumea întreagă.

Trebuie spus că Richard Haines lucrează de multă vreme pentru o firmă specializată în aeronautica şi ca postul lui i-a permis să lege contacte cu informatori remarcabil de bine plasaţi…

Richard Haines este fascinat de problema râpiţilor şi considera ca încă nu cunoaştem destul de bine toate simptomele referitoare la răpiri pentru a descifra codurile entităţii care conduce experienţa. Unele din aceste simptome, de natură psihologică sau fiziologică, formează *sindromul de angoasă* care îl caracterizează pe râpitul sincer. Dacă, după ce a consimţit să facă numeroase eforturi, precizează doctorul Haines, omenirea nu poate să explice un sindrom care se menţine tot timpul la fel de consistent, asta ar putea să sugereze că la origine se află o superinteligenţă extraterestră. Dacă aşa stau lucrurile, atunci probabil că ştie mult mai multe despre noi decât ştim noi înşine, înseamnă că se poate ascunde după dorinţa în forme naturale: trăsnet, mişcări seismice şi alte fenomene.

Richard Haines a pus la punct o metodă de regresie sub hipnoză profundă pe care a experimentat-o pe mai mult de douăzeci de potenţial răpiţi, în timp ce alţi vreo zece au fost chestionaţi în mod clasic pentru că aveau

multe amintiri conştiente despre aventura lor. Respecta în mare aceleaşi recomandări ca cele ale lui T.E. Bullard, amintite la începutul acestui capitol, apoi, când subiectul se află în transă hipnotică, procedează conform următoarelor trei etape:

e îi cere martorului să descrie tot ce vede, aude, simte şi atinge, precizându-i că trebuie să facă această restituire fără ajutorul lui şi că nu va interveni decât după ce el îşi va fi epuizat toate resursele propriilor lui simţuri. Apoi scoate martorul din starea hipnotica, îl pune să se relaxeze puţin (fizic şi mintal), nu mai mult de cinci până la opt minute. După această scurtă pauză, Haines îl întreabă dacă este de acord să continue experienţa şi trece la a doua etapă.

© Repeta cererea din prima etapă, invitând martorul să se străduiască să redea impresiile mentale cu voce tare. Apoi scoate din nou martorul din starea hipnotică, se interesează de starea lui fizică şi psihică şi, dacă e nevoie, îl pune să facă exerciţii de relaxare. Nici această întrerupere nu trebuie să depăşească mai mult de cinci-zece minute. Totuşi, dacă martorul se simte bine şi este de acord să continue regresia, cea de a treia etapă poate să înceapă imediat după cea de a doua.

de îl invită pe martor să se întoarcă în timp, să repete încă o dată fiecare detaliu al experienţei, dar de data asta cu ajutorul lui, hipnotizatorul dând impresia hipnotizatului că se află alături de el în scenele retrăite. Hipnotizatorul poate în acest moment să verifice anumite puncte vagi ale restituirii, clarificându-le prin întrebări care s-ar putea să primească răspunsuri precise.

Cele trei etape sunt înregistrate înainte de a fi transcrise pe trei coloane paralele pentru facilitarea analizei.

Richard Haines este conştient că această metodă nu e perfectă, dar trebuie să constatăm că reduce mult alterările din metodele mai puţin riguroase şi conferă relatării martorului un procent mai ridicat de credibilitate. Haines numeşte asta metoda *Three Stage Technique*

(TST). Haines nu poate să afirme cu siguranţă ca restituirile celor mai credibili martori se referă la nişte evenimente cu adevărat trăite sau ţin de un fenomen psihologic indus de cineva sau de ceva. Consideră că majoritatea pacienţilor să-i trebuie să fi trăit o experienţă pur mentală şi nu *reală*, aşa cum o înţelegem noi în sens fizic.

Să spunem că spiritul lui ştiinţific, datorat educaţiei şi profesiei, nu-i permite să considere contactele fizice de tipul celor relatate de răpiţi ca putând fi garantate în absenţa unor probe categorice.

Totuşi respinge categoric ipoteza unor răpiri comise de agenţii de siguranţă americană şi-i acuză pe raţionaliştii de toate felurile că propagă zvonuri de acest gen pentru a nega mai bine aceste fenomene. De asemenea, Haines respinge orice idee de fantasmă sau de fantezie la subiecţii chestionaţi, toţi fiind oameni normali, cu QI mediu, cu un comportament fără probleme şi cu o sensibilitate emoţională obişnuită. Unii au furnizat descrieri concrete cu detalii ţinând de o tehnologie superioară cunoştinţelor americanului mediu, de aceea acum verifică dacă aceşti pacienţi ar fi putut să aibă cunoştinţă de astfel de mijloace tehnologice, de exemplu din cărţile citite.

Îmi citează cazul unei casnice, o americană clasică, care ia descris o carte de tehnică electronică ce conţinea pe fiecare pagină fotografia sau imaginea unui tub catodic. Alte două femei au afirmat, independent una de cealaltă, că au văzut o entitate de tip extraterestru răsfoind o carte cu o viteză care nu i-ar fi permis unei fiinţe umane normale să citească. După ce entităţile au terminat această lectură accelerată, în mintea celor două femei s-a impus o imagine: cea a unui război termonuclear!

„Ce dinamică poate să producă astfel de scheme la două persoane care nu se cunosc?” mă întreabă Richard Haines, care afirmă că a descoperit şi alte exemple de acest gen în cursul investigaţiilor sale.

Privitor la amnezia suferită de martorii care necesita recursul la hipnoza, Haines precizează că subiecţii nu au

remarcat punerea în aplicare a unei tehnici specifice, ci doar faptul că entităţile atingeau o parte din corpul martorilor cu o mână şi aceasta acţiune provoca pierderea cunoştinţei, amnezia, somnul sau o stare alterata a conştiinţei.

În ceea ce-l priveşte, Haines nu-şi aminteşte să fi avut experienţe legate de ozn-uri sau de entităţi necunoscute pe care să le fi trăit în cursul existenţei sale, şi nici nu a avut vise de acest tip.

Bineînţeles, s-a întrebat şi el de ce a întreprins toate aceste cercetări asupra râpiţilor şi al multor alte fenomene ale ufologiei (mai ales analiza unor fotografii de pretinse ozn-uri), dar nu-mi poate propune niciun răspuns satisfăcător. Şi adaugă cu umor că într-o zi unul din răpiţi i-a pus această întrebare stingheritoare, la care nu a putut să răspundă, iar cel care l-a întrebat a conchis: *„Probabil că ai fost ales de «ei» ca să-ţi faci partea dumitale de treabă!”*

Richard Haines e interesat mai ales de posibilele descoperiri care ar putea să rezulte din studirea mecanismului răpirilor. De exemplu, el nu respinge faptul că prezenţa spirituala (sau eterică) a numiţilor *alierts* – deci încă o amăgeală psihică – ar putea avea o legătură cu religiile noastre. Rămâne să aleagă între două ipoteze:

O Ozn-urile sunt nişte semne oarecare care anunţă întoarcerea Domnului, aşa cum profetizează Matei (capitolul 24).

e sau se află în mâinile unor creaturi demonice, aşa cum afirmă unii fundamentalişti creştini.

El o va alege pe prima. Probabil pentru că este cea mai liniştitoare, sau pentru că educaţia sa religioasă a format în spiritul lui un echilibru care-l face să opteze pentru o soluţie benefica (angajamentul religios, indiferent de religie, înclinând să eticheteze drept malefic tot ce face derogare de la dogmă).

Doctorul David M. Jacobs

Acest profesor de istorie socială de la Temple University din Philadelphia, este unul dintre foarte rarii

universitari americani autorizat să ţină cursuri despre fenomenele OZN într-o mare universitate. Şi el a studiat un număr mare de cazuri de râpiţi: două sute patruzeci, după cum indică într-un text publicat înle, *the BulIetin of the Intruders Foundation* (voi. l, nr. 1, pag. 2, 1989). I.F. sunt iniţialele de la *Intruders Foundation*, asociaţie cu scop nelucrativ creată de Budd Hopkins pentru a oferi o susţinere morală râpiţilor traumatizaţi de experienţa lor, cărora destul de des le este foarte greu să-şi regăsească echilibrul psihic şi sunt ţinta ironiilor anturajului lor, unii dintre ei fiind obligaţi chiar să îşi schimbe domiciliul.

În *Mu fon 1986 Ufo Symposium Proceedings* (pag. 102), David Jacobs explică îndelung de ce relatările râpiţilor nu constituie deloc o formă nouă de isterie colectivă şi cum este uşor să se facă diferenţa între ceea ce relatează indivizii atinşi de o fantasmă isterică şi cei care bănuiesc a fi experimentat ceea ce ar putea fi o răpire la bordul unui ozn.

Primii fac o relatare net incoerenta care se limitează la un sector redus atât în spaţiu cât şi în timp. În plus, subiecţii care prezintă acest gen de dereglare mentală nu precizează niciodată dacă au avut sau nu impresia de a fi fost capturaţi de creaturi necunoscute, la bordul unei anumite nave spaţiale, ci tind doar să dezvolte un proces mental decurgând din ceea ce constituie propria lor personalitate.

În realitate, ei nu exteriorizează niciodată fantasme incluzând ozn-uri şi extratereştri, după cum au atras atenţia şi alţi specialişti citaţi mai înainte. Se mulţumesc să facă apel la scheme mai comune împrumutate din viaţa lor familială şi profesionala.

Jacobs pune accentul şi pe faptul că râpiţii restituie ceva ce mintea lor respinge. Nu admit eventualitatea de a fi putut fi răpiţi temporar din mediul lor familial şi caută discreţia. Dimpotrivă, halucinatul nu ezita nicio clipă să-şi facă cunoscuta fantasma şi s-o accepte ca pe un fapt împlinit, fără nicio restricţie.

Jacobs observă că şi aici există o divergenţa în

comportament. Pentru un răpit, ceea ce a trăit este cumplit deşi portat la nivel mental, traumatismul provocat putând chiar să-i modifice sensibil comportamentul în funcţie de soliditatea psihicului. Istericul însă încearcă un fel de excitaţie şi de bucurie.

Percepţiile incidentului, pentru fiecare tip de individ, se situează deci la două nivele total opuse, ceea ce exclude situarea lor în aceeaşi categorie.

Un tip stăpânit de fantasme caută cu uşurinţă publicitatea. Un răpit fuge de ea ca de ciumă. O persoană stăpânită de fantasme are vise euforizante. Un răpit nu are decât coşmaruri. Primul nu prezintă niciun efect primar, cu atât mai puţin secundar. Un răpit poate să aibă stigmate pe corp (cicatrice, *arsuri*, urme de înţepături, etc.), fără a mai vorbi de modificările psihicului său care nu se remarcă decât dacă anchetatorul păstrează un contact constant cu el.

Jacobs semnalează rezultatele obţinute în cazul a douăsprezece persoane prezentând toate simptomele râpitului.

Toţi au fost supuşi unui test psihologic, examinatorii neştiind nimic despre indivizii testaţi. Rezultatele au arătat că toţi reacţionaseră după cum fac femeile victime ale unui viol. Pe lângă această particularitate comună, testaţii au fost consideraţi ca având un nivel mental aparţinând mediei naţionale, fără să prezinte niciun fel de tulburare patologică.

Jacobs pune accentul şi pe faptul că în ciuda unor numeroase tentative făcute de raţionalişti, nimeni nu a reuşit vreodată să explice cum şi de ce nişte subiecţi medii, fără nicio tulburare patologică, neavând niciun motiv deosebit să mintă – nici să fugă de propriile lor minciuni – istorisesc toţi o poveste *având exact acelaşi fond* dacă evenimentele descrise nu s-ar fi întâmplat cu adevărat. Toţi cei care s-au străduit s-o facă (Alvin Lawson, D. Scott Rogo, Louis Schonherr, etc.) au eşuat.

Jacobs mai remarcă, pe bună dreptate, că sprijinirea pe teoriile lui Freud şi Jung (arhetipurile din vise) nu poate

nici ea să aducă un răspuns satisfăcător la problemele OZN în general şi la cea a râpiţilor în special. După părerea lui, conceptul de rol al inconştientului colectiv în comportamentul uman nu a putut fi niciodată supus verificării ştiinţifice, şi de altfel acest concept i se pare mai mult o creaţie exclusivă a spiritului analistului decât o tendinţă ascunsă cât mai adânc în mintea subiectului.

Nu trebuie să se piardă din vedere că ştiinţele umane sunt departe de a fi nişte ştiinţe exacte. Legile care le guvernează se sprijină deseori pe concepte stabilite de oameni constituind o autoritate în materie, dar aceste concepte pot să se schimbe în funcţie de progresele înregistrate în cunoaşterea acestor discipline. Unele sunt exacte dar limitate la câteva cazuri, în timp ce altele nu se integrează în cadrul lor. Exact ce se întâmpla cu problemele OZN, pe care unele persoane, indispuse de aceste manifestări, ar vrea să le vâre cu forţa într-un *model* sau un *arhetip* fie existent dar nepotrivit, fie inexistent şi inventat special pentru această împrejurare pe baze total false.

În concluzie, doctorul David Jacobs pune accentul pe faptul că *sindromul răpire* este un fenomen recent şi datat (în mare contemporan apariţiei fenomenului OZN), circumscris unui anumit context necultural. Nicio teorie raţională, cu atât mai puţin raţionalistă, nu este capabilă deocamdată să justifice acest *sindrom* printr-o dinamică a inconştientului colectiv, căci acesta nu a putut în niciun caz să opereze o modelare atât de importanta într-un timp atât de scurt. Şi nicio teorie pe bază psihologică nu poate să explice cum nişte indivizi normal constituiţi pot restitui *acelaşi tip de amintiri inconştiente*, deşi sunt separaţi atât în timp cât şi în spaţiu.

În rest, Jacobs pune în evidenţă dificultăţile acestor teorii – ca să nu mai vorbim de caracterul lor învechit – când e vorba să se aprecieze efectele fizice resimţite de răpiţi (răni interne, pierderi de sânge, sechele urologice şi ginecologice, etc.)

Dacă se dovedeşte că totul este subiectiv, adaugă

totuşi Jacobs, dacă tot ce se produce nu se situează decât la nivelul creierului, fără vreo intervenţie exterioară inteligenta, asta înseamnă că natura umană este pe cale de schimbare şi deci trebuie să se reconsidere tot ce s-a dobândit în psihiatrie, în psihologie sau în psihanaliză şi să operăm o revoluţie în profunzime a acestor discipline.

Jacobs sfârşeşte prin a spune că, indiferent de soluţia misterului, studiul acestor fenomene este de o mare importanţă pentru toţi. Sau sunt obiective şi atunci putem învăţa enorm de multe lucruri despre inteligenţele superioare (fie că sunt sau nu extraterestre), sau sunt subiective şi trebuie să ne înveţe să cunoaştem mai bine adevărata natură a omului. În ambele cazuri suntem câştigaţi, pentru că studierea lor ne poate permite să ne schimbăm în bine. Printre cei două sute patruzeci de pacienţi chestionaţi de acest specialist, figurează cel puţin o persoană care a încercat – şi se pare că a reuşit – să dovedească ca în experienţele trăite a existat într-adevăr o noţiune de contact fizic. În capitolul următor vom prezenta în rezumat principalele episoade ale acestei experienţe.

Doctorul Rima Laibaw

Doamna Laibaw este psihiatru şi are un cabinet particular în statul New York. A început să se intereseze de fenomenele de răpiri în 1988 când a remarcat că persoanele care descriau aceste *întâlniri* prezentau deseori tulburări de tensiune nervoasă traumatică posterioare (*Posttraumatic Stress Disorder* – PTSD).

Conform opiniei în vigoare în acea perioadă în mediile psihiatrice, aceste tulburări nu se puteau explica fără să se avanseze ipoteza unei traume *reale* provocată de un eveniment anterior PTSD-ului. Din acest motiv ea a hotărât să-şi consacre o parte din timpul liber studierii acestui sector, nou pentru ea şi pentru profesiunea ei şi a dat tulburărilor respective numele de *trauma anormal experimentată* (*Experienced Anomalous Trauma* – EAT). Constatând că şi alţi clinicieni au înregistrat acelaşi tip de anomalie, doamna Laibaw a considerat că era timpul să se organizeze nişte întâlniri regulate pentru discutarea

acestui subiect între specialişti. În acest scop, ea a creat un simpozion anual în mai 1989: TREAT (*Treatment and Research of Experienced Anomalous Trauma*).

Cu ocazia lui TREAT I, apoi a lui TREAT II (februarie 1990), ea a aflat că simptomatologia EAT a fost depistată şi de confraţii din Europa şi din alte pârţi ale lumii, indicând faptul că aceasta anomalie se produce la scară mondială.

Doamna Laibaw, într-o intervenţie făcuta la simpozionul din iulie 1990, ţinut la Pensacola (Florida), avea să explice de ce nespecialiştii asociază râpiţii cu persoane suferinde de halucinaţii, psihotice sau cu bolnavi atinşi de o alta formă de alienare, arătând ca aceştia nu cunosc nimic despre criteriile care permit să se disocieze experienţa lor de tulburările psihice clasice. După părerea ei, aceste citerii sunt următoarele:

— Tulburări ale somnului;
— Stimuli puternic provocatori de stări de panică;
— Amintiri scurte (*flash-un*) ale experienţei trăite;
— Tulburări somatice;
— Noţiunea de importanţă a destinului;
— Noţiunea unor evenimente care trebuie să se producă într-un viitor apropiat, tendinţa de profeţie.

După părerea ei, la originea PTSD-ului se află trauma suferită de râpiţi, cea de a doua determinând-o pe prima. Stimulul intern care produce iluzia, halucinaţia, visul şi fantezia produce sechele, dar nu PTSD. în consecinţa, stimulul traumei care îi loveşte pe râpiţi nu este de origine internă ci externă, şi ar fi provocat de un eveniment real care duce la o reacţie posttraumatică reală.

Bineînţeles, doamna Laibaw a fost înclinată, la început, să considere relatările râpiţilor, din punct de vedere al structurii şi al stilului, drept o creaţie a subconştientului: lucruri care apar şi dispar, o mulţime de creaturi ciudate, capricioase, când neliniştitoare, când liniştitoare – descrierea sistematică a unui univers *magic*. Aici psihiatra a reacţionat pozitiv, obligându-se să studieze aspectul extraordinar al acestui tip de cercetare.

Ea a fost frapată de faptul că toate aceste PTSD-uri

duc la poveşti similare. Relatările acestor pacienţi erau convergente, având toate *un fond comun*, chiar dacă forma diferea puţin în funcţie de individ. Este o trăsătură total diferită de modelele create de fantezii, de halucinaţii sau de vise halucinatoare, care restituie evenimente şi scenarii heteroclite, chiar dacă anumite teme – relativ numeroase – se repeta cu regularitate.

În realitate, stimulii care îi afectează pe cei suferinzi de iluzii şi halucinaţii provin din viaţa personală a subiectului (familie, profesie, mediu social). Traumele generate astfel, variind considerabil în funcţie de persoană, sunt deci *divergente*, pe când cele ale râpiţilor sunt ciudat de *convergente*.

Relatările râpiţilor, chiar dacă conţin o mare diversitate de elemente memoriale şi factori creaţi de conversaţia terapeutului cu pacientul, sunt foarte departe de a prezenta vreo similitudine care să permită atribuirea lor unor fantezii provenite din viaţa obişnuită. De aceea sunt foarte departe de vise, de halucinaţii şi de alte produse interne ale psihicului uman.

Trebuie să se ştie că persoanele psihotice sunt instabile în permanenţă în viaţa lor familială sau profesională, ceea ce nu e cazul râpiţilor. Chiar şi în cazurile de psihoză limitată (precum iluziile), există evidenţe foarte clare ale profunzimii tulburărilor psihotice, ascunse în psihicul subiecţilor, dar uşor depistabile pentru un specialist antrenat.

Din toate aceste motive, doamna Laibaw respinge tezele propuse de unele persoane care scot în evidenţă o predispoziţie de a exterioriza fantasme (*Fantasy Probe Personality* – FPP).

Luând legătura cu alţi psihiatri, Rima Laibow a aflat că unii dintre ei începuseră să trateze acest tip de pacienţi dar că nu fuseseră în stare să identifice trauma care îi afecta. Această simptomatologie fiind până atunci inexistentă, ei au făcut cercetări pentru a efectua comparaţii în scopul stabilirii unui diagnostic, apoi un tratament, dar nu au reuşit. Niciunul dintre aceşti pacienţi

nu fusese victima unui viol, unei agresiuni, unui act de terorism, a unui accident de maşină sau vreunei alte calamităţi (război, dezastru natural etc.), pe scurt a nici unei traume, deci, *ipso facto*, a nici unui PTSD! Când le-a adus la cunoştinţă propriile ei constatări şi intenţiile de a folosi modelul PTSD pentru a aprecia acest nou tip de traumă, le-a stârnit curiozitatea şi au hotărât să se întâlnească din când în când pentru a discuta această problemă.

Concluziile provizorii ale doamnei Laibaw spun că aceste incidente, dacă au fost sau nu trăitfe fizic, prezintă cel puţin două aspecte: sociologic şi psihologic, ceea ce este de netăgăduit dacă se ia în considerare influenţa mai mult sau mai puţin accentuată a traumei asupra comportamentului subiecţilor.

Într-o zi şi-a dat seama, în acelaşi timp cu alţi specialişti, că unii răpiţi prezentau fenomene psihice continue deseori legate de episoade care implicau ozn-uri. Ha a început să se intereseze mai mult de aceste persoane, s-a întâlnit cu ele şi au stat de vorbă. Doamna Laibow şi-a dat seama că era mai util ca aceşti oameni să fie lăsaţi să vorbească pentru a-şi povesti experienţa decât să se caute cu orice preţ o legătură semnificativă între răpiri şi fenomenele psihice. A înţeles că cei doi factori reuniţi păreau să transforme personalitatea subiectului.

Rima Laibaw s-a străduit să organizeze o reţea de cercetători formată din clinicieni, din oameni care au experimentat un EAT, din investigatori cu o experienţă solidă în problema OZN, de teoreticieni, etc., pentru a dezbate această problemă la adăpost de presă şi de influenţele negative care ar fi putut perturba persoanele cu pricina. Astfel s-a născut TREAT. Primul simpozion din 1989 a reunit patruzeci şi trei de persoane, iar cel din 1990 aproape o sută.

Doamna Laibaw este conştienta de faptul că problema răpirilor la bordul unor ozn-uri a provocat apariţia unei literaturi abundente, nu totdeauna recomandabilă, elaborată de oameni preocupaţi mai mult

de popularizarea restituirilor martorilor, imprimându-le un caracter bazat pe senzaţional (îndemnând astfel cititorul să creadă, fără dezbateri sau discuţii, că persoanele au fost capturate de nişte fiinţe de origine extraterestră la bordul unor nave spaţiale) în loc să realizeze o cercetare cu adevărat ştiinţifică.

De aceea, ferindu-se de unii cercetători deosebit de angajaţi, ea preferă să selecteze cu grijă persoanele pe care ar vrea să le vadă participând cu regularitate la simpozioanele ei. Să mai amintim că la TREAT II, cercetători foarte cunoscuţi (precum Budd Hopkins) au fost îndepărtaţi de la dezbateri, ceea ce a provocat o *schismă* care i-a împărţit în două grupuri pe specialiştii în *răpiţi*. Unii sunt pro Rima Laibaw (cei care au tendinţa de a apăra trauma de origine naturală ce rămâne de descoperit) iar ceilalţi pro Hopkins (cei care interpretează răpirile ca fiind în majoritate realizate fizic de creaturi venite dintr-un spaţiu îndepărtat al galaxiei noastre sau de o altă proveniența).

Atitudinea doamnei Laibaw rămâne totuşi nuanţată. Ea arată că, în loc să se orienteze cercetările într-o direcţie precisă (cum fac Hopkins şi alţi câţiva), ar fi mai înţelept să se procedeze prin eliminarea succesivă a tuturor originilor terestre posibile (dintre care unele pot să ne fie încă necunoscute), înainte de a ne întoarce privirile spre alte ipoteze, ca să spunem aşa, mai puţin antropocentrice.

Doamna Laibaw respinge categoric implicarea în răpiri a unor agenţii guvernamentale, care ar urmări să semene confuzie şi zâzanie în rândul cercetătorilor particulari, calificând comportamentul celor care colportează această posibilitate drept demers *narcisist* (sic!).

Acest mod de a reda anumite idei propuse sub formă de supoziţii indica după părerea mea două lucruri:

— Această psihiatra nu cunoaşte toate lucrurile ascunse din istoria relaţiilor dintre guvernul ţării ei şi oznuri. Ea respinge din capul locului o ipoteză care ar putea totuşi să se potrivească anumitor cazuri (dar din motive

diferite decât cele ale cercetătorilor pe care ea îi acuza de narcisism).

— Comportamentul ei, în acest exemplu, nu corespunde cu rigoarea pe care ar trebui s-o aibă un om de ştiinţă de nivelul ei, căci altfel n-ar elimina o posibilitate fără să fi făcut mai întâi verificările care se impun.

În ciuda acestui mic hiatus din demersul ei, doamna Laibaw admite că trauma râpiţilor este necunoscuta în psihiatrie şi psihologie, că relatările converg, ceea ce este destul pentru a da replica raţionaliştilor limitaţi.

Doctorul Jean Mundy

Doamna Jean Mundy, din New York, este psiholog la un cabinet particular, după ce a fost cel mai vechi psiholog clinician de la spitalul Saint Vincent din New York şi profesoară de psihologie la universitatea din Long Island.

Într-o discuţie avută cu doamna Sherie Stark, discuţie rezumată în articolul apărut într-o publicaţie specializată în informaţii despre ozn-uri şi despre problemele râpiţilor, ea avea să precizeze punctele de mai jos.

Interpretările clasice emise pentru a explica cazurile de râpiţi ar vrea să-i prezinte pe subiecţii respectivi ca suferind de halucinaţii provocate de consumul de droguri sau de o stare de somnolenţa datorată oboselii. Ceea ce este inexact. În general, halucinaţiile sunt fie ceea ce persoanele doresc să vadă, fie ceea ce le e teamă să vadă. S-ar comite deci o mare greşeala dacă oamenii care relatează o răpire de tip standard ar fi clasaţi în rândul celor suferind de halucinaţii, deci de a face din ei nişte bolnavi paranoici.

Simptomele de schizofrenie, de exemplu, pe lângă faptul că această boală poate să producă halucinaţii, prezintă şi alte procese uşor de recunoscut precum incapacitatea de a te descurca singur şi de a face corect un lucru. Schizofrenicii sunt *debusolaţi* în timp şi în spaţiu, ca şi în privinţa propriei personalităţi.

Râpiţii nu manifestă deloc acest tip de simptome şi nu au niciunul din comportamentele clasice ale

persoanelor tulburate mental, iar scenariile pe care le restituie nu au deloc aceleaşi caractere ca halucinaţiile. Acestea nu produc simptome care se întind pe zece, douăzeci sau treizeci de ani. O persoană poate să sufere momentan de halucinaţii ştiind perfect că este înşelată de un proces mental iluzoriu, o imagine mentală prost interpretată care nu are nicio legătură cu experienţele durabile şi detaliate relatate de râpiţi.

Cei care suferă de halucinaţii nu rămân cu sechelele traumatologice observate la numeroşi presupuşi captivi, sechele comparabile, după părerea doamnei Mundy, cu cele pe care le prezintă victimele unui holocaust, unii din foştii combatanţi din Vietnam sau femeile care au fost violate. Adevărata natură a acestei traume rămâne de descoperit, dar este sigur că nu este produsul unei imaginaţii delirante.

Doamna Jean Mundy foloseşte mai multe tehnici pentru a trata râpiţii cu care are de-a face, hipnoza nefiind folosita decât dacă celelalte se dovedesc insuficiente. De exemplu încearcă să analizeze visele subiecţilor (râpiţii visează mult) şi desenele pe care ea le cere să le facă pentru a reda scenele care i-au frapat cel mai mult în cazul amintirilor conştiente dar parţiale. Şi alte tehnici proiective pot să faciliteze recuperea unor scene din subconştient în conştient, precum interpretarea de către subiect a unor pete de cerneala (*testul Rorschach*) sau exerciţii asemănătoare, toate destinate să pună la contribuţie mintea răpitului.

După părerea doamnei Jean Mundy, tehnica desenului este deosebit de profitabilă, deoarece în general subiecţii nu ştiu să deseneze bine şi ceea ce reuşesc să traseze pe hârtie este atât de revelator încât asta implică o sursă, care provine din subconştient.

Într-o zi, unul din pacienţii ei a desenat o siluetă cu o rană la picior. Întrebat asupra semnificaţiei desenului, respectivul nu a ştiut ce să răspundă. Investigaţiile au arătat în curând că în copilărie fusese el însuşi rănit la picior, lucru care îi ieşise din memorie. Nu-şi dăduse

seama că restituise propria lui imagine ieşită din subconştient.

Punându-i pe pacienţi să deseneze, Jean Mundy este de părere că se obţin de la ei mult mai multe informaţii. La alienaţii mental clasici, precum schizofrenicii, desenele sunt neregulate, fără coerenţă, uneori intraductibile în termeni de iconografie, chiar dacă sunt semnificative pentru un psihoterapeut.

Jean Mundy este conştientă că problema OZN are dimensiuni enorme. Ea spune că nici cel mai perfect martor nu ne-ar putea fi de niciun folos, deoarece, dacă ozn-urile sunt capabile să-şi modifice forma (după cum au reţinut unii observatori), ne-am găsi în faţa unei *cripto-pseudoforme*. Cum se poate traduce această modificare în termeni omeneşti? La fel stau lucru şi cu extratereştrii. Dacă ar fi să luăm în considerare posibilitatea extratereştrilor – care poate că au în spate un milion de ani de cultură – de a induce halucinaţii, cum am putea face faţă acestei situaţii pentru a înţelege ce anume se pune la cale în realitate? Dacă ea însăşi, ca simplă practiciană, are capacitatea de a provoca halucinaţii prin sugestie hipnotică, ne putem închipui la ce performanţe uluitoare au putut să ajungă extratereştrii respectivi…

Se vede că raţionamentul o îndeamnă să postuleze – măcar cu titlul de ipoteză – existenţa extratereştrilor.

Dacă ani da crezare numeroaselor amintiri ale râpiţilor, tehnologia lor ar fi atât de superioară tehnologiei noastre încât le-ar fi uşor să ne facă să credem orice, şi din acest moment orice finalitate a acestei probleme ne scapă pentru că nu vom putea să deosebim realitatea de amăgeală.

După trei ani consacraţi studierii comportamentului râpiţilor, Jean Mundy este şi mai tulburata decât în momentul în care a început aceasta formă de cercetare. Pentru ea, dacă e vorba de acţiuni provocate de *aliens*, aceştia pot veni dintr-o zonă temporala diferita zonei noastre ca şi dintr-un alt nivel de realitate. Dar exista multe alte ipoteze şi numărul lor creşte pe măsură ce

cercetările avansează.

Doamna Jean Mundy se preocupa azi mai întâi de terapie, care trebuie să fie tot timpul ameliorată pentru ca subiecţii care au trăit acest tip de experienţă să-şi poată regăsi echilibrul psihic şi să se integreze fără probleme în societate. Ea a pus la punct o metodă ce constă într-un program neurolingvistic care, după spusele ei, dă rezultate bune. Totul consta într-o *cură* pe bază de conversaţii între medic şi pacient, conversaţii conduse după un proces care urmăreşte să elimine barierele psihice defensive create de traumatismul răpirii. Întreg sistemul se bazează pe o dialectică a terapeutului, susţinuta cu mare pricepere de tehnici psihologice, care urmăreşte să-l convingă pe pacient că experienţa lui este până la urmă pozitiva, însufleţitoare, euforizantă. Unele elemente ale acestei metode depind de convingerile pacientului. Dacă respectivul crede evident în Dumnezeu, atunci voinţa Domnului şi bunăvoinţa lui vor fi introduse în discursul terapeutului.

În general, Jean Mundy nu face din râpiţi persoane care exteriorizează fantasme. Este conştientă că acest tip de traumă, relativ nou, a apărut abia după cel de al doilea război mondial şi nu se integrează deloc în celelalte tipuri de dereglare psihică pe care se obişnuise să le trateze până atunci.

Doctorul June Parnell

June Parnell, psiholog clinician la Laramie (Wyoming) mi-a trimis o scrisoare atât de scurta încât aş fi putut, atât de scheletic e conţinutul ei, să nu o amintesc aici. Totuşi, pentru că face parte dintr-o asociaţie privata al cărei membru este şi doctorul R. Leo Sprinkle (al cărui răspuns, mai consistent, va fi amintit mai departe), am considerat ca scrisoarea ei nu trebuie să constituie o piedica.

Asociaţia respectivă se numeşte *The Institute for Ufo Contactee Studies*, preşedinta fiind chiar June Parnell. Scopul asociaţiei este să localizeze, să întâlnească şi să studieze persoanele care prezintă toate simptomele principale ale unei răpiri la bordul unui presupus obiect

zburător neidentificat.

Doamna Parnell considera că studierea acestor persoane este importantă deoarece ea constituie „o parte din aventura umană” (sic). Ea pretinde că, de unsprezece ani, a stat de vorba cu mulţi râpiţi despre experienţa lor. E vorba de persoane venite s-o consulte în cadrul ocupaţiei sale profesionale, căci asociaţia pe care o conduce este înfiinţata de puţina vreme. În consecinţă, ea s-a ocupat mai mult să le dea sfaturi şi să le prescrie un tratament corespunzător, fără să apeleze la regresia hipnotică decât în anumite cazuri. În aceste împrejurări, relaţia cu subiecţii a fost totdeauna terapeutică, nu destinata începerii unor investigaţii. De aceea îi vine greu să precizeze numărul exact de indivizi de acest gen care au apelat la capacităţile ei de psiholog terapeut.

Fireşte, nu poate să-mi spună dacă experienţele au fost într-adevăr trăite, fizic, dar afirmă că cei care le relatează sunt convinşi de aceasta realitate, cel puţin că se situează la *„un anumit nivel de realitate”*, ca să folosim terminologia doamnei Parnell.

Ea precizează că nu poate să spună dacă încercările prin care au trecut sunt fizice, psihologice sau chiar spirituale. Totuşi nu respinge posibilitatea ca aceste trei ipoteze să fie implicate în unele cazuri de care s-a ocupat.

Doamna Parnell nu poate (sau nu vrea?) să răspundă la alte întrebări cu privire la diferenţele dintre râpiţii sinceri şi cei bolnavi de fantasme, tehnica pe care o foloseşte pentru a obţine restituirea amintirilor şterse la nivelul conştientului şi eventual cu cea folosită de răpitori.

June Parnell termina scrisoarea spunând că ea însăşi a văzut într-o zi o sursă luminoasă alb-gălbuie de o formă ovală, căreia nu-i poate explica originea în mod satisfăcător.

Lucru interesant, asta s-a petrecut *înainte* ca ea să înceapă să studieze cazurile de ozn-uri şi eventuala lor responsabilitate în anumite răpiri.

Doctorul Patriei a Shaw

Doamna Patricia Shaw este psiholog clinician,

directoarea unei asociaţii private (Phoenix Psychological Group) şi îşi practică meseria în cadrul unui cabinet particular din Clayton (Missouri).

Ea se interesează de puţină vreme de cazurile de pretinse răpiri la bordul unor ozn-uri, dar demersul ei rămâne esenţialmente medical. Încearcă să înţeleagă, pe cât se poate, mecanismele stimulilor care împing nişte persoane aparent sănătoase la minte să povestească sub hipnoza nişte lucruri care la prima vedere ţin de science-fiction. Ea le ajută să rezolve problemele care decurg de aici.

Doamna Patricia Shaw a observat că, după procesul de gândire pe care-l are subiectul, experienţa restituită este pozitivă sau negativă. Din păcate, ea mărturiseşte că, pentru ea, abordarea domeniului atât de controversat al răpirilor legat de observarea unui ozn este prea recentă pentru a-i permite să aibă o idee precisă asupra modului de a interpreta acest tip de incident. Nu s-a ocupat decât de trei cazuri, ceea ce înseamnă într-adevăr foarte puţin în comparaţie cu cele cinci sute de care s-a ocupat doctorul R. Leo Sprinkle.

Totuşi, lipsa ei de experienţă este compensată de afilierea la grupul Mufon – ceea ce i-a permis să cunoască strădaniile în această direcţie a unora dintre confraţii ei – şi a putut într-o anumită măsură să răspundă la întrebările mele.

Dintre cele trei persoane pe care le-a chestionat, numai una a produs o relatare credibilă, fără recurgerea la hipnoză. Ceea ce dovedeşte că, înainte de a practica o regresie hipnotică, psihologii profesionişti sunt capabili să facă diferenţa dintre cei care fabulează (sau exprimă fantasme) şi cei de bună credităţă.

Doamna Shaw nu vrea să ştie dacă poveştile restituite sunt reale sau imaginare (fizic sau mental experimentate prin sugestie exterioara, sau produsul unei elaborări mentale prin autosugestie), singura ei preocupare fiind eliminarea traumatismului provocat de experienţa relatată, pentru a putea permite pacienţilor ei

să ducă o viaţă cât se poate de normală.

În februarie 1990 a asistat la TREAT II, acel simpozion care îi adună în Statele Unite pe roţi specialiştii implicaţi în studierea cazurilor de persoane care declară a fi fost răpite la bordul unui ozn, mai exact psihologi şi psihiatri, cei mai mulţi versaţi în hipnoterapie. Acolo a putut avea acces la multe informaţii despre relatările de răpiri şi şi-a dat seama că majoritatea participanţilor declara că e greu să spui dacă o pretinsă răpire avea legătura cu un fenomen legat de o formă de realitate (indiferent care) sau o ficţiune autosugerată.

Patricia Shaw considera că răpirile, dacă au fost trăite fizic, nu sunt comise de fiinţe omeneşti (referire la agenţiile de siguranţă americane, dacă nu cumva greşesc, căci nu face nicio precizare asupra acestui punct).

După câte a putut alia, mai ales de la confraţii veniţi la TREAT II, nu există prea multe legături între tehnica de hipnoză folosita de *omuleţi* (*little people*) şi cea utilizata de hipnoterapeuţii profesionişti.

După unele surse, se pare că râpiţii aduşi în stare cataleptică de către respectivii *aliens* suportă o traumă irezistibilă, ceea ce provoacă în ei un şoc emoţional deosebit de violent. Uitarea, ştergerea sau blocarea de amintiri sunt acţiuni care fac parte dintre fenomenele cunoscute din experienţa umană. De aceea ea considera că este foarte greu să faci deosebirea dintre ceea ce ar putea fi o sugestie post-hipnotică şi reacţia naturală a unei traume.

Doamna Shaw încheie scrisoarea precizând că nu a avut niciodată vise ciudate, nici *flash-uri* de amintiri bizare mai mult sau mai puţin legate de *răpiri la bordul unui ozn* (eu îi scrisesem *legate de observaţii OZN*, ceea ce este altceva).

Totuşi adaugă că dintotdeauna a fost interesata de astronomie şi călătoriile în spaţiu şi nu considera deloc neverosimil să creadă că pot exista şi alte creaturi inteligente în galaxia noastră. Că unele dintre ele ne vizitează pe Pământ, asta e *„o problemă care încă nu mi-a*

trecut prin minte".

În post-scriptum, doamna Shaw îmi aduce la cunoştinţă că doctorul Richard Niemtzow a lucrat mai demult vreme de doi ani pentru poliţia şi guvernul francez, mai ales asupra relatărilor unor observaţii de ozn-uri.

Doctorul R. Leo Sprinkle

Acest psiholog consilier a fost multă vreme profesor de psihologie la universitatea din Laramie (Wyoming), înainte de a fi rugat politicos dar cu fermitate de a se duce să-şi exercite talentele în altă parte, datorită unor declaraţii făcute presei locale cu privire la cercetările sale asupra râpiţilor. De când nu mai e în învăţământ (1989), doctorul Sprinkle a deschis în acelaşi oraş un cabinet particular de psihoterapie, ceea ce-i permite să aibă mai multă libertate de acţiune pentru a-şi duce la bun sfârşit studiile asupra persoanelor aşa-zis capturate de creaturi rămase neidentificate.

Iată ce mi-a scris acest cercetător:

„Vreţi să ştiţi din ce motive mă interesez de poveştile pe care le restituie răpiţii? E foarte simplu. Mai întâi, pentru a-mi satisface curiozitatea ştiinţifică. Apoi, pentru că în copilărie am trăit experienţa unor întâlniri cu ocupanţii unor ozn-uri".

Este evident că acest gen de mărturisire, făcută presei în 1989, l-a indispus foarte tare pe rectorul universităţii care, sub presiunea consiliului de administraţie al universităţii, l-a pus pe liber ca după aceea să-i mulţumească…

R. Leo Sprinkle, în ciuda acestei sincerităţi neobişnuite (unii spun inconştienta), rămâne un personaj foarte captivant în mica lume pe care o formează ufologia americană, căci este de o foarte mare amabilitate şi nu-şi părăseşte niciodată buna dispoziţie. Deşi regresia hipnotică practicata de el este contestabilă şi contestata, are totuşi în urma un trecut care pledează în favoarea lui.

După cea de a doua observare a mai ozn – în 1956, în compania soţiei sale – doctorul Sprinkle a început să se intereseze cu adevărat de acest mister, propunând unor

grupuri private (APRO şi NIC AP) colaborarea lui benevola. În 1964 începe să studieze cazurile de răpiţi, care atunci încă mai erau numiţi *contactaţi*.

În decembrie 1967, în mod uimitor, este solicitat ce proiectul Colorado pentru a face o regresie hipnotica asupra poliţistului Herbert Schirmer, care va relata nişte lucruri atât de fantastice încât doctorul Edward U. Condon, înspăimântat, a cerut să nu fie dezvăluite publicului.

De atunci, doctorul Sprinkle a cercetat peste cinci Mite de cazuri de presupuşi răpiţi ceea ce-l face să ocupe provizoriu primul loc în acest domeniu, imediat înaintea doctorului David Jacobs.

În 1980, doctorul Sprinkle fondează simpozionul anual *„The Rocky Mountain Conference on Ufo Investigation"* care se ţine la Laramie (Wyoming). În acelaşi an mărturiseşte unuia din colegi visele şi *llash*-urile contactelor cu nişte ozn-uri şi atesta îl supune unei şedinţe exploratorii de regresie hipnotica.

În scrisoarea sa, R. Leo Sprinkle îmi exiică pe scurt că este convins de a fi fost condiţionat de inteligenţa care dirijează ozn-urile pentru a ajuta persoanele traumatizate de experienţa lor să depăşească moralmente sechelele încercării prin care au trecut, să accepte noţiunea de contact cu aceste entităţi şi să-şi recapete un echilibru psihic normal.

El consideră că micile personaje macrocefale descrise de numeroşi captivi suţit nişte clone care au sarcina să-i examineze şi să-i evalueze pe pământenii răpiţi temporar din mediul lor. Răpitorii foarte înalţi şi blonzi de care am mai vorbit ar fi, după spusele lui, stăpânii clonelor şi n-ar interveni decât în cazul unor sarcini mai complexe, printre care transmiterea anumitor concepte prin intermediul unor persoane pe care le numim *contactaţi*, pentru a-i deosebi de răpiţi.

Într-o scrisoare adresată englezoaicei Jenny Randles, datată 26 februarie 1990, a cărei copie mi-o trimite, doctorul Sprinkle exprimă modul în care interpretează el răpirile propunând o ipoteză care se sprijină pe

următoarele elemente:

e Activitatea ozn-urilor constituie unul din aspectele unui program de educaţie colosal care ar putea să fie numit *Condiţio*narea *conştiinţei cosmice*.

e Acest program de educaţie este după toate aparenţele condus de reprezentanţii unor civilizaţii extraterestre şi/sau ultradimensionale.

e Aceste creaturi par să dispună de o tehnologie deosebit de sofisticată şi de o etică foarte aparte. Ele se pot sustrage vederii omului cu excepţia cazurilor când vor să aibă loc un contact.

© Aceste contacte par să vizeze iniţierea indivizilor capabili să constituie un stimul în societate. Ar fi vorba de favorizarea înţelegerii pământenilor, pornind de la condiţia actuală a omului, de a face ca spiritul nostru să acceadă la un nivel de cetăţean cosmic.

(D în realitate, contactaţii nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât nişte *pioni*, nişte *instrumente*, sau, dacă vrem, partenerii *ufonauţilor*, înrobiţi dezvoltării lor psihologice, sociale şi spirituale.

© Aceste întâlniri cu creaturile din spaţiu (sau presupuse ca atare) îi obliga pe contactaţi să se agaţe de concepţiile lor despre ştiinţa şi despre realitate şi le supun psihicul la diferite încercări: moarte iminentă, experienţe extracorporale, răpiri la bordul unor ozn-uri, etc.

© Această ipoteză ne poate îndreptaţi să prevedem alte activităţi decurgând din fenomenul OZN, de exemplu experienţe precum *jocurile* militare şi politice, sau experienţe asupra aspectelor fizice şi fiziologice ale personalităţii umane (*jocuri* în domeniul sexualităţii, biologiei, maladiilor, chiar al credinţelor religioase).

e Finalitatea acestor *jocuri*, sau experienţe, este să înfăţişeze enigme omului pentru a-i stimula resursele creierului şi a-i permite astfel să progreseze treptat în înţelegerea Universului, atât individual precum şi colectiv. Astfel, omenirea învaţă şi se modelează, în suferinţă şi în bucurie, doi factori indispensabili pentru ca schimbarea să aibă loc şi progresul să se împlinească pornind de la forma

de echilibru astfel creată.

e Punerea în practică a acestui proces se poate interpreta în moduri diferite. Poate că e vorba de unificarea forţelor prezente pentru ca ele să se poată exprima la un nivel planetar; apoi să treacă la altă etapă, de exemplu suscitarea unui interes pentru cunoaşterea ştiinţifică a călătoriei spaţio-temporale şi în acelaşi timp declanşarea unei mişcări spirituale mergând mână în mână cu perspectivele noi oferite în acest domeniu al cărui centru rămâne interacţiunea umană cu alte nivele de conştiinţa (sau alte forme de viaţă inteligentă), în universul nostru sau alte dimensiuni.

e Contactaţii sunt deci, aşa se pare, nişte oameni testaţi şi educaţi. Datorită lor, conştiinţa omenirii, închisă în îngustimea conceptelor care au condus vreme de secole societatea noastră, se va trezi treptat. Atunci va începe o nouă eră, ceea ce se numeşte în mod curent *Evul Nou* (*New Age*). Contactaţii stimulează sensibilitatea oamenilor, provoacă setea de cunoaştere, constrângându-i să se servească de capacităţile lor de reflecţie, făcând astfel să avanseze ştiinţa şi spiritualitatea, precum şi echilibrul valorilor şi drepturilor între bărbaţi şi femei care trebuie să se realizeze în cadrul procesului angajat.

Iată în esenţă conţinutul acestei scrisori uluitoare, care se opune afirmaţiilor ortodoxe de tipul Rima Laibaw.

Înainte de a ajunge la concluzii, aş vrea să mai adaug o piesă la dosar, prezentând părerea lui Jacques Vallée, de formaţie astrofizician, cercetător bine cunoscut care a scris câteva cărţi despre ozn-uri şi care se bucură de o reputaţie solidă în rândul cercetătorilor particulari, chiar dacă unii, precum Jérôme Clark, îi contestă uneori scrierile. Jacques Vallée este cel care m-a făcut să descopăr universul fantastic al Magoniei, acea ţară magică situată, poate, într-un univers unde timpul şi spaţiul, fiinţele şi conceptele lor sunt fantastic de diferite de ale noastre.

PĂREREA LUI JACQUES VALLÉE

Într-un articol apărut în publicaţia *Confrontations*,

cercetătorul Don Ecker a pus accentul pe faptul că proporţiile luate de fenomenul *răpire* exclud ideea unei posibile psihoze (numărul cazurilor potenţiale depăşeşte câteva mii). Jacques Vallée este de acord asupra acestui punct: răpirile nu ţin de o formă oarecare de psihoza. Cu ocazia unui călătorii în Brazilia a avut chiar el ocazia să investigheze câteva incidente de acest tip, observând la râpiţii brazilieni prezenţa aceloraşi trăsături generale cu care se întâlnise la omologii lor americani.

Totuşi, Jacques Vallée regreta anarhia cercetărilor şi deplânge metodele folosite de unii cercetători, lipsite total de etica şi de rigoare ştiinţifică. Aceste apeluri la mai multă măsură par să-i fi atras arţagul câtorva, care chiar au spus că autorul lucrării *Passport to Magonia* respinge ideea răpirilor, ceea ce este total fals.

Să ne reamintim felul în care Jacques Vallée concepe fenomenul OZN:

„Dacă martorii spun adevărul descriind fenomenul pe care l-au observat sau experimentat, atunci se poate trage concluzia că acesta ar putea proveni de oriunde şi de oricând. Bineînţeles, asta include alte planete situate în spaţiul nostru intersideral, şi încă nu resping această ipoteză, dar cred că nu este suficient. Există numeroase alte ipoteze şi multe dintre ele nu au fost privite cu seriozitate”.

RECAPITULARE

Pentru elaborarea acestui capitol au fost solicitaţi doisprezece specialişti:

e primul, sociolog, a analizat restituirile martorilor după o metodă ştiinţifică riguroasă;

e următorii zece, toţi oameni de ştiinţă (excepţie Anne Druffel, căreia însă i se cunoaşte seriozitatea şi experienţa), au făcut cercetări drastice (fiecare având, este adevărat, propria lui metoda, întâlnindu-se cu martorii şi făcându-i să vorbească, recurgând sau nu la regresia hipnotică, tehnica pe care toţi o stăpânesc la perfecţie);

e al doisprezecelea, om de ştiinţă versat în problemele OZN, a avut ocazia să investigheze cazuri de

răpiri din afara Statelor Unite şi să efectueze numeroase lucrări şi analize asupra diferitelor faţete ale acestui mister. Admite că relatările râpiţilor converg, chiar dacă este încă prea devreme pentru a ne folosi de ceea ce spun ca să formulăm o ipoteză de lucru.

Dintre cele douăzeci şi şase de persoane cărora le-am scris, numai şapte au binevoit să-mi răspundă:

e Aphrodite Clamar, New York, N.Y.

e Beverly J. Bruce Carter, Denver, Colorado (D Anne Druffel, Pasadena, California e Richard Haines, Los Altos, California (D Jean Mundy, East Hampton, New York e June Parnell, Laramie, Wyoming e Patricia Shaw, Saint Louis, Missouri Nu au răspuns scrisorii mele:

Stephen Field, Menlo Park, California Edith Fiore, Saratoga, California Josie Hadley, Palo Alto, California Tisha Hallet, Palo Alto, California James Harder, Berkeley, California Barbara Levy, San Francisco, California Linda Marie Martin, Soquel, California Jeffrey Mishlove, San Raphael, California Raymond Moody, Carrolton, Georgia Sharon Moss, Ortegon, Ohio Alice Rose, Atlanta, Georgia Richard Sigismund, Boulder, Colorado June Steiner, Los Gatos, California Jo Stone, Los Angeles, Califonia Sue Street, St. Petersburg, Florida Keith Thompson, Mill Valley, California Mary Ellen Trahan, Carrolton, Georgia Norma Triggs, Richardson, Texas Thomas J. Zimmer, Grand Rapids, Michigan Dorind să completez eşantionul celor şapte răspunsuri primite, am făcut o alegere care se explică în felul următor:

Rima Laibaw este considerată o *„sceptică dură”*;

David Jacobs este considerat obiectiv;

R. Leo Sprinkle este considerat ca fiind *„foarte angajat”*.

Cei trei îndeplinesc criteriile descrise mai sus şi reprezintă cele trei mari tendinţe exprimate de specialiştii în regresie hipnotică asupra râpiţilor.

CONCLUZII

Din analiza succintă a răspunsurilor celor zece persoane care formează eşantionul, reies următoarele

concordanţe:

e Trauma care provoacă simptomele răpirii este *necunoscută* în psihiatrie şi în psihologie. Ea a apărut în anii imediat următori celui de al doilea război mondial.

(D Aceasta traumă produce sechele (efecte) total *diferite* de cele cauzate de tulburări de tipul halucinaţii, iluzii, fantasme, etc.

e Râpiţii aparţin *tuturor straturilor sociale* ale populaţiei şi nu prezintă *nicio tulburare mentală* care i-ar putea clasa într-o categorie nouă de psihopaţi.

e Persoanele care prezintă simptomele răpirii – precum cele definite ca fiind nişte factori patogeni ce pot fi consideraţi drept criterii bine caracterizate – sunt toate de bună-credinţă, nu indivizi în căutare de publicitate sau cazuri paranoide şi psihotice.

© Aceste persoane sunt stabile, echilibrate, responsabile şi prezintă un comportament *analog* cu cel al americanului mediu.

© Aceasta traumă afectează atât bărbaţii cât şi femeile, tinerii şi cei mai puţin tineri, deşi oamenii în vârsta par ocoliţi.

e în marea lor majoritate, aceste persoane caută discreţia, chiar *anonimatul*, şi mai mult decât orice vor să uite experienţa pe care au trăit-o pentru a-şi relua viaţa normală.

e Contrar poveştilor fanteziste relatate în cazurile unor traume cunoscute, râpiţii fac relatări care au *un fond comun*, chiar dacă forma diferă. Existenţa acestei *convergenţe* a relatărilor constituie o anomalie pentru experţii în psihiatrie, psihoterapie şi chiar în behaviorism.

e Toţi râpiţii reacţionează *în acelaşi fel*: nu admit că au fost manipulaţi (fizic sau psihic) şi au în mare acelaşi comportament ca al persoanelor care au fost agresate fizic şi violate.

e Râpiţii prezintă *efecte care se prelungesc* în timp (uneori pe o perioadă de ani de zile), unele fiind de natura fiziologică (stigmate, răni fără scurgere sanguină şi cu cicatrizare rapidă, etc.), altele de natură parapsihologica

(capacităţi de medium, experienţe extracorporale, etc.). Fără a mai vorbi de *schimbările profunde* ale personalităţii indivizilor, constatare ce nu poate fi făcuta decât după întâlniri repetate între investigator şi investigat – element important care a putut să scape nou-veniţilor în acest gen de investigaţie, sau celor care se mulţumesc să administreze un tratament pacienţilor lor şi apoi să-i piardă din vedere.

Felul de interpretare al relatărilor (obţinute cu sau fără recurgerea la hipnoză) diferă uneori în funcţie de sistemul de gândire propriu fiecărui specialist. Dar în marea lor majoritate (doar cu câteva excepţii) sunt de acord asupra următoarelor puncte:

O Nu pot să spună dacă experienţa trăită este reala, cu alte cuvinte dacă este de ordin psihic sau fizic. Unii consideră că ambele cazuri se pot combina. Numai Rima Laibaw neaga posibilitatea linei răpiri fizice, în timp ce R.L. Sprinkle e singurul care crede că e vorba de răpiri fizice şi psihice comise de o inteligenţa superioara venind din spaţiu sau dintr-o altă dimensiune. Dar trebuie să ne amintim că prima este considerată o *„sceptică dură”*, în timp ce al doilea este cunoscut ca fiind *„foarte angajat”*.

© Toţi consideră, greşit sau pe bună dreptate, că au lucrat în mod riguros, fiecare în felul lui, deoarece nu există nicio metodologie ştiinţifică stabilită în mod oficial şi nicio deontologie care să guverneze acest tip de cercetare.

© Toţi resping ideea unor experimentări exercitate de agenţii de securitate americane, sau cel puţin elimină orice posibilitate de intervenţie a unor fiinţe omeneşti care ar putea să se afle la originea incidentelor respective.

O Toţi admit că este foarte greu – experienţa trebuie să-şi spună cuvântul – şi faci diferenţa, numai stând de vorbă cu el, dintre un individ care inventează sau suferă de o psihoză şi un martor de bună-credinţă.

© Majoritatea celor ce nu resping o intervenţie exterioară care rămâne de determinat admit eventualitatea unor iluzii instilate în creierul râpiţilor pentru a-i face să creadă că au fost răpiţi la bordul unei maşini zburătoare

de nişte creaturi necunoscute. Dar niciunul dintre ei, cu excepţia lui R. Leo Sprinkle, nu a putut să ofere o explicaţie *logică* (dacă se poate vorbi de logică într-un domeniu unde se pare că se aplică o logică diferită de cea a oamenilor) pentru a justifica sensul unei astfel de manipulări a minţii.

© Toţi sunt de acord că această cercetare îmbogăţeşte cunoaşterea fiinţei umane, indiferent de soluţia care se va impune până la urmă pentru explicarea traumei răpiţilor.

Aş fi putut să mai adaug un paragraf rezervat celor patru specialişti care au declarat că:

— Au văzut un fenomen de tip OZN (R Shaw);

— Au avut vise în care apăreau ozn-uri (Bruce-Carter);

— Au avut amintiri din copilărie *blocate* şi un *missing time* (A. Druffel);

— Au fost răpiţi la bordul unui ozn (R.L. Sprinkle).

Toţi Panu au trecut prin asta *înainte* de a se fi interesat de relatările răpiţilor, nu *după* aceea, ceea ce e totuşi uimitor şi ar putea să ducă la elaborarea unei supoziţii care să semene cu afirmaţia doctorului Sprinkle, care spunea că unii specialişti pot fi *programaţi* de o inteligenţă X pentru a face o muncă specifică, de genul celei pe care o face chiar el! Este o speculaţie foarte îndrăzneaţă, dar care nu trebuie neglijată.

Edith Fiore, în prefaţa unei cărţi amintite mai sus, mărturiseşte că îşi aminteşte că a avut un vis, *înainte* de implicarea ei în acest tip de cercetare, în care se vedea înconjurată de umanoizi într-o sală rotundă de la bordul unui ozn!

Se poate vorbi de simplă coincidenţă?

Acestea fiind zise, de vreme ce existenţa fenomenului răpirii la bordul unei nave extraterestre a fost stabilită *în mod ştiinţific* (indiferent de natura şi originea lui), să ne legăm bine centurile de siguranţă şi să mergem mai departe.

SEJUR ÎN MAGONIA

Psihologii au remarcat fenomenul conform căruia în vise

— Sau ceea ce numim noi aşa – unele scene se repetă. Poate că nu e vorba de imaginaţie, ci de impresia stăruitoare că am fost teleportaţi, în mod repetat, spre acelaşi loc…

Charles Hoy Fort, *Lor Le Nouveau Livre des damnés*.

Prolog

Cercetătorii cred probabil în mod greşit că răpirile, una din faţetele multiple ale fenomenelor atribuite ozn-urilor – sau cel puţin inteligenţei care le produce – sunt un aspect relativ recent al cercetării noastre, o nouă formă de manifestare care a luat o amploare considerabilă prin anii şaptezeci apoi optzeci.

La începutul anilor nouăzeci, răpirile – sau „întâlniri apropiate de gradul IV" – au luat locul numitelor RR III, al căror număr a scăzut în mod ciudat pe măsură ce creştea numărul amintitelor RR IV. Asta e valabil numai în Statele Unite, în Canada, în unele ţări din America de Sud (în special Brazilia) şi în Anglia, Europa continentală neputând fi comparată. Cazurile de RR III au scăzut mult în ultimii ani în ţările europene, fără însă a creşte numărul cazurilor de RR IV. Să fie oare din cauza faptul că hipnoterapia nu este atât de răspândită ca în ţările citate mai sus? Să fie din cauza faptului că potenţialii răpiţi nu se declară? Poate că viitorul ne va oferi un răspuns satisfăcător.

Adevărul e că, dacă consulţi cărţi vechi specializate în folclor, poţi să descoperi, în unele dintre ele, nişte relatări extraordinare, dintre care unele conţin exact aceeaşi tramă: un individ (după toate aparenţele sănătos la trup şi la minte) este luat şi dus împotriva voinţei sale (mai rar cu consimţământul lui) de una sau mai multe creaturi, fie de tipul *omuleţi* (captivi involuntari), fie de tip uman (captivi voluntari). Diferenţa cea mai importantă constă în absenţa unui vehicul aerian.

De exemplu, în cartea lui W.A. Evans Wentz, *The Fairy Faith* în *Celtic Countries*, apărută în 1990 la New

York, putem găsi diferite naraţiuni care pot, fireşte, să nu aparţină decât unei forme de folclor extrem de bogat, şi care ar putea să impresioneze imaginaţia visătorilor. Dar cum ai putea să nu te arăţi surprins după anumite lecturi?

„Cei care se întorc din ţara zânelor.

*Oamenii care rămân două-trei zile într-un fel de stare de transă sunt consideraţi că participă la banchete cu zânele. Aceste festivităţi pot să fie atât de natură materială cât şi de natură spirituală. Uneori se poate merge în ţara zânelor pe o durată de una-două ore; sau se poate rămâne acolo vreme de şapte, paisprezece, chiar treizeci şi unu de ani. Mintea unei persoane care se întoarce din ţara zânelor este în mod obişnuit «lipsită de amintirea» a ceea ce a văzut şi a făcut acolo. O altă credinţă spune că persoana îşi aminteşte perfect despre tot dar că a fost somată să nu sufle o vorbă. O doamnă cunoscută de mine mi-a spus c*ă *a uitat toate detaliile şederii sale în ţara zânelor, dar unul din prietenii mei a auzit-o* într-*o zi pretinzând că în realitate îşi aminteşte totul dar că «nu vrea» să povestească…"*

Trebuie să recunoaştem că similitudinile cu trăsăturile caracteristice proprii răpirilor moderne sunt atât de tulburătoare, încât e greu să invoci din nou veşnicele *coincidenţei* Fără a mai spune ca mai există şi altele, şi nu de mică importanţa.

În tradiţia celtică şi în folclorul anglo-saxon, ţara zânelor se numeşte Avalon, nume care provine din epopeea arthuriană, dar numele poate să varieze în funcţie de etnii.

Noi vom vorbi de Magonia, ţara elfilor, ca un omagiu adus lucrării lui Jacques Vallée, primul care, în cartea sa, *Passport to Magonia*, a făcut apropierea între anumite constante ale folclorului vechi şi relatările obţinute de la protagoniştii unor RR III.

Avalon – sau Magonia – era populată de mai multe feluri de locuitori dintre care principalii erau gentilii (oamenii după standardele noastre) şi *omuleţii*, un fel de pitici maliţioşi care aveau o sumedenie de nume în funcţie de popoarele cărora li se arătau.

Gentilii (zâne şi magicieni) îşi atrăgeau victimele invitându-i cordial să împartă cu ei viaţa lor paradiziacă, obţinându-le astfel consimţământul.

Piticii răutăcioşi aveau obiceiul să-i răpească pe oamenii pe care îi aleseseră fără să le ceară părerea. În felul acesta, regăsim la o distanţă de câteva secole o tramă de bază riguros identică. Dacă forma variază sensibil în funcţie de înfrumuseţările datorate transmiterii orale iniţiale, fondul relatării nu variază cu nimic, sau atât de puţin încât a face apel la hazard pentru a te linişti nu constituie deloc un demers riguros, ci ilustrează mai curând o lipsă flagrantă de obiectivitate şi de luciditate.

Gentilii şi piticii de altă dată să fie oare *blonzii înalţi* şi *omuleţii* de azi?

Relatările care vor fi propuse atenţiei cititorului în paginile următoare sunt puţin cunoscute cercetătorilor şi practic necunoscute publicului. Ele reprezintă o selecţie de cazuri foarte variate, dar care au un punct comun. Toate prezintă diferite elemente care tind să le autentifice, cel mai adesea la un nivel psihic, dar uneori şi la un nivel fizic. În plus, toate, fără nicio excepţie, au făcut obiectul unor investigaţii şi verificări efectuate de oameni de ştiinţă cu diplome lucrând pentru instituţii de stat sau de către; profesori care lucrează la universităţi.

CAZUL CARL HIGDON

Pentru ca cititorul să înţeleagă cât de mare a fost reacţia negativă provocată de această poveste chiar în rândurile cercetătorilor particulari, trebuie să ştie că articolul pe care îl scrisesem despre acest caz în 1981 a fost refuzat de două reviste specializate şi că până azi a rămas inedit.

La prima vedere, povestea pare că a ieşit direct din mintea plină de imaginaţie a unui autor de SF care scrie pentru reviste ieftine. O persoană neavertizată nici măcar nu ar citi-o până la capăt. Să încercăm s-o abordăm cu o stare de spirit foarte deschisă şi veţi constata, la fel ca mine, că poate conţine una sau mai multe chei care îmi vor permite să deschid poarta sau porţile misterului. Trebuie

să spunem că martorul a fost amăgit de la început până la sfârşit de cei care l-au manipulat, lucru care se percepe foarte clar din amintirile pe care le-a restituit. Dar cele câteva dovezi fizice puse în lumină demonstrează nu numai că manipularea a fost atât mentală cât şi materială, ci şi că a existat o voinţă deliberată de a înşela şi de a manipula.

Faptele

Carl Higdon locuia în perioada aceea la Rowlins, Wyoming, avea patruzeci şi unu de ani, era căsătorit şi avea patru copii.

La 25 octombrie 1974, pentru că primise o zi liberă de la compania petrolieră la care lucra, el se hotărăşte după-amiaza să se ducă la vânătoare de elani şi alege pădurea de la Medicine

Bow. Ajunge la faţa locului destul de târziu, pe la orele şaisprezece. Îşi duce maşina într-un luminiş şi imediat zăreşte un grup de cinci elani: un mascul bătrân cu coame splendide însoţit de patru femele, care pasc la patru sute de metri de vânătorul nostru. Higdon se apropie, îşi încarcă arma, ia la ochi masculul şi apasă pe trăgaci. Din acest moment cade într-un univers magic.

Glonţul ţâşneşte fără să se audă vreo detunătură. Lucru uluitor, Higdon 11 vede ieşind şi înaintând cu încetinitorul! Cartuşul parcurge cam cincisprezece metri în aceste condiţii neverosimile înainte de a cădea pe pământ. În mod ciudat, toate zgomotele pădurii au amuţit, inclusiv foşnetul frunzelor din copaci.

Higdon, care de felul lui nu se pierde repede cu firea, chiar şi în situaţiile cele mai dificile, se simte cuprins de un fel de angoasă. Face câţiva paşi şi ia de jos cartuşul care arată foarte ciudat. Nu a mai rămas din el decât învelişul de cupru, interiorul pare să se fi topit. Uimit la culme, Higdon pune micul obiect în buzunarul scurtei de vânătoare. Deodată aude un fel de pârâit, ca atunci când un lemn uscat se rupe călcat de cineva cu piciorul. Se întoarce, zicându-şi că un alt vânător se apropie de el, şi se pomeneşte în faţa celui mai ciudat personaj pe care l-a văzut vreodată.

Un umanoid ieşit din comun

La vreo treizeci de metri în faţa lui Higdon stă un individ, o fiinţă omenească la prima vedere. Necunoscutul înaintează, iese din zona umbrită şi Higdon vede uluit o siluetă grotescă. Necunoscutul are o înălţime de 1, 80 – 1, 85 m şi o greutate de 90 kg. Are umerii foarte largi în comparaţie cu mijlocul – o lăţime anormala – iar braţele se termina cu *„mâneci de haină”*, de parcă n-ar avea mâini. Braţul drept al fiinţei pare totuşi că se termina cu un fel de tijă sau de obiect fin de formă tubulară – care avea să joace un rol important mai târziu. Fiinţa nu pare să aibă gât, capul este înfipt direct în trunchi, şi e lipsit de bărbie de parcă n-ar avea maxilar inferior. Totuşi, în gura lui uşor deschisă, Higdon poate să vadă două rânduri de câte trei dinţi foarte laţi sau ceva asemănător.

Fiinţa nu pare să aibă urechi, nici nas, iar ochii mici şi oblici nu au deasupra sprâncene. Pielea de pe faţă bate în galben iar pilozitatea craniană este deosebit de ciudată. Părul e scurt, rar şi tare ca la o perie şi, lucru şi mai uimitor, din frunte ies două tije divergente, lungi de aproximativ douăzeci de centimetri, de parcă ar fi fost antene!

Necunoscutul poartă un combinezon de culoare închisă, strâns pe corp, asemănător cu cel al scafandrilor şi are la mijloc o centură foarte lată, cu o aparenţă metalică, în centrul căreia se zăreşte un desen sau un simbol format din trei romburi verticale. Dedesubt se vede un alt desen, linear, care nu a stârnit nicio comparaţie în mintea martorului. Peste piept i se încrucişează două curele, mai largi decât centura, dar având acelaşi aspect, asemănându-se cu o chingă.

Higdon, uluit la culme şi puţin speriat, îl aude pe individ întrebându-l în engleză:

— *Cum te simţi*?

— *Binişor*, *răspunde vânătorul nostru*, *recăpătându-şi calmul*.

— *Ţi-e foame*? *adaugă fiinţa*.

Fără să-i aştepte răspunsul, necunoscutul agită cu

vioiciune bagheta cu care i se termină braţul drept şi, sfidând gravitaţia, o cutie mică planează până la Higdon, care o prinde şi o deschide. Inâutru sunt nişte biluţe asemănătoare cu pilulele. Umanoidul îi cere să înghită una precizând că efectul ei va dura patru zile. În ciuda dezgustului, martorul îi dă ascultare, simţind că nu se poate împotrivi, apoi strecoară cutia într-un buzunar.

Un ozn neobişnuit

Martorul zăreşte în spatele fiinţei, la vreo zece metri, un fel de obiect cubic, sau mai curând paralelipipedic, pe care îl apreciază ca fiind înalt de aproximativ un metru şi jumătate, lat de un metru şi jumătate şi lung de doi metri. Pentru a simplifica lucrurile, vom vorbi de el ca de un cub. Pereţii lui par translucizi şi stă direct pe pământ.

— *Vrei să vii cu noi*? *îl întreabă străinul*.

Higdon, crezând că dă din umeri resemnat, îşi dă seama că nici măcar nu are de ales. Înţelege că nu avea cum să facă acest gest deoarece este parcă paralizat. Apoi, se pomeneşte direct în interiorul cubului, fără să ştie cum a intrat.

Îi vine să ţipe dar nu reuşeşte. Toţi muşchii par neutralizaţi, dar organele senzoriale îi funcţionează. Remarcă în faţa lui o oglindă în care vede o imagine uimitoare: cea a cinci elani îngrămădiţi într-o câmăruţă, parcă încremeniţi. Această imagine constituie un adevărat şoc pentru el. Îşi dă seama brusc că interiorul obiectului este *mult mai vast* care nu lăsau să se întrevadă dimensiunile exterioare.

Cubul decolează. Higdon constata că e imobilizat pe un fotoliu. Totuşi are mâinile libere, dar nu va băga de seamă decât în momentul decolării, când dintr-un reflex natural se va crampona de braţele fotoliului. Într-un acces de revoltă, Higdon încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte şi se resemnează să aştepte urmarea evenimentelor.

Un al doilea umanoid, identic cu primul, apare ca prin farmec şi aşază pe capul martorului un fel de cască ce seamănă în mare cu casca fotbaliştilor americani, prevăzută cu fire care pleacă în toate direcţiile.

Higdon, care văzuse prin pereţii translucizi cum se îndepărtează Pământul, zăreşte în spaţiu, după aproximativ o oră, o sferă enormă care se măreşte continuu – lumea răpitorilor, după cum va afla mai târziu de la unul dintre ei, care a făcut această precizare aberantă:

— *Planeta noastră se află la 163.000 mile-lumină de a voastră*!

Higdon e catjegoric în această privinţă. Creatura a spus *„milelumină”* nu *„ani-lumină”*. De altfel el însuşi a remarcat anomalia acestei exprimări, ceea ce pare să indice că a restituit-o aşa cum crede că a perceput-o.

Examinarea

Cubul a coborât pe o parte a planetei, luminată strălucitor, unde se aflau nişte construcţii gigantice, chiar pe acoperişul unei clădiri situată în apropierea unui turn imens, lat la bază şi foarte subţire la vârf, amintindu-i martorului de faimosul Space Needle din Seattle.

În jurul construcţiilor clipesc lumini aflate într-o mişcare giratorie. Higdon se află afară din cub, fără să ştie cum a ieşit. îl duc în turn apoi, printr-un labirint de culoare, ajung la un elevator care îl duce la etajul trei. Acolo, ghidul său umanoid îl conduce într-o încăpere cu pereţi albi complet goală. Pe unul din pereţi, în faţa lui, apare un panou asemănător cu un ecran, înalt de aproximativ doi metri şi jumătate şi lat de un metru şi douăzeci, care vine spre el şi se opreşte la câţiva centimetri de corpul său. „Examinarea” pare să dureze patru-cinci minute, apoi martorul este scos din turn. Atunci remarcă în apropiere un grup format din cinci fiinţe umane: o femeie cu păr cărunt, doi adolescenţi (un tânăr de vreo optsprezece ani cu părul negru şi o blondă de aceeaşi vârstă) şi doi copii (unul blond de treisprezececincisprezece ani şi unul brunet de zece – unsprezece ani).

Umanoidul îi spune lui Higdon că trebuie să fie dus înapoi pe Pământ, căci *„nu corespunde cu ceea ce se aşteptau de la el”*. Creatura se prezintă cu numele de *„A*

usso „(transcriere americană). Martorul, întorcându-se în cub în condiţii la fel de misterioase, constată că cei cinci elani şi însoţitorul lui Ausso au dispărut. În cursul călătoriei de întoarcere, Ausso îi explică lui Higdon că poporul lui vine pe Pământ pentru a-l explora, a vâna, a pescui şi a se aproviziona cu hrană, deoarece în lumea lor nici oceanele, nici mările nu produc peşte din cauza prezenţei *„unui element dăunător neidentificat*", că în afara planetei lor sunt înconjuraţi de un câmp de forţă, ceea ce le permite să se deplaseze fără mască de oxigen deoarece atmosfera lor rămâne concentrată în interiorul acestui câmp.

Higdon îşi aminteşte că a remarcat la bordul cubului manete marcate cu literele alfabetului nostru: E, P, H, D, sus şi D, H, P, E, jos! Higdon a fost categoric şi în privinţa acestui punct. Ausso, cu o mişcare a braţului drept, acţiona aceste manete cu ajutorul baghetei sale magice.

Întoarcerea pe Pământ

Cubul survolează în sfârşit pădurea de la Medicine Bow şi, mai înainte ca martorul să fie restituit mediului său iniţial, umanoidul face ceva de neînţeles şi incredibil: agită bagheta în direcţia maşinii lui Higdon, care se volatilizează pur şi simplu! Apoi, fără cea mai mică explicaţie, Higdon se pomeneşte pe pământ, complet dezorientat, neştiind nici de data asta cum a făcut Ausso pentru a-l scoate din cub.

Tot ce s-a prezentat până acum, ca petrecându-se din momentul în care martorul şi-a garat maşina într-un luminiş şi cel în care s-a pomenit complet pierdut în plină noapte în mijlocul pădurii, a fost obţinut sub regresie hipnotică, căci Higdon păstrase doar câteva frânturi de amintiri din aceste evenimente.

Să vedem acum felul în care îşi povesteşte martorul primele impresii, atunci când, după acest episod, mintea lui a reînceput să funcţioneze normal.

„Nu mai ştiam cine eram, nici unde mă aflam şi de ce venisem acolo. Nu ştiam absolut nimic din tot ce se petrecuse. Mă aflam pe un fel de cărare mocirloasă; i. *şi*

clătinându-mă, într-*o stare de mare confuzie. Ideea*.

*obsedantă pe care o aveam în cap era s-o şterg cât mai repede de-acolo pentru a găsi ajutor. În mână aveam puşca, aşa că am presupus că venisem să vânez. Dârdâiam de frig şi-mi curgeau lacrimile. După un timp am zărit o camionetă oprită pe un teren mlăştinos, între două pâlcuri de copaci. Am mers prin noroi până la vehicul, fără să-mi dau seama că era al meu, şi m-am instalat la volan. Starea fizică şi mentală nu-mi permitea să conduc şi, oricum, tot n-aş fi putut scoate maşina din mlaştina în care se afla. M-am întins pe locurile din faţă, pentru că mă simţeam lipsit de forţă. Mai târziu am auzit o voce dinspre aparatul de emisie-recepţie. Dându-mi seama c*ă *aveam o posibilitate să chem pe cineva în ajutor, am luat microfonul de sub tabloul de bord unde se afla emiţătorul. În curând am găsit un corespondent căruia i-am cerut ajutor, spunându-i că-mi era râu. Respectivul mi-a cerut să-i spun unde mă aflu*.

*La început, n-am ştiut ce să răspund, apoi mi-am amintit c*ă *văzusem o tăbliţă pe care scria «Limita nordică a pădurii». Am transmis această indicaţie vagă, dar ea a fost suficientă pentru poliţiştii porniţi în căutarea mea. M-au găsit cam pe la miezul nopţii*".

Poliţiştii au fost complet uluiţi când au văzut unde se afla maşina lui Higdon, o zonă de teren impracticabilă pentru acel tip de vehicul. Mocirla era atât de adâncă încât nu i-ar fi permis să parcurgă nici măcar un metru. Or, pentru a ajunge în locul unde se afla, ar fi trebuit să se deplaseze vreo cincizeci de metri într-o cloacă care nu permite înaintarea.

Poliţiştii care au venit la faţa locului spun că e vorba de o imposibilitate materiala. Aceasta e şi părerea lui Dennis Smith, unul din paznicii forestieri, care cunoaşte bine locul. El nu-şi poate explica cum a putut Higdon să-şi conducă maşina până în acel punct.

Investigaţia

Higdon a fost dus la Memorial Hospital din comitatul Carbon. Rămâne acolo trei zile sub observaţie. A doua zi, pe la orele şaptesprezece, aproape că îşi căpătase pe

deplin luciditatea, în minte îi apar scurte imagini evanescente din experienţa trăită, totuşi nu poate găsi o coerenţă. Doctorul Russ Tonggo îl supune unor teste pentru a determina dacă a absorbit vreun drog. Rezultatul e negativ.

Informaţiile culese despre martor, atât de la colegii de munca şi de la patroni cât şi de la familie şi prieteni sunt pozitive. Higdon era cunoscut ca un om serios, fără vreo înclinaţie spre glume, cu o fire puţin comunicativă, dar fără să fie timid sau închis în sine. Preocupările lui principale din perioada aceea erau familia, în special educaţia celor patru copii, şi gestionarea bugetului pentru că nu-l dădeau banii afară din casă. Deşi auzise

— Ca orice cetăţean american – despre ozn-uri prin intermediul diferitelor medii de informare, nu se interesa de nimic care să fi avut vreo legătură oarecare cu acest subiect.

În momentul internării sale în spital – 26 octombrie 1974, orele două dimineaţa – declaraţiile făcute de Higdon l-au făcut pe medicul de serviciu să-l creadă dement. Ţinea neapărat, foarte stângaci, să restituie frânturi din amintirile care-i rămăseseră în minte, mai ales episodul dispariţiei maşinii sale la un simplu gest al umanoidului. Ceea ce explică reacţia medicului…

După o serie de teste făcute martorului, doctorul Tonggo avea să declare:

„În ceea ce priveşte tentativele noastre pentru localizarea sursei comportamentului ciudat al domnului Higdon, trebuie să mărturisesc că nu am descoperit absolut nimic. Precum şi nicio urmă de comoţie cerebrală sau altă leziune de acest gen. Totuşi, tot timpul ne-a povestit o vizită pe care a făcut-o pe o altă planetă! *La început nu ştia cine e şi nu avea habar că este căsătorit. În schimb, mi-a spus o poveste de adormit copiii foarte pitorească. Până la urmă am ajuns la concluzia unei amnezii*”.

Regres/i/e hipnotice

Cazul nu a avut un răsunet foarte mare în presă.

Numai ziarul local *Rawlins Daily Times* din 29 octombrie 1974, sub semnătura lui Sue Taylor, a relatat pe scurt incidentul la rubrica de fapte diverse punând accentul pe ciudăţenia cazului, datorită în special condiţiilor în care a fost găsită maşina martorului.

Totuşi aşa a aflat despre caz doctorul R. Leo Sprinkle, mai exact prin intermediul lui Robert Nantkes, avocat consilier la Rawlins care „cunoscându-i după reputaţie interesul pentru ozn-uri şi râpiţi, a decupat articolul şi i l-a trimis psihologului. Fără această iniţiativă poate că cercetătorii n-ar fi cunoscut niciodată cazul Higdon.

Doctorul R. Leo Sprinkle (care locuieşte la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Rawlinsi) /adunaţilegâtura cu Higdon, a ştiut să găsească argumentă suficient de Convingătoare pentru a-l determina să se supună regresiei hipnotice şi a efectuat două şedinţe (la 2 şi la 15 noiembrie), pentru a face eventuale verificări şi comparaţii.

Frânturile de amintiri relatate de martor cu ocazia spitalizării au fost confirmate de prima şedinţă, exploratorie, care a determinat revenirea următoarelor amintiri, nememorate la nivelul conştientului:

— Aterizarea cubului respectiv pe o aşa-zisă altă planetă;

— Examinarea lui Higdon, aşezat mai întâi în faţa unui ecran;

— Prezenţa a altor cinci *oameni normali*.

— Faptul că Higdon nu corespundea cu ceea ce căutau „răpitorii;

— Motivul prezenţei acestor creaturi pe Pământ;

— Modul de propulsie al navelor acestor creaturi.

jz, *iy*: *ui*/*SAK Să RET*

În schimb, Higdon n-a putut în ruptul capului să spună cum a intrat în cub şi cum l-a părăsit în două rânduri. Se pare că modul în care a dispărut maşina poate să corespundă cu un fel de dematerializare, ceea ce ne poate face să credem că martorul a fost deplasat prin acelaşi *modus operandi*.

Dovezile fizice

Acest caz este interesant în măsura în care probe fizice confirmă că este vorba de o răpire trăită cu adevărat şi nu de o iluzie psihică.

În 1958, Higdon fusese spitalizat din cauza unui început de tuberculoză. A rămas cu un plămân micşorat, cu caverne, şi niciun chirurg din lume n-ar fi putut să-i redea un plămân normal. Or, după această aventură, s-a constatat că toate sechelele maladiei sale dispăruseră! Şi asta nu e tot. Higdon avea şi calculi pe canalul care leagă rinichiul de vezică. O examinare minuţioasă a martorului a demonstrat că nu mai avea nici urmă de calculi. Aceste constatări le-a făcut doctorul Russ Tonggo, care a declarat că pacientul lui, Carl Higdon, când a ieşit de la Memorial Hospital era *„într-o condiţie fizică grozavă”*.

Glonţul tras de Higdon în condiţiile pe care le cunoaştem, şi pe care a avut bună idee de a-l recupera, a fost mai întâi predat poliţiştilor din Rawlins, care l-au dat unui expert local spre examinare. (De amintit faptul că atunci când martorul l-a găsit în buzunar, cartuşul nu i-a amintit de nimic. Numai aspectul lui ciudat l-a făcut să-l predea şerifului comitatului, Ogbum.)

Expertul a ajuns la concluzia că e vorba de un glonţ de 7 mm al unei puşti Magnum (tipul puştii lui Higdon) şi că niciodată nu avusese ocazia să vadă acest gen de cartuş arătând în acel fel. După părerea lui, pe obiect nu existau urme de compresie naturală, aşa cum poate să provoace impactul cu un corp tare (stâncă, etc.) *„S-ar zice că acest glonţ a fost întors pe dos, cu interiorul spre exterior, de o mână supraomenească*!” a spus el drept orice

* *t* în ar *„t*: W/a i J>

explicaţie.

Această dovadă materială a fost după aceea încredinţată unui consilier ştiinţific al grupului APRO, Walter Walker, specialist în metale, care s-a pomenit în faţa unei adevărate enigme.

Toată lumea ştie că traiectoria unui glonţ de puşcă este atât de rapidă încât este cu neputinţă s-o urmăreşti cu

privirea. Or, fenomenul, indiferent care ar fi fost el, care a alterat înaintarea acelui glonţ, a fost, după părerea lui Walker, constrâns să dezvolte câteva milioane de unităţi de forţă pentru o unitate de forţă opusă! El a confirmat analiza expertului local, mărturisind că nu putea să ofere nicio explicaţie ştiinţifică pentru a justifica starea proiectilului.

Controalele ştiinţifice

Patru ani mai târziu, la cererea celebrei publicaţii *The National Enquirer*, Higdon a fost de acord să fie chestionat de doi specialişti ai transei hipnotice: doctorii Ira A. Greenberg şi Sidney Walter.

Acest interogatoriu a avut loc la 16 septembrie 1978. Doctorul Greenberg este medic psiholog şi hipnoterapeut la Los Angeles şi consilier ştiinţific al poliţiei de stat din acest oraş. Doctorul Walter este şi el consilier pe lângă Ministerul Sănătăţii şi expert al Ministerului învăţământului şi Problemelor Sociale. El este un hipnoterapeut eminent care conduce la Los Angeles Asociaţia hipnoterapeuţilor din California.

Martorul a acceptat fără nicio restricţie şedinţele de întrebări ale acestor doi specialişti, care nu aveau în acea perioadă nicio legătură cu cercetarea ufologică americană. În urma acestei experienţe, doctorul Ira Greenberg şi-a exprimat cu claritate părerea:

„Domnul Higdon este de bună-credinţă în declaraţiile sale. Nu am descoperit nici cea mai mică urmă a vreunui element care ar putea să ducă la concluzia unui lucru aranjat dinainte sau ceva de genul ăsta”.

Iar doctorul Sidney Walter avea să facă următoarea declaraţie:

„Concluzia mea este că domnul Carl Higdon a spus adevărul. Este cinstit în ceea ce afirmă. Când l-am întrebat despre intensitatea luminii care, după cum pretindea, îi făcea rău la ochi, i-am văzut lacrimile curgându-i pe obraz. Chiar şi celui mai mare actor din lume i-ar fi fost greu să realizeze acest tur de forţă. Pentru mine nu există nicio îndoială, acest om cel puţin a demonstrat că a fost cu

adevărat confruntat cu acea lumină extraordinară”.

The National Enquirer a mai solicitat şi un alt expert. E vorba de domnul McQuiston, coinventatorul aparatului de detectat minciuni numit *Psychological Stress Evaluator*, aparat care înregistrează şi redă inflexiunile vocii omeneşti sub formă de grafic care după aceea este interpretat (un fapt fals stimulând oscilaţiile trasorului).

Acest sistem era recunoscut în mod oficial pe vremea aceea în paisprezece state americane. El continuă să fie folosit pe lângă tribunale când justiţia consideră că e necesar. În 1990 el era adoptat de mai mult de jumătate din statele americane, şi asta chiar dacă rezultatele obţinute nu constituie *în faţa legii* dovezi categorice.

Higdon a acceptat fără dificultate să se supună la această proba la sfârşitul căreia domnul McQuiston avea să declare:

*„PSE-ul a dovedit că domnului Higdon i s-a întâmplat ceva cu adevărat extraordinar, un lucru complet străin de mediul său obişnuit. Deşi anumite părţi ale declaraţiilor sale rămân confuze, se pare că acest om a trăit o aventură extraordinară, căci cea mai mare parte a spuselor sale, perfect clare, arată că spune adevărul. Sunt constrâns s*ă *admit că în viaţa acestui om s-a întâmplat ceva cu adevărat fantastic, aparatul meu o dovedeşte în mod categoric*”.

Analiza incidentului

Dacă toate aceste fascicule convergente n-ar fi putut fi stabilite, niciodată nu aş fi acordat atâta spaţiu acestui caz. Or, constatările de natură ştiinţifică care au fost făcute asupra stării fizice a martorului şi asupra spuselor sale exclud categoric o scorneală sau un comportament ţinând de o tulburare mentală temporara.

Profit pentru a semnala un alt element care ar putea să aibă importanţa lui. În 1965, după naşterea celui de al patrulea copil, Higdon a hotărât să-i ceară unui chirurg să-i facă o vasectomie (ceea ce reprezintă aproape o sterilizare întrucât operaţia constă în secţionarea canalului care duce sperma în penis). Unii cercetători americani,

influenţaţi de aparentul interes al răpitorilor faţă de sexualitatea oamenilor, cred că Higdon nu corespundea normelor cerute de umanoizi din cauza acestei particularităţi. Nu ştiu dacă ar trebui să le dăm crezare, dar trebuie să recunoaştem că această apropiere nu e deloc absurdă.

Totuşi, în ciuda acumulării impresionante de elemente ştiinţifice care tind să acrediteze buna-credinţă a martorului (fără a mai pune la socoteală forma ciudată a cartuşului, element pe care din prudenţă prefer să nu-l asociez celorlalte indicii), anumite date pe care Higdon a fost în măsură să le restituie demonstrează fără nicio îndoială că e vorba de un scenariu, de o iluzie special pusă la cale pentru el.

Multe naivităţi şi incoerenţe resping ideea unei călătorii spaţiale adevărate:

— Casca pusă pe capul martorului, care ar fi putut servi la falsificarea simţului percepţiei şi la implantarea unor amintiri imaginare;

— Informaţiile date martorului fără ca acesta să le solicite (una

1 dintre ele este incoerentă: *163.000 mile-lumină*);

— Naivităţi care transpar: pilule pentru; ilungarea foamei al căror efect durează patru zile, o mare fără peşti din cauza unui motiv necunoscut, etc.

Unii cititori ar putea să spună că acea casca aşezată pe capul martorului (dotată cu fire) aparţine unei tehnologii desuete în comparaţie cu instrumentul lung şi subţire cu funcţiuni multiple, dintre care una constă, se pare, în a deplasa persoanele şi obiectele atât prin dematerializare-rematerializare cât şi prin sustentaţie. Trebuie să recunoaştem că nu greşesc, deoarece domeniul aparent al absurdului face parte integrantă din fenomenul OZN, ştim asta de multă vreme. Pe de altă parte, se pare că nu putem respinge posibilitatea ca anumite imagini familiare conţinute în subconştientul martorului să fi fost folosite pentru a-l amăgi. Voi cita trei exemple:

— Tumul, care seamănă cu Space Needle din Seattle;

— Cele cinci persoane (o femeie cu părul cărunt şi patru tineri), care corespund cu propria familie a lui Higdon;

— Literele alfabetului nostru văzute în cub, care pot fi cele ale unei maşini de foraj sau pentru lucrări publice.

Acest artificiu are meritul de a întreţine îndoiala în mintea scepticilor, şi acum ştim că această inteligenţă acţionează distilând subtil doza de informaţii trucate formată din elemente categorice şi contestabile. Aimé Michel explica astfel acest amestec ciudat de natură insesizabilă şi ostentativă totodată:

„Ozn-urile se arată suficient de mult pentru ca ăcelora care nu se îndoiesc de existenţa lor să li se întărească această convingere şi nu îndeajuns pentru ca cei care nu cred în ele să-şi menţină şi mai vârtos convingerea contrară!”

Totul se petrece de parcă, picătură cu picătură, în mintea oamenilor ar fi insuflată o credinţă, o credinţă care pune în scenă vizitatori provenind din lumi îndepărtate, având ca actori râpiţi şi specialişti în *răpiri*, unii investigatori (precum doctorul Sprinkle) fiind ei înşişi influenţaţi într-un fel pentru a juca un rol în ceea ce nu pare a fi decât o tragicomedie vicleană.

De ce maşina martorului, care fusese garată pe un loc uscat, a fost deplasată într-o mlaştină? Singurul răspuns potrivit acestei situaţii confirmă procesul descris mai sus. Răpitorii voiau să atragă atenţia investigatorilor asupra acestui caz. Fără această anomalie, el nu ar fi apărut în presa locală iar doctorul Sprinkle, a cărui prezenţă era necesară pentru o investigaţie aprofundată, probabil că nu ar fi cunoscut niciodată acest incident.

Datorită poziţiei insolite a vehiculului, constatată de poliţişti cu ochii lor la faţa locului, ziarul din ţinut a binevoit să scrie pe scurt despre acest mister. Asta urmăreau şi răpitorii, ca exhibiţia lor să fie cunoscută şi să servească scopurilor lor foarte ciudate. Ceea ce indică o cunoaştere perfectă a comportamentelor noastre şi faptul că sunt capabili să prevadă cum vom reacţiona. Poate că

au mijloacele să ne determine şi viitorul în măsura în care se ocupă de modelarea lui...

CAZUL HERBERT SCHIRMER

Acest caz este interesant în măsura în care a făcut obiectul unei anchete oficiale cerută, oricât ar putea să pară de incredibil, de proiectul Colorado, mai cunoscut sub denumirea de *Comitetul Condon*, format dintr-o echipă de oameni de ştiinţă de la Universitatea Colorado din Boulder, mandatată de US Air Force să discrediteze sub o spoială ştiinţifică observaţiile de ozn-uri.

Cazul este cu atât mai interesant cu cât râpitul era, în momentul incidentului, un poliţist municipal în exerciţiul funcţiunii, ceea ce respinge orice idee de lucru pus la cale şi conferă spuselor sale un credit care cere o atenţie mai susţinută.

Faptele

La 3 decembrie 1967, la orele două şi jumătate dimineaţa, poliţistul Herbert Schirmer, în vârstă de treizeci şi doi de ani, patrulează la volanul maşinii sale de serviciu la ieşirea din Ashland (Nebraska). La intersecţia drumurilor naţionale 6 şi 63, poliţistul remarcă în lumina farurilor o structură ciudată şi voluminoasă pe un câmp care mărgineşte cele două artere rutiere.

Masa respectivă pare prevăzută cu lumini de poziţie care clipesc alternativ, ceea ce îl înşală pe reprezentantul legii, acesta crezând că are de-a face cu un camion semiremorcă accidentat.

Se apropie şi mai mult şi remarcă faptul că luminile încep să clipească din ce în ce mai repede. Poliţistul îşi îndreaptă fasciculul proiectorului asupra intrusului apoi, stupefiat, vede obiectul ridicându-se mai întâi lent, pe urmă îndepărtându-se cu mare viteză în sus, luminile transformându-se în una singură ca apoi să capete aspectul a ceea ce numim o stea.

După ce şi-a notat repede ora (e trecut de trei dimineaţa) şi locul observaţiei pe carneţel, Schirmer se întoarce la punctul de comandă pentru a face un raport detaliat. Acest caz avea să provoace oarecare răsunet în

presa locală, apoi naţională.

În perioada aceea, Universitatea Colorado din Boulder fusese solicitată de aviaţia americană pentru a se debarasa „ştiinţific” de ozn-uri, pentru a face să înceteze criticile acerbe ale unor publicaţii la adresa ei şi pentru a determina scăderea interesului 2; iariştilor faţă de aceste fenomene. Membrii echipei care trebuia să facă această muncă de discreditare, toţi oamenii de ştiinţă importanţi, erau conduşi de doctorul Edward U. Condon, decanul universităţii.

Raportul poliţistului Schirmer se bucurase de atenţia mediilor de informare, aşa că respectivul *comitet* şi-a dat osteneala să-şi trimită doi consultanţi la Ashlan pentru a se întâlni cu martorul şi a obţine relatarea lui directă.

Schirmer a fost deci chestionat de Roy Crain, fizician, şi John Ahrens, psiholog, care au stabilit credibilitatea de netăgăduit a martorului, care nu bănuia deloc că fusese răpit… căci, mai înainte de orice, această posibilitate au avut-o în vedere cei doi membri ai Comitetului Condon!

Investigaţia Comitetului Condon în cursul investigaţiei, atenţia celor doi oameni de ştiinţă a fost atrasă de mai multe elemente. De exemplu, martorul le-a povestit că ajungând la punctul de comandă, a trebuit să bea câteva pahare cu apă, de parcă ar fi fost deshidratat, că simţise furnicături puternice pe tot corpul mai multă vreme şi că, în oglinda de la toaletă postului de poliţie, remarcase prezenţa unui semn roşu pe gât, sub urechea stângă.

Pe de altă parte, martorul spune că ceva mai târziu în cursul zilei a fost cuprins de o migrenă puternică şi în cap avea un huruit persistent, asurzitor chiar, atunci când se lungea să se odihnească.

În sfârşit, examinând raportul şi carnetul lui Schirmer, cei doi oameni de ştiinţă au descoperit un *missing time* care durase douăzeci-treizeci de minute. Schirmer a observat că aceste detalii i-au impresionat mult pe cei doi oameni de ştiinţă.

Comitetul Condon a hotărât să-l convingă pe martor

să vină la Boulder pentru a fi supus unor *teste psihologice* la Universitatea Colorado, care s-au dovedit a fi, atunci când a făcut deplasarea împreună cu un coleg, doar un interogatoriu sub regresie hipnotică condus de… doctorul R. Leo Sprinkle, despre care avea să se vorbească mult câţiva ani mai târziu!

Şedinţa a fost scurtă, întrucât ceea ce a fost scos la lumină s-a dovedit atât de stupefiant încât doctorul Condon, prezent în sala 202 de la Woodbui, Hali unde fusese dus poliţistul, a hotărât că era mai bine ca acel caz să nu fie aprofundat, decanul fiind pur şi simplu înspăimântat de responsabilităţile implicate de misiunea lui de demolare! Ştia el ce ştia! Acest detaliu a fost dezvăluit câţiva ani mai târziu de doctorul Sprinkle.

Schirmer s-a întors să-şi exercite mai departe meseria de poliţist la Ashland dar, pentru că frânturi de amintiri îi tot reveneau i în memorie, a mărturisit totul unui prieten care l-a îndrumat spre cercetătorul Eric Norman. Acesta a obţinut toate detaliile cazului şi s-a hotărât să facă o investigaţie mai aprofundată.

Investigaţia privată

Norman a organizat o regresie hipnotică la 8 iunie 1968 la Des Moines (Iowa), sub responsabilitatea domnului Loring G. Williams, hipnotizator profesionist, specialist în relaxarea hipnotică. Detaliile regresiei provin din prima lui carte, în timp ce primele citate de mai înainte au fost luate din lucrarea unui alt cercetător.

Trebuie să remarcăm că dacă doctorul Condon nu a acordat niciun credit relatării lui Schirmer, nu la fel au stat lucrurile şi în privinţa doctorului Sprinkle. Martorul a declarat că acesta din urmă i-ar fi spus după regresie: „Ceea ce ai restituit este o cheie pentru viitor”.

Interogat asupra acestui punct de către D. Scott Rogo, câţiva ani mai târziu, doctorul Sprinkle avea să declare următoarele:

„Sunt convins de validitatea experienţei trăite de Schirmer. Când i-am făcut această remarcă, că mărturia lui constituie o cheie pentru viitor, ea a fost exprimată

într-un mod mai nuanţat. Cred că i-am spus că poveştile de genul celei pe care o relatase constituie un fel de cheie pentru a se ajunge la un nivel superior în studierea ozn-urilor, pentru a ne ajuta să realizăm un model”.

După spusele lui Norman, Schirmer a aflat câteva lucruri importante de la un membru al Comitetului Condon al cărui nume nu este citat, cele mai interesante fiind:

— Doctorii Levine şi Saunders au fost excluşi din Comitetul Condon când au început să-şi dea seama că ozn-urile erau reale;

— Unii membri ai comitetului credeau că în spatele proiectului Colorado se afla în realitate CIA, în timp ce US Air Force era numai paravanul pe care trebuia să-l vadă publicul;

— Un alt răpit fusese localizat şi internat într-un stabiliment guvernamental (spital federal, sau ceva de genul ăsta). acolo unde sunt trataţi de obicei bolnavii mintali. Respectivul îşi pierduse minţile. El reuşise să aducă din şederea lui într-o farfurie zburătoare documente pe care le înmânase oamenilor guvernului (dar Schirmer considera că această ultima informaţie i se dăduse ca avertisment, pentru a-l îndemna să fie discret).

Relatarea martorului

Sub regresia hipnotică practicată de L.G. Williams, poliţistul avea să restituie următoarele amintiri (aici rezumate):

„După ce m-am apropiat cu maşina de locul aterizării, constat deodată că farurile şi proiectorul nu mai funcţionează, la fel şi motorul vehiculului şi aparatul de emisie-recepţie de la bordul maşinii.

În structura obiectului se conturează o uşă în formă de minge de fotbal american şi apare o scară mobilă, pe care coboară două fiinţe mici care apoi se îndreaptă spre maşină.

Atunci sunt cuprins de panică şi vreau să pun mâna pe pistol. Dar mă împiedică ceva care îmi invadează mintea.

Cei doi indivizi se opresc în faţa maşinii şi îndreaptă

spre mine un obiect. Din el ţâşneşte o substanţă gazoasă verzuie care învăluie maşina. Apoi individul îndreaptă spre parbriz un alt obiect pe care l-a scos dintr-un fel de teacă purtată în bandulieră. Din el ţâşneşte un fulger. Atunci îmi dau seama că sunt învăluit de un strat de acelaşi gen de ceaţă şi sunt total paralizat.

O forţă necunoscută mă obligă să cobor geamul portierei. Unul din indivizi mă apucă de gât şi o clipă simt o mare durere. Apoi durerea se estompează şi cobor din maşină, foarte calm, dar ca un automat, lipsit de voinţă. Una dintre fiinţe se uită drept în ochii mei şi mă întreabă: «Tu eşti paznicul acestui loc?» Răspund că sunt poliţist, în timp ce simt o spaimă din cauza felului pătrunzător în care sunt privit.

Creatura mă întreabă dacă în regiune există o centrală electrică şi un rezervor de apă şi, mai înainte de a putea răspunde, mă invită să vin câteva minute la bordul navei lor.

Nefiind în stare să refuz invitaţia, mă resemnez să urc scara care duce la aparat".

Informaţiile date martorului

Ca şi în cazul precedent, pare că totalitatea datelor furnizate lui Schirmer au fost obţinute de la un răpitor fără ca el să trebuiască să pună întrebări, de parcă scopul răpirii ar fi fost doar instruirea martorului pentru ca el să repete după aceea în cursul regresiei hipnotice ceea ce i s-a spus.

Cel care pare a fi şeful răpitorilor se străduieşte să *„facă conversaţie"* precizându-i că, simultan, mintea lui primeşte date care rămân imprimate.

Încăperea în care martorul este condus are o lungime de aproximativ opt metri, o lăţime de şase metri şi o înălţime de doi metri. O lumină roşie difuză luminează un interior al cărui aer este anormal de rece. Două fotolii cu fund triunghiular se află în faţa unui fel de tablou de control deasupra căruia se vede un ecran de mari dimensiuni, care seamănă cu un televizor.

Pereţii, de jur-împrejur, ce au hublouri şi pe lângă ei

se întind tot felul de ţevi şi conducte. Un umanoid apasă pe un buton şi martorul simte furnicături în tot corpul. Încep să se învârtească nişte discuri care seamănă cu bezie de date. Atunci martorului i se aduc la cunoştinţă, prin telepatie, crede el, următoarele elemente:

— Puterea motrice a navei se bazează pe electromagnetism, *„care provoacă inversarea gravitaţiei”*;

— Nava este concepută pentru observare şi are un echipaj de patru membri;

— Poporul din care fac parte răpitorii ne observă de multă vreme (fără altă precizare);

— Diferitele contacte cu oamenii se fac pentru a ne obişnui cu prezenţa acestui popor, dar şi ca să ne stârnească perplexitatea. Asta în vederea unui viitor contact oficial, nu pentru a ne invada planeta. Totuşi entitatea precizează: *„Ar trebui să ne crezi, dar nu prea mult. r*;

— Poporul răpitorilor este originar dintr-o altă galaxie, dar are *„baze pe Venus şi în alte părţi”*.

— Armele noastre de foc pot fi periculoase pentru răpitori când se află în afara aparatului lor, dar nu şi în cazul acestuia din urmă, înconjurat de un câmp de forţă care îl protejează în mod eficace împotriva oricărei arme a pământenilor.

În timpul acestei *conversaţii*, şeful răpitorilor apasă pe diferite butoane ale unui aparat care seamănă cu un computer, explicându-i martorului că această manevră urmăreşte să-i infiltreze în minte alte date. Contrazicând această afirmaţie, creatura îl informează pe martor ceva mai târziu că *nu trebuie să povestească nimănui* că a urcat la bordul navei. Dar e vorba mai probabil de o acţiune care urmărea ştergerea amintirilor de la nivelul conştientului, căci imediat ce face această remarcă, fiinţa se uită cu insistenţa în ochii lui Schirmer făcându-i această recomandare: *„Nu vei spune nimic mai mult. Ne vom mai revedea de două ori. Cineva te va anunţa şi vei şti când anume se va întâmpla”*.

Creatura l-a prins din nou pe martor de gât (cum face

Spok în filmul *Star Trek*) şi martorul poate în sfârşit să părăsească fotoliul în care a fost aşezat înainte de a fi dus înapoi la maşină de alţi doi membri ai echipajului.

Răpitorii

Talia lor este aproximata între 1, 35 – 1, 50 m, membrele sunt musculoase, dar mişcările au o anumită rigiditate, mai ales când merg, amintind de mersul militarilor la paradă. Torsul este, în comparaţie cu talia, foarte dezvoltat, mult mai larg decât al nostru. Capul în schimb este mai mic decât cel al unei fiinţe omeneşti de aceeaşi talie. Aceste particularităţi fizice sunt cu atât mai uşor de remarcat, cu cât creaturile poartă nişte haine foarte strânse pe corp. Nu se vede decât pielea feţei, de un cenuşiu-albicios, *„precum coca pentru pâine"*. Ochii, foarte mari, migdalaţi ca cei ai orientalilor, cu pupile care seamănă cu cele ale pisicilor, au deasupra nişte sprâncene foarte fine. În mod curios, nasul lor este lung şi coroiat, mai pronunţat decât la oameni. Gura nu e decât o simplă fantă, fără buze vizibile. Mâinile, aparent acoperite cu mănuşi, au cinci degete.

Poartă un combinezon gri-argintiu, care li se lipeşte de piele ca la scafandri, fără cusături, nasturi sau fermoar, strâns în talie cu un fel de centură prevăzută cu o teacă în care Schirmer presupune că se afla o armă oarecare. Combinezonul îi acoperă de la picioare până la faţă, pe cap purtând un fel de cască ce pare că e făcută dintr-un material mai rezistent decât combinezonul.

Un mic dispozitiv în formă de antene, vizibil deasupra urechilor, poate că constituie un sistem radio încorporat în canalul auditiv. Nu sunt dotaţi cu niciun aparat respirator, doar dacă nasul mare şi coroiat nu este chiar aşa ceva.

Nava

Cu ocazia unor şedinţe suplimentare de regresie hipnotică au apărut şi alte informaţii, dintre care cele mai importante sunt următoarele:

— Nava avea un diametru de peste treizeci de metri;

— Coca era construită din magneziu pur 100% (!);

— Nu se vedea nicio urmă de îmbinare, şurub sau

sudură;

— Un fel de inel protuberant încercuia ovalul la mijloc;

— În interiorul postului de comandă, pe un ecran mare se putea vedea un peisaj al locului unde se afla nava;

— S-a făcut o demonstraţie asupra unei linii de înalta tensiune. Şeful a apăsat pe un buton al consolei. Schirmer a văzut printr-un hublou un fel de antenă pornind de la navă spre linia de înaltă tensiune. Deodată s-a produs o descărcare electrică violentă, după cum indică fulgerul strălucitor care marchează acest episod. Fulgerul a luat naştere pe linia de înaltă tensiune şi s-a scurs pe antenă. Umanoidul i-a arătat lui Schirmer instrumentele de citire care arătau că *plinul* fusese făcut! mai târziu, creatura a efectuat şi procesul invers, *„descărcând bateriile”* pe linia de înaltă tensiune. Ea a justificat această manevră precizând că echipajul nu preleva energie electrica decât în caz de necesitate absolută, mai ales pentru a constitui un câmp de forţă protectoare în jurul navei când aceasta era imobilizată la sol;

— Câmpul electromagnetic, care protejează nava cu ocazia aterizărilor, suspenda funcţionarea tuturor motoarelor şi aparatelor electrice. Asta ar explica anumite efecte observate asupra maşinilor în care se aflau martorii unor întâlniri apropiate sau asupra corpului lor (arsuri, furnicături, etc.), precum şi anumite efecte secundare (tulburări ale somnului, coşmaruri, angoase, migrene, dureri musculare etc.);

— Viteza maximă a navei a fost estimată la 240.000 km/h;

— Rotoare semănând cu nişte globuri de cristal situate în centrul navei şi legate la două coloane groase ar fi produs un efect de antigravitaţie.

Alte dezvăluiri

Şeful răpitorilor i-a arătat lui Schirmer un aparat mic de tipul unei mini-farfurii zburătoare care putea să fie lansată din zbor. Acel robot teleghidat putea să supravegheze zone mai populate care impuneau un control

discret şi să transmită tot felul de informaţii, printre care imagini ale zonei survolate, vizionate în direct pe ecranul amintit.

Creatura a pretins că pământenii nu făceau lucrurile „cum trebuie”, fără să facă vreo precizare; că persoanele capturate erau luate la întâmplare – aşa cum erau efectuate şi toate celelalte acţiuni ale lor – asta *„pentru a-i stingheri pe guvernanţi şi pe investigatori 1*, că răpitorii aveau baze subterane şi submarine pe planeta noastră, indispensabile pentru răpitori şi navele lor „cât şi pentru pământeni”!

Fiinţa a recunoscut că semenele ei colectau eşantioane diferite de animale şi vegetale, că era în curs de desfăşurare un program care urmărea analizarea „reproducerii spiţei umane” şi că unii oameni fuseseră răpiţi pentru a fi testaţi în cadrul acestui program. Creatura nu a precizat dacă aceste persoane au fost pe urmă redate mediului lor, refuzând să discute mai mult despre acest subiect.

Schirmer a avut sentimentul foarte clar că răpitorii dispuneau de o tehnologie foarte avansată în privinţa cunoaşterii creierului uman şi că unii oameni erau capturaţi pentru a li se aduce modificări importante structurii lor mentale. Martorul se sprijină pe propria lui experienţă în formularea acestei presupuneri, explicând că a executat cu scrupulozitate ordinele implantate în creierul său de acele creaturi, că a acţionat ca un robot, furnizând doar foarte puţine informaţii doctorului Sprinkle (pentru Comitetul Condon), pentru că această restricţie era prevăzută în planul răpitorilor. Poliţistul este convins că aceştia pot controla o fiinţă umană prin intermediul creierului cât timp consideră necesar.

Altă curiozitate, Schirmer îşi aminteşte că i-a fost infiltrată în minte noţiunea de ozn-uri accidentate prin interferenţa de unde radar. Îşi aminteşte că a văzut un fel de cărţi semănând cu nişte jurnale de bord şi nişte foi dintr-un material care se apropia de hârtie, pe care a zărit nişte caractere asemănătoare cu hieroglifele.

În sfârşit, a putut să-şi amintească un detaliu interesant, referitor la un fel de insignă reprezentând un şarpe cu aripi pe care membrii echipajului o purtau la cofribinezonul lor, în partea dreaptă a pieptului.

Schirmer nu le-a mai revăzut pe creaturi în ciuda promisiunii că va mai fi vizitat de două ori. E ceva foarte caracteristic acestui tip de incident. Răpitorii îşi iau nişte angajamente *pe care nu le respectă niciodată*, după cât putem noi verifica în unele cazuri.

Povestea lui Schirmer s-a terminat cu un aspect negativ, ca multe altele. Cazul său fiind foarte mediatizat, el a devenit un fel de vedetă la Ashland, dar viaţa i s-a preschimbat curând în coşmar.

Pentru majoritatea muritorilor, faptul că ai văzut un ozn este un semn care îl marchează pe martor în mod iremediabil, alterând legăturile cu cei din jur. Pentru un agricultor sau un şofer de taxi, nu e nimic dramatic în sine, dar pentru un poliţist este un adevărat calvar. Autorităţile au înţeles repede că trebuia să se debaraseze *elegant* de el. La câteva luni după aventura lui, martorul a fost numit şeful poliţiei locale. La treizeci şi doi de ani, Schirmer era cel mai tânăr şef de poliţie din ţară. După două luni demisiona scârbit. Devenise poliţaiul care a văzut *omuleţi verzi*, un fel de animal ciudat pe care-l arăţi cu degetul şi de care uneori îţi baţi joc cu răutate. Asta nu se poate ierta când ocupi un post atât de important.

Nu este singurul răpit care a avut astfel de suferit. Situaţia se repetă de fiecare dată, în grade diferite, de la caz la caz. Alţii au pâţit-o şi mai rău.

Cei care au fost martorii unor RR III sau RR IV nu sunt deloc de invidiat. Nu sunt nici nişte privilegiaţi, nici nişte aleşi, ci doar nişte oameni care, înşelaţi de o inteligenţă necunoscută, sunt condamnaţi să devină victimele imbecilităţii oamenilor.

Analiza incidentului

Regăsim în acest caz acelaşi tip de naivităţi şi de aberaţii tehnologice care caracterizează cazul Higdon:

— Puterea motrice pretinsă este o erezie, căci

electricitatea nu a constituit niciodată o sursă de energie suficient de puternică pentru a susţine în aer şi propulsa un aparat zburător.

Pentru parcurgerea distanţelor dintre sistemele solare, distanţe care se măsoară în ani-lumină, o tehnologie spaţială ar cere mijloace energetice ţinând de o altă fizică decât a noastră. Dacă ozn-urile provin dintr-un alt spaţio-timp, sau dintr-o altă dimensiune dacă vreţi aşa, problema e la fel de acută, dacă nu şi mai şi, pentru că atunci e vorba de a trece de barierele ţesăturii spaţiale a universului nostru, de convertirea mijlocului de transport în energie (dematerializare), apoi de reconvertire în materie adaptată universului vizitat (rematerializare), cu tot ce implică asta pentru conceperea universului paralel cum este al nostru faţă de al lor, adică situarea lui, măsurarea lui etc., ceea ce presupune descoperiri fundamentale pe direcţii de cercetare a căror existenţă noi nici măcar n-o presupunem. În consecinţă, energiile zise primare (precum electricitatea) trebuie înlăturate dintre mijloacele ce trebuie avute în vedere pentru o astfel de întreprindere;

— Originea pretinsă este şi ea fantezistă;

— Computerele descrise, asemănătoare cu primele aparate de acest gen construite de om, cu benzile lor de date, sunt un model primar şi ţin de un sistem perimat şi cu mult depăşit de tehnologia noastră actuală. A-ţi imagina că nişte creaturi pot să călătorească în spaţiul interstelar, chiar intergalactic, folosind aceasta tehnica la noi deja demodată este de cel mai mare comic.

Cititorul va putea găsi şi alte anomalii, dar mi se pare că acestea sunt mai mult decât suficiente pentru a demonstra că martorul a fost înşelat de un scenariu special pus la cale pentru el.

Totuşi, s-ar părea că unele elemente aparţinând unei anumite forme de adevăr, a cărei finalitate încă ne scapă, au fost amestecate în aceasta punere în scenă:

— Noţiunea de control a creierului care va caracteriza mai târziu toate cazurile de răpiri, mai ales cu

începere de la sfârşitul anilor şaptezeci, cu apariţia unui implant introdus în capul râpitului pe cale nazală sau auriculară;

— Informaţia privitoare la un program vizând analizarea sistemului de reproducere a pământenilor. Acest aparent interes faţă de sexualitatea omului apare şi el la sfârşitul anilor şaptezeci din regresiile hipnotice exercitate asupra potenţialilor răpiţi. Să ne amintim totuşi că în 1957, brazilianul Antonio Villas-Boas relatează spontan că a copulat cu o creatură umanoidă de sex feminin la bordul unei farfurii zburătoare;

— Informaţia referitoare la câmpul de forţă din jurul ozn-ului care provoacă efecte asupra motoarelor şi aparatelor electrice. Particularitate deja cunoscută înainte de capturarea lui Schirmer.

Şi în această privinţă cititorul ar putea să găsească şi alte elemente verosimile, cele enumerate de mine fiind mai mult decât semnificative.

Astfel, punerea în scenă elaborată special pentru martor implică elemente false, uneori chiar absurde, amestecate cu elemente verosimile, verificate sau verificabile, dar a căror adevărată finalitate rămâne de stabilit. Astfel, inteligenţa care dirijează ozn-urile vrea să ne facă să credem că acestea vin din spaţiu, dar încorporând date cu aparenţă credibilă în altele vădit false.

Să adăugăm că presupusa existenţă a unor baze subterane şi submarinii divulgată martorului, adăugându-se relatărilor care vor fi colectate mai târziu despre ozn-uri pătrunzând în mare sau ieşind din apă, serveşte încă o dată planurilor misterioase ale răpitorilor şi dă apă la moara celor care sunt convinşi că, astfel de baze extraterestre există în subsolul planetei noastre ca şi în oceane.

Numai că cititorul trebuie să fie extrem de prudent faţă de tot ce spun aceste creaturi râpiţilor.

DUBLA RĂPIRE DE PE LACUL CHAMPLAIN

Acest caz este interesant din două motive. Mai întâi pentru că e vorba de două persoane răpite la bordul unui

ozn în cadrul aceluiaşi incident. Apoi pentru că s-a dovedit că cei doi râpiţi au încetat de a mai fi în legătura unul cu altul la puţin timp după aventura lor, reluând contactul abia unsprezece ani mai târziu, după ce investigatorul i-a chestionat sub regresie hipnotica. În plus, cazul a făcut obiectul unor investigaţii aprofundate vreme de aproximativ cinci ani, în douăzeci şi trei de state, efectuate de un om de ştiinţă important care a luat toate precauţiile indispensabile pentru ca rezultatele cercetărilor să nu fie ştirbite de elemente prea puţin consistente.

Istoricul cazului

Investigatorul este profesorul Walter N. Webb, director adjunct la Charles Hayden Planetarium de la Muzeul de Ştiinţa din Boston (Massachusetts). El este cel care, în 1961, anunţat de Richard Hall din cadrul grupului privat NICAP, a avut ocazia să se ocupe de cazul soţilor Hill, chestionând îndelung înainte de a trece cazul altor cercetârori.

Trebuie să mai amintim două detalii preliminare:

— Profesorul Walter N. Webb a observat un ozn cu telescopul în 1951 în Michigan, începând să se intereseze în mod serios de aceste fenomene în 1952, cu ocazia faimosului carusel de la Washington;

— A avut ocazia, din 1961, să găsească în dosarele întocmite de NICAP şi APRO numeroase relatări având în mare aceeaşi canava ca cea din cazul soţilor Hill. Mai târziu a apreciat că putea fi legat de răpiri, dar această eventualitate scăpase complet investigatorilor în acea perioadă, cazul Hill urmând să fie elementul ce avea să-l facă să-şi orienteze cercetările pe această cale.

La 7 august 1967, într-o tabără de vacanţă privata, situată în mijlocul unui domeniu înconjurat de pădure, lângă lacul Champlain, la nord de Burlington (Vermont), doi adolescenţi au trăit o experienţă ciudată. Pentru că au cerut să li se păstreze anonimatul, îi vom numi Michael (şaisprezece ani, licean, având sarcina să-i îndrume pe amatorii de schi nautic de la tabăra de bază până pe plaja de pe malul lacului) şi Janet (nouăsprezece ani, studentă,

instructor de schi nautic).

Esenţialul investigaţiei făcute de W.N. Webb consta în:

— Realizarea unor interviuri separate cu cei doi subiecţi, în cadrul cărora au fost notate toate amintirile conştiente înainte de regresia hipnotică;

— Efectuarea a trei călătorii în zona răpirii din Vermont, pentru a face măsurători, fotografii, schiţe, etc., şi a realiza o reconstituire a observaţiei iniţiale împreună cu principalul martor;

— Determinarea condiţiilor meteorologice ale zonei la 7 august 1968 precum şi a poziţiei corpurilor cereşti în momentul răpirii;

— Înregistrarea cu cei doi martori a peste douăsprezece ore de interviuri, precum şi interviul unui posibil martor secundar;

— Căutarea unor eventuali martori suplimentari ai observaţiilor brute în sectorul respectiv (scrisori, telefoane, verificări la arhivele naţionale şi agenţiile de poliţie locale, etc.);

— Evaluarea martorilor (profil psihologic, educaţie, nivel de instruire, familie, activitate, interes pentru ufologie, diferite teste);

— Realizarea unor comparaţii cu alte optsprezece cazuri de râpiţi, precum şi cu alte observaţii făcute în 1968 pe teritoriul american.

Faptele memorate la nivelul conştientului

Ceea ce urmează în continuare provine în principal de la Michael deoarece, dintre cei doi martori, el este cel care a păstrat cele mai multe amintiri conştiente despre observaţia iniţială.

Michael şi Janet se aflau pe marginea bazinului rezervat schiului nautic pe la sfârşitul după-amiezii, exact după apusul soarelui, când Michael zăreşte pe cer o sursă luminoasă strălucitoare care se transformă curând într-un fel de trabuc de un alb orbitor. Din trabuc par să ţâşnească trei surse luminoase mai mici, după care obiectul iniţial ia din nou altitudine şi dispare.

Cele trei lumini mici încep să danseze o sarabandă de manevre acrobatice (cu care ne-au obişnuit ozn-urile): viraje în unghi drept cu mare viteză, căderi şi înălţări bruşte, bucle complicate efectuate cu o viteză nebună, etc.

Puţin după aceea, formaţiunea s-a apropiat de martori care au putut acum să distingă trei discuri cu un dom deasupra. Primele două s-au deplasat în direcţii opuse, în timp ce al treilea se apropia de martori deplasându-se deasupra lacului a cărui suprafaţă era agitată de fluctuaţii colorate.

La un moment dat, obiectul s-a ridicat sus pe cer înainte de a cădea vertical în lac! Manevra pare că a provocat pe apă o scurtă vijelie de vânt şi valuri. După câteva minute, obiectul a ieşit la suprafaţă şi perturbaţiile au încetat. Discul a alunecat cu rapiditate spre bazin şi s-a oprit la aproximativ douăzeci de metri de cei doi tineri, menţinându-se la cinci-şase metri deasupra apei.

Michael estimează că ar fi avut un diametru cuprins între doisprezece şi cincisprezece metri şi că materialitatea lui nu putea fi pusă la îndoiala. Cerul albastru şi încă luminat în momentul acela a permis observarea foarte clară a anumitor detalii.

Aparatul amintea de două farfurii lipite una peste alta, având în partea de sus un dom transparent. Se puteau distinge acolo, în parte, două siluete dotate cu un cap exagerat de mare în comparaţie cu umerii, nişte ochi enormi de formă ovală, două găuri în locul nasului şi o gură foarte mică. Cele două creaturi păreau îmbrăcate într-un combinezon argintiu foarte strâns pe corp.

Michael, înspăimântat, a remarcat că Janet părea paralizata, ca în transă. Una din creaturi l-a liniştit pe băiat, asigurându-l că nu li se va face nimic rău. Ea a pretins că vine de pe o planetă îndepărtată, că semenii ei veniseră de multe ori pe Pământ şi că reveniseră după explozia primei bombe atomice (tema care se regăseşte frecvent în unele cazuri de RR III şi RR IV).

După câteva manevre scurte de apropiere, aparatul s-a instalat apoi chiar deasupra martorilor. Michael, vrând

să se convingă că aparatul era într-adevăr material, a sunt în sus încercând să-l atingă, când deodată a fost lovit de o rază de lumină strălucitoare, care l-a azvârlit pe cheiul debarcaderului. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa. Îşi aminteşte vag a fi auzit, într-un loc întunecos slab luminat, zgomote de maşinărie şi de voci străine.

Când şi-a venit în simţiri, ozn-ul era tot deasupra lui, dar se făcuse noapte. A auzit atunci zgomotul portierelor trântite ale unei maşini (nişte schiori care se întorceau în tabără). Doi dintre noii sosiţi, Susan şi Barbara (şi ele au cerut să li se respecte anonimatul), remarcând lumina pe care o împrăştia ozn-ul, s-au apropiat până la promontoriul care domină lacul. Acolo au început să strige pentru a-şi alerta însoţitorii. În clipa aceea, ozn-ul a şters-o în noapte stingându-şi toate sursele luminoase.

Michael a ajutat-o pe Janet, căzută în bazin, să urce pe debarcader, şi fiecare s-a întors la propria lui baraca, confuzi şi dezorientaţi, cumplit de osteniţi şi simţind o mare nevoie de somn.

Michael nu a îndrăznit să-i povestească lui Janet – care avea puţine amintiri conştiente – tot ce-şi amintea, de teamă să nu o traumatizeze. S-au dus în camerele lor şi imediat au adormit.

După câteva zile, tabăra de vacanţa Buff Ledge îşi închidea porţile şi cei doi martori se despărţeau.

Investigaţia

Zece ani mai târziu, o serie întreagă de evenimente l-au făcut pe Michael (care pierduse de atunci contactul cu Janet) să îi scrie astronomului Alek J. Hynek, a cărui adresă de la grupul privat CUFOS fusese publicata în numărul din ianuarie 1978 al revistei *Playboy*. Doamna Hynek l-a anunţat pe W.N. Webb, care se alăturase acestei asociaţii ca membru, pentru a începe o ancheta şi a luat legătura cu Michael.

Abia la sfârşitul anului 1978 s-au realizat circumstanţele favorabile unei lungi investigaţii, care avea să dureze până în 1984…”

Între timp, Janet se căsătorise şi, în ciuda

dificultăţilor datorate schimbării numelui, ea a fost găsită la şase luni după începerea investigaţiei. Janet îşi amintea vag de episodul trăit cu zece ani în urmă împreună cu Michael, mânusind că un văl de obscuritate se abătuse asupra minţii ei imediat după ce începuse să observe luminile.

W.N. Webb a luat legătura cu doi hipnoterapeuţi profesionişti, doctorii Harold Edelstein şi Claire Hayward, amândoi având o experienţă solidă în cazuri de răpire (doctorul Edelstein a fost una din persoanele care a efectuat regresia hipnotică asupra celebrei răpite Betty Andreasson, care pretinde că a avut contacte cu o entitate de esenţa divina).

Michael a fost supus regresiei hipnotice în septembrie 1979 şi în aprilie 1980. Iar Janet a fost supusă la trei şedinţe de hipnoză între februarie-decembrie 1980. În tot acest timp, martorii nu au fost informaţi de tot ce se făcea în cadrul investigaţiei şi nu au fost puşi în contact unul cu celălalt pentru a se evita influenţarea comportamentului lor şi deformarea amintirilor.

Experienţa lui Michael îşi aminteşte că s-a pomenit stând în picioare lângă un *alieri*, în interiorul ozn-ului. Prin domul transparent a putut să zărească succesiv Pământul, Luna, stelele şi o navă enormă în formă de trabuc.

În centrul ozn-ului, la un nivel mai jos decât cel unde se găsea, se afla un şir de console şi de ecrane dispuse în cerc, interiorul ozn-ului fiind luminat slab de o lumina difuza. Acolo a zărit alţi doi umanoizi examinând-o pe Janet, care fusese întinsă pe o masă dreptunghiulară. Un alt umanoid părea că supraveghează consolele situate sub un panou mare de formă dreptunghiulara plasat pe un perete înălţat în spatele mesei pe care fusese culcată Janet. Acest panou era acoperit cu ecrane diferite care participau probabil la examinarea la care era supusă Janet. Lumini puternic colorate se deplasau de colo-colo, emise de un aparat conic plasat de-a lungul mesei.

Michael spune că acele creaturi aveau o înălţime de 1, 50 – 1, 65 m, un cap alungit, un tors îngust, mâini cu trei

degete palmate şi purtau nişte haine lipite pe corp având o nuanţă verzuie care le conferea o aparenţă de nuditate. Ochii erau mari şi ovali, cu pupile enorme, rotunde, de culoare neagră. Aveau două găuri mici în loc de nas şi o fantă foarte mică în loc de gură. Martorul nu a remarcat urechi. Culoarea pielii acestor umanoizi i s-a părut albastru-verzuie.

Entitatea care se afla lângă Michael (pe care el a numit-o *„interpretul”*) s-a arătat surprinsa văzându-l pe băiat foarte în formă şi deja punându-i o mulţime de întrebări după tratamentul pe care îl suferise (presiunea psihologică intensă atunci când raza l-a lovit înainte de capturare).

Michael a simţit faţă de el un fel de afecţiune şi de simpatie (efect clasic pe care-l regăsim în numeroase cazuri de răpiţi).

Am văzut că în ozn erau mai multe paliere, cel mai de jos situându-se în centru. Michael şi ghidul său necunoscut au coborât câteva trepte pentru a ajunge la nivelul de jos şi s-au apropiat de masa unde Janet era examinată de nişte entităţi cu ajutorul unui aparat care părea că îi cercetează ochii şi care difuza un fir subţire de lumină. Apoi un instrument în formă de creion a fost trecut pe braţul şi clavicula fetei. Din braţ i s-a luat o probă de sânge cu *o seringă*. După care, un aparat triunghiular, având forma unei inimi < „mari inversate a coborât din plafon şi a părut că operează puncţii în diferitele orificii naturale ale corpului cu ajutorul unor tuburi flexibile.

Când Michel a vrut să afle motivele acestei operaţii, ghidul său l-a liniştit, explicându-i că era destinata să preleveze *„sămânţă intimă”* probabil ovule.

Apoi a fost rândul lui Michael să fie supus unui examen pe o masă plasată alături de cea pe care se afla Janet. Masa s-a înclinat pentru a-i primi corpul, apoi a revenit la poziţia orizontală. Ajuns pe masă, se pare că Michael şi-a pierdut cunoştinţa căci nu a rămas cu nicio amintire a probelor la care a fost supus corpul său (efect bine cunoscut pe care-l regăsim în multe cazuri).

Când şi-a venit în fire, tot lungit pe masă, a remarcat că domul de deasupra capului său era întunecat şi acoperit. După toate probabilităţile, mica navă revenise în interiorul celei mari.

După ce a părăsit masa, în continuare în compania ghidului său, a avut impresia că pluteşte trecând printr-o deschizătură din partea inferioară a micii nave care dădea spre un *„tub de lumină”*. După aceea a ajuns într-o sală de mari dimensiuni, un fel de hangar enorm. Aceeaşi rază de energie părea că îi deplasează, pe el şi pe ghidul lui, prin încăperea enormă, făcându-i *să treacă prin peretele* ei fără nicio problemă, pentru a ajunge într-un elevator, scoşi din el şi deplasaţi pe un culoar îngust care ducea spre o sală mare cu tavanul în formă de cupolă.

În interior se aflau o mulţime de entităţi, identice cu cele remarcate în ozn-ul mic (putem să credem că acum se afla în aparatul cel mare, chiar dacă nu face această precizare). A fost aşezat pe un fotoliu şi i s-a plasat pe cap un obiect în formă de cască. În acest timp, nişte entităţi păreau că privesc un ecran puternic bombat, puţin mai în spatele lui Michael, iar rezultatele păreau că le amuză pentru că emiteau nişte sunete audibile şi se agitau de parcă ar fi simţit o satisfacţie.

Michael a fost apoi dus în altă încăpere, unde o entitate l-a prins de mâini, ceea ce a avut ca efect imediat afectarea percepţiei vizuale. Scena a dispărut lăsând să se vadă, sub un cer purpuriu, un sol ierbos presărat cu copaci din care ţâşneau fântâni. În acest peisaj mergeau fiinţe omeneşti obişnuite, arătând de parcă ar fi fost năucite... Janet apăru în această scena, plângând înspăimântată, lângă el (nu precizează, dar este clar că şi el se afla integrat în acest peisaj). Apoi i se păru că adormea. S-a văzut brusc cazând într-un gol imens spre un fel de glob format din mai multe ecrane bombate, care aminteau de faţetele unui ochi gigantic plutind în spaţiu.

Pe toate ecranele apărea aceeaşi imagine: Michael şi Janet întinşi pe pasarela debarcaderului. I se păru ca trece prin unul din ecrane, apoi îşi recăpăta cunoştinţa lângă

bazin. Janet se afla întinsa nu departe de el.

Raza de lumina emisa de ozn mai era încă îndreptată spre bazin. Michael a perceput un ultim mesaj telepatic de la ghidul lui: nu trebuie să se neliniştească din cauza experienţei prin care trecuse; nu i se va întâmpla nimic grav; entităţile erau paşnice, nu voiau să-i facă niciun râu.

Dimpotrivă, i se spunea că ele vegheau asupra lui, că ar fi vrut să-i dea şi alte detalii asupra experienţei dar nu le-ar fi înţeles (frază întâlnită şi în alte cazuri); Janet nu-şi va aminti de nimic.

O a doua „*voce*" telepatică l-a liniştit pe Michael asupra stării lui Janet spunând că era sănătoasă. Apoi, în timp ce ozn-ul se îndepărta, băiatul a perceput în minte ultimul mesaj: „*La revedere*, *Michael*!"

Confirmarea făcută de Janet

Tânăra femeie îşi amintea vag că observase nişte lumini ciudate pe cer şi o sursă mare luminoasa care apoi luminase bazinul, dar asta era tot.

În timpul şedinţelor de regresie hipnotica, Janet a descris, printre alte lucruri, un obiect de formă ovală înconjurat de lumini puternice de culoare albă apropiindu-se de el şi a admis că putea să fie vorba de o navă spaţială. Îşi aminteşte de starea ei de transă şi recunoaşte că acest episod nu-i permisese să vadă ce se petrecea în acel moment.

În ozn, Janet îşi aminteşte că a zărit mai multe siluete de tipi străini (*aliens*), care o priveau din toate părţile. A băgat de seamă anomalia capului lor şi combinezonul uniformă. În momentul acela al experienţei, pare să fi căzut o barieră mentala, căci a putut să-şi reamintească o parte din episodul legat de capturarea ei şi a descris ozn-ul venind deasupra lor apoi îndreptând spre ea şi Michael o rază de lumină. Dar când a vrut să meargă dincolo de aceasta scenă a fost cuprinsă de convulsii.

Janet îşi amintea că fusese despărţită de Michael şi că devenise centrul de interes al entităţilor. S-a revăzut întinsa pe o masă într-o încăpere circulara, având deasupra un dom transparent iluminat, şi nişte indivizi

agitându-se în jurul ei.

Se pare că un umanoid a luat-o în sarcina lui, ca şi în cazul lui Michael, dar amintirea ghidului ei este foarte vagă. Se găsea într-o stare de semiconştienţă, remarcabil de calmă în asemenea împrejurări, dar mereu atentă la vocea liniştitoare a ghidului, pe care o percepea foarte clar în mintea ei. Prin urmare s-a agăţat de această prezenţa, de parcă această legătură ar fi constituit singura. ei salvare, creatura devenind singura ei speranţă de a ieşi din situaţia inexplicabilă în care se afla.

Pe masa pe care a fost examinată, Janet a primit ordin de la ghidul ei să ţină ochii închişi şi să nu se mişte, că asupra ei aveau să se facă diferite teste, fără ca asta să-i provoace vreo durere.

Înainte putuse să arunce o privire scurtă spre răpitorii ei, dar ceea ce văzuse era atât de ducat şi de înfricoşător încât a preferat să închidă ochii, zicându-şi că în curând totul va dispărea ca un vis urât. Lucru ciudat, ea poate să-şi amintească ca ghidul ei a fost certat de celelalte creaturi pentru că i-a permis să arunce acea privire rapidă, de parcă ar fi întârziat să-i dea ordin să închidă ochii.

Cu multă dificultate şi dezgust, Janet a reuşit până la urmă să facă o descriere a entităţilor foarte asemănătoare cu cea făcută de Michael. Numai culoarea pielii i s-a părut ei albicioasă, ca cea a unui om bolnav. În ceea ce priveşte hainele, Janet a vorbit de „*bluze*”. Se pare că examinatorii şi ghizii aparţineau unor grupuri diferite de umanoizi (particularitate care se întâlneşte şi în alte cazuri).

Tânăra femeie îşi aminteşte că examinatorii i-au ridicat unul din braţe pentru a-l privi cu atenţie, aşa cum au făcut şi cu părul. La un moment dat a simţit că plimbau pe corpul ei o sursă calorică şi i-au prins de cap şi de gât nişte obiecte mici pe care nu le-a putut defini. Pentru că în timpul acestei secvenţe a ţinut permanent ochii închişi, Janet nu a putut să restituie decât amintiri tactile.

Ea a fost prima dintre cei doi martori care a menţionat panoul cu instrumente diferite de pe peretele

din faţa mesei. După părerea ei, acel panou părea destinat să colecteze, să interpreteze şi să indice informaţiile obţinute prin diferitele teste la care a fost supusă.

În timpul celei de a treia şedinţe de hipnoză, Michael a reuşit să furnizeze o descriere minuţioasă a panoului respectiv, ceea ce pare să indice că răpirea a fost trăita mai curând fizic decât psihic.

Profesorul Webb crede că această subtilitate ar fi putut fi introdusa în subconştientul lor printr-o tehnică oarecare.

Ghidul lui Janet i-a anunţat în sfârşit pe examinatori că era timpul ca experienţa să se încheie şi să fie adusă înapoi în mediul ei familiar. Respectivii s-au retras şi Janet îşi aminteşte că s-a deplasat împreună cu ghidul ei de-a lungul unui culoar îngust. Atunci ea a avut sentimentul foarte puternic că Michael se alia pe o altă masă. L-a zărit de două ori în ozn, prima dată când stătea jos într-o încăpere vecină cu coridorul, a doua oară când se găsea lângă el într-o altă încăpere.

Janet a insistat asupra faptului că acolo s-a petrecut ceva, deşi nu era în stare să-şi reamintească nici cel mai mic detaliu al acestui episod.

Ultima amintire a fost recăpătarea cunoştinţei pe pasarela debarcaderului. Michael i-a reapărut impresionat şi fascinat, iar ea nu înţelegea de ce prietenul ei părea atât de înfiorat de câteva luminiţe, amnezia ei în privinţa diferitelor faze ale răpirii fiind aproape totală.

Evoluţia celor doi martori

Comparând restituirile lui Janet cu cele ale lui Michael, W.N. Webb şi-a dat seama că mărturiile lor erau similare în proporţie de 70%, ceea ce constituie un procent remarcabil de ridicat, mai ales dacă luăm în considerare faptul că protagoniştii acestui caz nu au fost niciodată puşi în contact de-a lungul anilor care au trecut de la răpirea lor până la şedinţele de regresie hipnotica, adică vreme de unsprezece ani nu s-au văzut, nu şi-au telefonat, nu şi-au scris. Ceea ce nu e deloc de mirare dacă ştim că nu au fost decât temporar colegi într-o tabără de vacanţă pentru

studenţi şi că nu se cunoşteau dinainte.

Procentul de coincidenţe de 70% l-a făcut pe investigator să considere că aventura neplăcută a acestor doi subiecţi fusese cu adevărat trăită, atât fizic cât şi psihic şi că nu se datora unor reminiscenţe de fantezii introduse în subconştientul lor.

Înaintea acestui incident Janet nu auzise niciodată de fenomene legate de apariţia unui ozn, neavând nicio cunoştinţă despre acest subiect înainte de a fi hipnotizată.

Martorii secundari

Dintre persoanele prezente în acea tabără de vacanţă, W.N. Webb a reuşit să găsească optsprezece.

Dintre toate, numai două, Susan şi Barbara, au văzut ozn-ul în momentul în care se îndepărta, ele aflându-se pe promontoriul care domina bazinul. Barbara şi Susan şi-au putut reaminti un obiect zburător circular, silenţios, cu lumini pe margine. Susan a putut să-şi reamintească şi alte lucruri sub hipnoză. Un anume Patrick şi-a amintit că Michael i-a spus că a văzut nişte ozn-uri. Mai târziu, Patrick şi câţiva prieteni de-ai lui au văzut şi ei deasupra lacului baletul unor lumini cereşti ciudate care s-au îndepărtat şi au dispărut. O femeie, să-i spunem Elaine, a afirmat că în august 1968 a observat mai multe eventuale ozn-uri. Şi ea văzuse un obiect argintiu strălucitor plutind deasupra copacilor, la dreapta lacului privind din tabără.

Evoluţia credibilităţii martorilor

Martorii au fost supuşi unor serii întregi de teste (inclusiv un PSE) şi au făcut obiectul unor verificări multiple pentru a li se putea stabili personalitatea. Un psiholog local i-a supus unui test MMPS (Minnesota Multiphasic Personality Inventory), mai înainte ca doctorul R. Leo Sprinkle să se angajeze şi el în aceste verificări.

Testele au fost evaluate de un analist, Ernest Reid, expertul poliţiei din Boston, care a fost solicitat pentru acelaşi fel de expertiză şi în cazul Betty Andreasson, petrecut în ianuarie 1968.

E. Reid a apreciat că testele asupra lui Michael nu au fost făcute corect, motiv pentru care nu putea să confirme

autenticitatea cazului. În ciuda acestei restricţii, nimic categoric nu a putut fi invocat pentru a permite respingerea în bloc a acestei mărturii.

Din aceste diverse investigaţii a reieşit că personalitatea lui Michael pare să fi suferit modificări profunde în urma răpirii sale. Psihicul său a determinat la el o înclinaţie spre misticism şi pe de altă parte a scos în evidenţă talente de creaţie artistică.

Janet s-a căsătorit la puţina vreme după răpire. Acum este o mamă de familie fericita, fără probleme majore. Comportamentul ei nu pare să fi suferit modificări profunde în urma răpirii.

Dacă Michael este acum cu adevărat obsedat de ozn-uri, Janet prefera să uite de ele.

Ţinând cont de toate aceste elemente, W.N. Webb considera că nu exista niciun motiv valabil care să ne facă să credem că toate aceste persoane s-au înţeles ca să pună la cale o farsă sau au fost victimele unei halucinaţii sau ale unei tulburări mentale. Drept pentru care concluzia lui este că incidentul este autentic şi că Janet şi Michael au trăit cu adevărat un eveniment de origine necunoscuta, exterior mediului lor natural.

Analiza cazului

Ne aflăm aici în faţa unui scenariu complex, elaborat, prezentând puţine naivităţi şi aberaţii tehnologice (episodul prelevării sanguine cu o seringă obişnuită mi se pare cel mai nepotrivit acelui mediu ticsit cu aparate aparent sofisticate, dar fără să aparţină totuşi unei tehnologii cu mult superioara tehnologiei noastre).

Avem spitale şi clinici, echipate cu materiale de ultima oră, unde se pot vedea blocuri operatorii ce dispun de un echipament robotizat de vizualizare a datelor pe ecrane: electroencefalograma, cardiogramă, etc.

Ba chiar putem spune că toată acea *fierâraie* pare de un nivel net inferior faţă de *magia* razelor tractoare, a tuburilor care dematerializează şi rematerializează fiinţele şi lucrurile sau a energiei care anulează gravitaţia, fără a mai vorbi de alte performanţe care sfidează conceptele

noastre în materie de fizică.

Să mai remarcăm că e vorba de creaturi diferite de cele din cazurile precedente. Carl Higdon văzuse nişte entităţi fără mâini, Herbert Schirmer nişte fiinţe cu cinci degete, iar cei care l-au răpit pe Michael aveau trei degete! Luând în considerare faptul că mulţi râpiţi au descris umanoizi mici cu patru degete, ne dăm mai bine seama de probabilitatea unei amăgeli magistrale în care elementele care validează ipoteza extraterestră reuşesc în cele din urmă să o facă dubioasă.

Navele variază şi ele sistematic în funcţie de râpit, când cu diferenţe considerabile (cubul din cazul Higdon), când cu variante mai puţin pronunţate, legate de talie sau de aranjarea interioară (ozn-ul din cazul Schirmer nu seamănă cu cel din cazul de la lacul Champlain).

Sigur, răpirea este trăita fizic ca şi psihic, dar se pare că de fiecare dată personajele şi decorul se schimbă într-un fel sau altul, de parcă ar fi fost fabricate pentru împrejurarea respectivă, cu aberaţii, chiar absurdităţi.

Se poate remarca în trecere că tema apariţiei ozn-urilor de la primele experienţe nucleare se regăseşte destul de des, constituind un fel de *„minciună aparte”*, deoarece coincidenţa face ca activitatea fenomenelor legate de ozn-uri să fi mers crescendo de la prima bomba atomică care a fost testata în New Mexico în 1945. Totuşi, în 1943, armata americană crease deja o comisie de investigaţii pentru anchetarea aşa-numitelor *„foo-fighters”* (avioane de vânătoare fantomă), după cum ne spunea Jacques Vallée cu ocazia unei conferinţe organizată în Québec în iunie 1990.

Totuşi, interesul inteligenţei care conduce ozn-urile faţa de instalaţiile nucleare americane transpare evident dacă iei în considerare observaţiile foarte numeroase făcute deasupra principalelor zone strategice ale ţării din 1947.

Se poate observa în cazul de faţă absenţa amintirilor lui Michael despre propria sa examinare. Ceea ce dovedeşte că răpitorii, dacă vor, sunt capabili să şteargă

toate elementele memoriale dorite, atât la nivelul conştientului (restituibile prin regresie hipnotică) cât şi al subconştientului (nerestituibile, indiferent de mijlocul folosit). În consecinţă, se impune concluzia că entităţile nu numai că ne înşală modificând realitatea într-o măsură în care ne este imposibil s-o evaluăm, dar ne şi sustrag din memorie elementele care ar fi trebuit să facă parte din logica internă a aventurii a cărei derulare ne-o impun înainte de a ne modela amintirea ei.

Această amăgeală, în grade diferite de la caz la caz, ar putea să fie implantată în mintea subiectului după nişte criterii dependente de conceptele care formează ansamblul psihicului fiecărui individ. De exemplu, un râpit care are o credinţă religioasă puternică va beneficia de o teofanie încorporată în episoadele legate de experienţa lui. Tot aşa, scenariul pus în practică poate fi ajustat în funcţie de inteligenţa martorului, de nivelul său de instruire, fără a mai pune la socoteală anumite criterii care scapă înţelegerii noastre.

Este evident că psihicul joacă un rol foarte mare în răpiri, dar există un element director, exterior creierului martorului, care serveşte drept stimul şi pe care raţionaliştii mărginiţi încearcă cu disperare să-l explice prin ştiinţele umane şi sociale…

Aberaţiile tehnologice pot şi ele să facă parte din planul principal, precum absurdităţile observate în cazurile de RR III. Elementele pozitive ale acestor incidente sunt scoase în evidenţă de susţinători pentru a formula o ipoteză care apără existenţa acestor fenomene, în timp ce elementele negative sunt reţinute de adversari pentru a le nega.

Astfel, la cercetători ar ajunge date cu bună ştiinţă falsificate, dar partea negativă ar atenua impactul asupra maselor, ceea ce ar crea un echilibru, dorit şi chiar calculat de aceasta superinteligenţă care trage sforile.

Asta ar avea drept rezultat evitarea şocurilor psihologice care ar putea modifica conceptele pe care se sprijină structurile societăţii noastre, informaţia divulgata

circulând totuşi, cu doza de îndoiala necesara limitării impactului. Un fel de manipulare enorma a maselor, aplicată în doze mici şi pe o perioadă de mai multe generaţii.

Aceasta manipulare ar explica atitudinea raţionaliştilor8 al căror comportament se defineşte în funcţie de elementele negative introduse înadins în fenomenele neexplicate pe care le resping sistematic. Şi ei sunt fără să ştie *pionii* unui joc subtil creat de un iluzionist cu mijloace ieşite din comun.

CÂND
REALITATEA
DEPĂŞEŞTE
9 9
FICŢIUNEA

Poate că există un fel de poliţie al cărui rol ar fi să abată bănuielile şi să furnizeze explicaţii suficiente pentru a satisface ceea ce oamenii au drept intelect. Poate că există nişte fiinţe misterioase răufăcătoare, dăunătoare şi poate că există o altă clasă de fiinţe care luptă împotriva acestor tulburări, pentru a le pune capăt sau pentru a le explica, dacă nu din pură amabilitate, cel puţin pentru a abate atenţia, căci poate şi ele exploatează viaţa de pe acest Pământ, într-un mod mai subtil, sau mai ordonat, mai bine organizat…

Charles Hoy Fort, *Lo*! *Le Nouveau Livre des damnés* (1931).

Cu cât studiezi mai mult relatările răpiţilor, cu atât mai mult pătrunzi într-un univers fascinant, unde absurdul stă alături de logic, unde bucuria se amestecă cu oroarea şi unde imaginarul ascunde o realitate care probabil că nici măcar nu a fost concepută vreodată în domeniul SF-ului.

Te întrebi tot mai stăruitor ce anume li s-a întâmplat acestor oameni şi îţi dai seama că minciunile răpitorilor contrastează în mod ciudat cu buna-credinţă a victimelor. Nu răpiţii spun gogoşi, ci entităţile care îi capturează, şi atunci mă gândesc la câte relatări de genul celor descrise

în capitolul precedent or fi fost respinse pentru că au fost considerate prea fantastice, prea senzaţionale sau prea delirante. Chiar şi cercetătorii – şi admit că şi eu – au eliminat astfel nişte mărturii pentru nişte simple prejudecăţi (de exemplu cele ale contactaţilor, aceştia nefiind în fond decât nişte *râpiţi* care şi-au restituit amintirile spontan).

Majoritatea râpiţilor lipsiţi de amintiri conştiente sunt de acord asupra faptului că au trăit un fel de coşmar. Contactaţii dimpotrivă, par să fi ieşit dintr-un fel de vis, o aventură euforizantă.

Iată povestea unui contactat-râpit – ambele termene fiind indispensabile în acest caz – cu care am intrat în legătură prin corespondenţă. Personalitatea lui conferindu-i un caracter de seriozitate de netăgăduit, mi s-a părut interesant să aduc experienţa lui la cunoştinţa cititorului, cu aprobarea amabilă a martorului.

CAZUL JOHN SALTER TATĂL ŞI FIUL

John R. Salter este profesor de istorie şi sociologie a popoarelor amerindiene la universitatea din Grand Forks (Dakota de Nord). Datorită doamnei Bruce-Carter am putut coresponda cu acest universitar pentru a avea acces direct la mărturia lui. Toate amintirile aventurii sale au fost restituite spontan prin diferite *flash-uri* separate în timp, deci fără să fie nevoie de hipnoză.

Experienţa trăită de acest martor cât se poate de serios a fost benefică şi exaltantă. Probabil că de aceea nu vrea să se supună regresiei hipnotice, vrând să rămână cu o imagine favorabilă a contactului, cel puţin asta este impresia mea, deşi într-o a doua scrisoare m-a asigurat că tot ce şi-a reamintit din experienţa lui este mai mult decât suficient pentru a mai recurge la hipnoză.

Această experienţă a fost trăită de tată şi de fiu, dar m-am adresat primului, care mi-a dat informaţiile ce vor fi prezentate mai jos. După spusele acestui martor, fiul său a trăit aceleaşi episoade, dar a avut mai puţine *flash-uri* ale incidentului.

Faptele

La 20 martie 1988, John Salter, cincizeci şi cinci de ani, şi fiul său John, douăzeci şi trei de ani, student la universitate, se deplasau cu maşina (camionetă Ford roşie model 1987) în cadrul unui lung periplu care necesita trecerea prin mai multe state. În dreptul localităţii La Crosse (Wisconsin), pe la orele optsprezece şi douăzeci şi cinci de minute, ei au avut un *missing ţinte*, pe o distanţă de aproximativ trei kilometri, consecutiv observării pe cer a unei surse luminoase foarte ciudată.

Amintirea acestui incident nu avea să ajungă la nivelul conştientului în cazul tatălui decât în iunie 1988.

El îşi aminteşte atunci că a avut o senzaţie *de tip electric* şi frisoane emoţionale în tot corpul. Apoi s-a revăzut o clipă doar, dar cât se poate de clar, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, conducând o maşină într-o seară din vara anului 1957, într-o regiune izolată din Arizona, în împrejurimile unei mici localităţi rurale pe nume Mayer.

În momentul acela erau orele nouăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Cei doi bărbaţi au ajuns după aceea la Peoria, în Illinois, unde au petrecut noaptea.

A doua zi, 21 martie, pe la orele zece, au părăsit Peoria. Tatăl se afla la volan. Pe la zece şi un sfert, fiind singuri pe drum, au zărit un obiect strălucitor venind drept spre ei şi plasându-se deasupra vehiculului lor.

Era un obiect luminos de o nuanţă argintie strălucitoare, care se deplasa tot timpul. Avea forma unei farfurii cu un mic dom deasupra şi mărimea lui corespundea cu două treimi din lăţimea drumului cu sens dublu, tip drum naţional.

După un moment, obiectul s-a îndepărtat cu o viteză incredibilă. Tatăl şi fiul au avut atunci simultan sentimentul că acea apariţie le fusese rezervată lor, lor nu şi altora, interpretând această a doua vizita ca o manifestare de prietenie.

Prin mintea tatălui a trecut imediat un alt gând. Şi-a reamintit incidentul trăit în 1961 de soţii Betty şi Barney Hill din New Hampshire, caz făcut public prin 1966.

Călătoria s-a încheiat fără să se mai înregistreze şi

alte incidente, iar cei doi bărbaţi au revenit la casa lor din Grand Forks având doar impresia că s-a petrecut ceva, fără să ştie însă exact ce anume li s-a întâmplat. Din acel moment, tatăl începe să fie foarte interesat de tot ce are legătură cu ozn-urile, citind câteva lucrări specializate şi chiar devenind membru al grupului privat Mufon. În septembrie 1988 a fost numit directorul acestei asociaţii pentru Dakota de Nord, în timp ce fiul lui obţinea în iunie acelaşi an un titlu universitar (*M.A. – Master of Arts*) şi accepta un post excelent într-un oraş din nordul Califoniei, pentru a preda aceeaşi materie ca şi tatăl său.

Prin urmare, în iunie 1988 tatăl a început să aibă sentimente din ce în ce mai puternice în legătură cu evenimentele din martie şi şi-a dat seama că din ele face parte o perioadă de *missing time*. Atunci a hotărât să-şi reconstituie cu minuţiozitate călătoria aşternându-şi pe hârtie impresiile, trecerea prin oraşele principale precum şi primele concluzii.

La sfârşitul lui iunie 1988, în conştientul martorului se manifesta primele *flash-uri* de amintiri. Totul începe cu imagini şi secvenţe de vis care, în general, apar dimineaţa foarte devreme. Fiul său nu a fost afectat de acest tip de fenomen decât în noiembrie 1988. Oricum, în ambele cazuri era vorba de anumite episoade trăite în seara de 20 martie, în timp ce traversau statul Wisconsin.

Amintirile nu s-au îngrămădit cu brutalitate, ci au revenit în *doze mici*, *flash-uri* care s-au întins pe mai mult de un an şi jumătate.

Amintirile regăsite

Când a avut loc acel *missing time*, s-a dovedit că maşina a fost abătută de pe drumul normal pentru a fi dirijată pe un drum secundar (identificat în iunie 1989, cu ocazia unei anchete făcuta la faţa locului, ca fiind drumul spre Pier Spring). După care vehiculul s-a oprit pe o porţiune a acestui drum pustiu, situat departe de zone urbane. Tatăl şi fiul au coborât din maşina, rămânând în picioare nemişcaţi în dreptul scaunului de lângă locul rezervat şoferului. În noaptea care se lăsa, John Salter,

foarte calm, a văzut două-trei siluete de umanoizi urcând prin spate în bena camionetei. Entităţile aveau o înălţime de 1, 20 – 1, 50 m, torsul şi membrele subţiri în comparaţie cu mărimea capului, foarte puternic dezvoltat, şi nişte ochi migdalaţi enormi.

Acele creaturi erau însoţite de o altă entitate, diferită, înaltă de aproximativ un metru optzeci, mult mai bine proporţionată fizic, foarte aproape de standardul uman, şi care ar fi putut trece drept o *corcitură*. Hainele lor erau atât de fine şi de uşoare încât niciun detaliu deosebit nu a rămas în mintea martorilor.

Toate comunicaţiile între martori şi entităţi au fost telepatice.

Fiul s-a aşezat pe pământ şi a fost înconjurat de trei entităţi care îl priveau de parcă ar fi fost fascinate de prezenţa lui. Nu păreau nici ameninţătoare, nici dezagreabile, ci mai curând simpatice. Apoi cei doi bărbaţi au fost duşi în pădurea vecină, la mică distanţă de camionetă. Tatăl s-a împiedicat şi a căzut, dar a avut surpriza să se prăbuşească pe o pernă de forţe necunoscute care i-a amortizat şocul. Apoi a fost ridicat uşor în picioare de micile creaturi.

Tatăl îşi aminteşte de o sală iluminată strălucitor de o lumină albă unde a văzut un panou luminos de culoare albastră. Un implant i-a fost introdus cu mare atenţie în fundul nării drepte, poate chiar şi mai adânc. Martorul a avut impresia unei scene trăită deja cu multă vreme în urmă, în 1957, la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Apoi nu mai ştie nimic.

În următoarea amintire se vede întorcându-se la maşină pe acelaşi drum, însoţit de un umanoid înalt, micile personaje râmânând probabil în ozn. Fiul mergea puţin mai în faţa grupului. Cei doi bărbaţi au urcat din nou în maşină. Tatăl s-a aşezat la volan şi fiul alături de el. A urmat un ultim schimb telepatic între tată şi creatură, promisiunea unei întâlniri ulterioare, un fel de rămas-bun impregnat de un sentiment de simpatie reciprocă.

Răpiţii au văzut ozn-ul decolând la o oarecare

distanţă de ei, luminat strălucitor, apoi deplasându-se în diagonală până la un nor negru în care a dispărut.

Începând din iunie 1988, tatăl a observat primele schimbări în comportamentul fizicului şi psihicului său – optsprezece în total până în noiembrie 1989 – fiul neînregistrând nicio schimbare.

Totul a început cu o creştere accelerată a părului, a bărbii, a unghiilor (de la mâini şi de la picioare), de trei ori mai rapidă decât o creştere normală. Sprâncenele i-au devenit foarte groase şi părul de pe tot corpul devenea mai des. Tăieturile şi zgârieturile se închideau aproape imediat şi se vindecau foarte repede. I-a încetat sângerarea frecventă a gingiilor, care dura din 1984. Câteva riduri uşoare şi umflături au dispărut, pielea a devenit mai deschisă şi s-a înregistrat o mult mai bună circulaţie sanguină. Acum este imun la gripă fără să fi fost vaccinat şi a devenit aproape insensibil la frig. Nevoia de somn e mai mică şi are o energie înzecită. Psihicul i s-a ameliorat, mai ales capacitatea de deducţie, care a devenit mai subtilă.

Din când în când, mai ales când se gândeşte la evenimentele din 1988, îi apare un semn roşu în partea dreaptă a gâtului, în faţă, semn care dispare după un timp. În afară de implant, martorul îşi aminteşte că i s-a făcut o injecţie în zona tiroidei şi alta în cea a timusului.

Domnul John Salter şi-a amintit mai târziu că a fost răpit de mai multe ori în cursul vieţii. Acum îşi explică mai bine de ce în iunie 1963 a scăpat dintr-un accident de maşină în nişte condiţii atât de uimitoare încât medicii de la spitalul unde fusese adus rămăseseră perplecşi. În cursul acestui episod tragic, martorul a fost grav rănit şi a avut câteva fracturi. A fost imediat operat şi, spre surprinderea generală, inclusiv a lui, trei zile mai târziu era pe picioare şi ieşea din spital pentru a-şi relua activitatea!

Din 1957, domnul John Salter a simţit o nevoie imperioasă de a se consacra apărării celor slabi, expuşi unei justiţii oarbe, ascunsă în spatele legilor ei. Asta l-a

făcut să se ocupe de cei defavorizaţi şi să devină avocatul amerindienilor în diferitele procese avute de aceştia cu poliţia sau administraţia. Acum cred că acest sentiment de altruism a putut să-i fie insuflat de cei care l-au răpit.

Fiul său, care a urmat exact drumul tatălui său şi acţionează în acelaşi sens în California, are acelaşi tip de psihic.

În 1941, pe când era copil, tatăl îşi aminteşte că văzuse, la ferma din Kansas unde părinţii lui trăiau provizoriu, ceva mare şi ciudat lângă pădurea de la Smoky River. După acest incident, a remarcat deasupra genunchiului o cicatrice bizara căreia nu-i cunoaşte originea. În vremea aceea avusese deja ocazia să deseneze un personaj ciudat cu cap mare, fără urechi şi cu ochi enormi şi oblici, fără sa ştie de ce o face. După câţiva ani, interesul lui pentru astronomie şi chimie a crescut simţitor.

În 1952 – pe atunci avea optsprezece ani – Salter se afla ca pompier de gardă într-un turn din Woody Mountain. Atunci şi-a pierdut cunoştinţa un anumit timp. Când şi-a revenit, Salter a avut o impresie ciudată de stranietate. Apoi a făcut o constatare stupefiantă. O stâncă ce se înălţa lângă turn fusese transportata cu cinci metri mai sus pe pantă. Tocmai plouase abundent şi toate urmele fuseseră şterse.

Elemente complementare în februarie 1990, făcând puţina dulgherie, Salter şi-a despicat arătătorul de la mâna stângă cu o dalta de lemn. Soţia şi cei doi copii ai râpitului au fost martorii acestui incident şi al urmărilor sale. Rana, deşi adâncă, nu sângera, şi până seara s-a cicatrizat!

În martie 1990, Salter a avut un vis pe care l-a considerat ca fiind provocat prin inducţie de răpitorii săi (prin implant?). S-a văzut mai întâi, împreună cu soţia lui, într-un loc despre care crede că este lumea răpitorilor, fără să zărească totuşi umanoizi, apoi într-o sală de mari proporţii unde a fost proiectat pentru el un film video. Un om (normal) i-a vorbit. Respectivul purta ochelari şi barbă şi pretindea că *„venise aici”* de mulţi ani (din anii cincizeci, după câte îşi aminteşte) şi dobândise multe cunoştinţe

despre umanoizi. Individul a mai adăugat că în curând trebuie să plece în alt loc şi că va fi înlocuit de altcineva. Apoi visul se termina.

A doua zi Salter constata o altă amintire ajunsă la nivelul conştientului. Lumea umanoizilor era o planetă care se rotea în jurul sistemului binar Zeta-Reticuli.

Martorul a recunoscut că avea cunoştinţă de cele întâmplate soţilor Hill, care (după spusele învăţătoarei Marjorie Fish, informaţie stabilită pornind de la o hartă a cerului văzută în ozn şi memorată de Betty) ar fi fost răpiţi de nişte fiinţe originare de pe o planetă gravitând în jurul uneia din aceste două stele.

Deci ar putea să fie vorba de o interferenţa a unei amintiri legată de acest caz celebru, fie de o inducţie provocată de un *model* prezent în subconştientul martorului. Domnul Salter are convingerea fermă că răpitorii lor vin din sistemul Zeta-Reticuli.

Să amintim în trecere că un alt râpit, Bill Hermann, pretinde şi el că a fost răpit de nişte entităţi originare din Zeta-Reticuli. Cum e puţin probabil ca răpitorii să cunoască propriii noştri termeni folosiţi în astronomie – contrariul ar putea să repună în discuţie întreaga ipoteză propusa până acum – e mai bine să considerăm această restituire ca o interferenţă de amintire a subconştientului care vrea să se amestece în trama întâmplării, fie accidental, fie prin voinţa entităţilor.

Domnul Salter, într-o scrisoare din august 1990, îmi precizează că acum este total convins de următoarele puncte:

— Creaturile l-au râpit de patru ori în cursul vieţii sale: 1941, 1952, 1957 şi 1988;

— Răpitorii reprezintă mai multe rase aparţinând aceluiaşi grup, care provin din diferite planete ale sistemului binar Zeta-Reticuli, situat la 32 ani-lumină de Pământ;

— Răpitorii, prin intermediul diferitelor manipulări exercitate mai ales asupra râpiţilor la scară planetară, influenţează psihicul oamenilor în scopuri benefice pentru

noi;

— Răpitorii vor să se facă cunoscuţi societăţii omeneşti conform unui plan dozat cu multă pricepere, care se întinde pe o perioadă de mai mulţi ani;

— În general, destinul, cariera şi comportamentul lui au fost dictate de răpitori în cursul manipulării lor exercitate asupra lui în patru rânduri. Altruismul faţă de comunităţile amerindiene din regiunea sa a fost în mod deliberat implantat de răpitori în mintea lui;

— Râpiţii care acuză un traumatism de spaimă nu sunt victimele unor răpitori ci ale tradiţiei paranoide a culturii americane, construită pe imperialism, capitalism, prejudecăţi culturale cauzate de rasism, sentimentul culpabilităţii şi alienarea. S-a întâlnit cu câţiva răpiţi (printre care şi Betty Hill) şi afirmă că niciuna dintre aceste persoane n-ar fi fost înspăimântată, cel puţin în primele clipe care urmează răpirii. În schimb, toţi au faţă de râpiţi – desigur, în grade diferite – gânduri amicale;

— Îşi datorează fericirea actuală răpitorilor.

Analiza succintă a cazului

— Relatare echilibrata, partea episoadelor legate de răpire fiind confirmată de un al doilea râpit în acelaşi incident.

— Martor principal: un universitar foarte serios şi credibil în aşa măsură încât, în ianuarie 1990, a reuşit să convingă consiliul de administraţie al universităţii din Dakota de Nord să încerce o experienţă înfiinţând un curs regulat asupra ozn-urilor, întâlnirilor apropiate şi a contactelor cu eventuali extratereştri.

— Efecte psihice şi fiziologice impresionante, ca şi în cazul lui Carl Higdon, dar nedovedit pe baze ştiinţifice.

— Efect psihic posibil asupra comportamentului martorului: fie că a fost *programa*t să aibă un sentiment de altruism în legătură cu comunităţile amerindiene, fie a fost condiţionat să creadă că a fost predispus la el.

— Poate că a fost *programat* ca să vrea să ţină cursuri despre ozn-uri la universitatea lui şi condiţionat ca să creadă că această acţiune venea din propria lui

iniţiativă.

Episodul capturării prezintă două elemente interesante:

e Domnul Salter se împiedică şi cade în momentul în care este dus spre ozn;

(D Micii umanoizi prezenţi înainte de intrarea în ozn nu mai apar şi la ieşire. Asta ar părea să indice ca la bordul aparatului a avut loc o manipulare asupra râpiţilor, ceea ce a avut drept efect inutilitatea prezenţei *„gărzilor de corp „*pe drumul de întoarcere la maşină.

— Aceste două episoade – mai ales primul – par să arate că într-adevăr e vorba de o răpire trăită fizic, căci un incident produs prin sugestie hipnotică sau indus prin alt stimul obiectual are puţine şanse să introducă o situaţie asemănătoare, ce pare să decurgă mai ales dintr-o stângăcie întâmplătoare a martorului.

CAZUL VICTORIA

Doamna Victoria (pseudonim), o artistă în vârstă de aproape cincizeci şi cinci de ani, s-a prezentat la cabinetul doctorului Edith Fiore pentru a-şi rezolva problemele pe care le avea cu greutatea, căci era cam îngrijorată din cauza siluetei.

Faptul că zilnic, uitându-se în oglinda, constata că se îngraşă întruna i-a provocat complexul binecunoscut la femeile care sunt preocupate de greutatea lor.

Abia în cursul celei de a patra şedinţe de regresie hipnotica a ieşit la iveala ca doamna Victoria avusese un contact cu nişte entităţi necunoscute. Chestionând-o după o metodă pe care a pus-o la punct ea însăşi, Edith Fiore a reuşit să dezvăluie şi alte răpiri ale clientei sale, prima datând din vremea când nu avea decât cinci ani!

S-a făcut atunci o explorare a amintirilor din subconştient şi au apărut detalii uimitoare.

Se pare că Victoria a fost îndemnată să iasă din casă şi să se ducă într-un anumit punct unde a fost capturată într-un fel care nu a putut fi precizat. S-a pomenit într-o încăpere înconjurată de creaturi chele. La sfârşitul unei *examinări* despre care nu a putut să dea detalii, o voce

(sau o formă de telepatie) i-a spus: *„Trebuie să crezi că ăsta nu e decât un vis, nimic altceva decât un vis*. „Apoi a simţit o mână apucând-o de umăr… şi s-a trezit la ea în pat.

Cu ocazia unei alte regresii, Victoria a povestit cum se zbătea pentru a se sustrage unei voinţe necunoscute, percepând în cele din urmă o voce (sau un gând) care i-a spus: *„Ştii bine că noi câştigăm totdeauna*!" A avut sentimentul că ceva sau cineva pătrundea în mintea ei pentru *„a-i preleva gândurile*", un fel de violare a conştiinţei. A încercat să mai reziste, să respingă intrusul până când o voce (sau un gând) plină de mânie i-a spus: *„Trebuie să ne dai fiecare lucru de care noi avem nevoie*".

Se pare că unele forme de rezistenţă fizică avute de Victoria nu au permis creaturilor să obţină de la răpită tot ce-ar fi dorit. Ea a invocat de exemplu ajutorul lui Dumnezeu, pretinzând chiar că acesta se afla alături de ea, ceea ce ar fi provocat mânia unei entităţi şi a primit un mesaj telepatic care în esenţă, spune: *„Va veni o zi când vei fi toată a mea*!" *„Niciodată*!" a răspuns Victoria. De aici o luptă continuă care, ciudat, era uneori întreruptă de manifestări de compasiune ale creaturilor faţă de râpit! mai mult ca sigur că nu era vorba decât de o *„înscenare*".

Victoria pretinde că a făcut obiectul mai multor prelevări corporale în cursul experienţelor, inclusiv eşantioane de ovule. Ea a avut convingerea că aceste acţiuni ale entităţilor erau făcute în scopul de a-şi asigura *propria lor supravieţuire*. Acestea ar avea nevoie de noi pentru a-şi susţine existenţa şi a lua din corpul oamenilor ceea ce le este necesar pentru a trăi, cel puţin aceasta este esenţa spuselor ei sub hipnoză, ideea fundamentală a sentimentelor avute în timpul manipulărilor pe care le-a retrăit în cabinetul doctorului Fiore. Şi alţi răpiţi au redat aceleaşi impresii.

Din cauza acestui viol spiritual dar şi corporal pe care l-a suferit de mai multe ori, Victoria a început să aibă faţă de creaturi o ură care creştea cu fiecare experienţă, constatând că răpitorii (cel puţin cei cu care a *dialogat*)

erau la fel, de parcă şi-ar fi copiat atitudinea după a ei.

Victoria e convinsă că ura creaturilor faţă de ea este provocată de rezistenţa puternică pe care le-o opunea, dar probabil că şi ea a fost amăgită ca să aibă acest sentiment. În realitate, se dovedeşte că în ciuda voinţei sălbatice de a nu. ceda dorinţei creaturilor, ea a fost confruntată cu o situaţie perfect voită şi stăpânită de acestea, care s-au servit de atitudinea ei *negativă* pentru a o exploata mai bine şi a-i înşela facultăţile de percepţie.

Victoria a pretins că respectivele creaturi îi urmăreau evoluţia fizică şi psihică, şi că erau păstrate înregistrări pentru a se sesiza mai bine natura progreselor constatate. După spusele ei, entităţile studiază foarte amănunţit oamenii, atât corpul cât şi mintea lor. Victoria este convinsă că nu a putut să se opună, şi corpul ei a fost supus instrumentelor acestor creaturi şi diferitelor prelevări organice, dar crede că le-a zădărnicit toate tentativele de a-i *„prelevagândurile”*. După spusele ei, o persoană cu o personalitate puternică sau fiind foarte credincioasă ar putea cu uşurinţa să ridice bariere mentale suficient de solide pentru a rezista imixtiunii acelor creaturi în mintea oamenilor.

Când ştim că răpitorii pot neutraliza conştiinţa fiecărui răpit făcând ce vor cu corpul şi cu mintea lui, ne dăm seama mai bine în ce măsură a fost înşelată această femeie.

Victoria a pretins că umanoizii se interesau foarte amănunţit de reproducerea oamenilor (subiect care apare deseori în relatările femeilor răpite), şi că prelevările de ovule la care a fost supusă constituie dovada. Entităţile, după spusele ei, s-ar strădui să reproducă fiinţe umane, şi dacă planurile le reuşesc, ele pot să revină cu *„indivizii pe care i-au reprodus”*.

În legătură cu acest subiect, semnalez faptul că oamenii noştri de ştiinţă sunt în stare să reproducă clone din rasa bovină, în Statele Unite, de exemplu, Neal First, specialist în fiziologia reproducerii, a reuşit, pentru W.R. Grace & Company (care finanţează) şi universitatea din

Wisconsin (care pune la dispoziţie laboratorul şi personalul), în 1988, să producă prin donare viţei din rasa Brangus. În Canada, Alta Genetics Inc., o companie specializata în creşterea vitelor, a finanţat acelaşi gen de cercetare sponsorizându-l pe Steen M. Willadsen, un fiziolog danez care lucrează la universitatea din Calgary. După informaţiile mele, această tehnică va permite ameliorarea cărnii atât calitativ cât şi cantitativ.

Evident, perspectiva producerii de oameni prin donare este halucinantă, dar se pare că această impresie a Victoriei a fost deliberat indusă în mintea acestei femei de către entităţi, poate pentru a-i studia reacţiile.

Se pare că, într-adevăr, Victoria a fost răpită de zece ori, doar dacă nu a fost implantată în mintea ei ideea a zece capturi. De fiecare dată i s-au luat ovule. Ela pretinde că acelaşi tip de operaţie a fost practicat asupra unui bărbat pe care nu-l cunoaşte, care a fost adus acolo unde se afla şi ea, şi căruia i s-a prelevat sperma din penis.

Un caz similar petrecut în China a fost citat de către Shi Bo în lucrarea *Imperiul de Mijloc tulburat de ozn-uri* (Editura Axis Mundi, 1994).

Victoria îşi mai aminteşte că a remarcat-o pe sora ei în *navă*, într-o zi când aceasta i-a făcut o vizită la domiciliul ei de la San Bernardino (California). Cele două femei se aflau în curte şi flecăreau când au fost răpite. Ceea ce ar explica, după spusele Victoriei, de ce sora ei Susie a făcut mai multe aluzii la *„un omuleţ albastru" a*. cărei amintire difuză persista în memoria ei.

Victoria nu a avut de-a face cu un singur gen de creaturi. Despre cele mai mici nu-şi aminteşte decât foarte vag, dar pe cele mai mari, cu care se pare că nu a fost confruntata decât o singură dată, poate să le descrie.

Era vorba de indivizi mai înalţi decât ea (fără altă precizare, doar că ea are un metru şaizeci). Corpul lor era asemănător cu al nostru dar mai fin şi mai îngust. Fizicul lor te ducea cu gândul la nişte fiinţe descărnate, scheletice. Aveau un cap lipsit de sistem pilos şi o piele alb-gălbuie, netedă. Oasele maxilarelor ieşeau în evidenţă

iar ochii erau înfundaţi în orbite şi rotunzi. Urechile erau lipsite de pavilioane, iar nasul era plat, marcat doar prin două mici deschizături. Gura era mai mare decât a noastră, dar nu se vedea din ea decât o linie subţire. Purtau nişte haine de un argintiu strălucitor. Erau mai mulţi indivizi masculini decât feminini, cei din urma părând că îi asista pe primii. Creaturile masculine au făcut prelevările şi au examinat corpul Victoriei.

Se pare că Victoria a fost supusa unui întreg şir de presiuni psihologice pentru a se arăta *cooperantă* cu răpitorii: durere, viclenie şi ameninţare voalată (*„Dacă vrei să te întorci acasă, fă ce ţi se spune s*ă *faci*).

În timpul uneia din ultimele şedinţe de hipnoza, Victoria a reuşit să-şi amintească cum a fost răpită. A fost atrasă de o forţă căreia nu-i putea rezista, şi-a părăsit domiciliul şi s-a îndreptat spre o navă care aterizase nu departe de casa ei. Creaturile nu au ieşit din aparatul lor nici măcar o dată. La fel s-a întâmplat şi la întoarcere.

E posibil ca în creierul ei să fi fost plasat un implant atunci când era mică şi în felul acesta putea fi făcută să asculte de un ordin mental emis într-un mod oarecare.

Victoria a trăit şi experienţe extracorporale în interiorul navei. Se simţea ieşind din corp şi planând deasupra mesei pe care era examinată de răpitori. De câteva ori a simţit că ceva sau cineva voia să pătrundă în corpul ei sub o formă de spirit.

În cursul uneia din aceste experienţe extracorporale, învelişul ei spiritual a putut să contemple, aliniate lângă un perete, vreo zece fiinţe omeneşti de rase diferite, încremenite parcă, fiecare stând într-un fel de ramă. Aceste persoane erau râpiţi capturaţi din diferite părţi ale lumii, părând că formează o colecţie de specimene *naturalizate*.

După toate aparenţele, acei nenorociţi nu avuseseră norocul să se reîntoarcă în mediul lor natural, ceea ce constituie o altă informaţie cu caracter îngrijorător, doar dacă nu este şi ea doar o imagine implantată în creierul râpitei pentru a-i testa reacţiile. Ne putem însă şi linişti

închipuindu-ne că nu e vorba decât de clone de diferite rase, nereuşite, ceea ce justifica încetarea existenţei lor.

În această privinţă trebuie să amintim că şi în cazul José Antonio da Silva de la 3 mai 1969, care s-a petrecut la Bebedouro (Brazilia), apar nişte *cadavre*, sau cel puţin se pomeneşte de patru corpuri omeneşti aparent fără viaţă, aflate în nava răpitorilor.

Doamna Victoria nu a putut niciodată să afle ce voiau exact creaturile, întrucât considera că finalitatea experienţei sale i-a fost ascunsă, mai ales printr-un control asupra creierului. Ea îşi aminteşte că a văzut nişte tuburi care aveau legătură la dosul mâinilor ei, fiecare conţinând o substanţă diferită. Se pare că aceste tuburi erau în legătură cu venele. Unele îi provocau o senzaţie de cutremurare, altele o impresie de frig, altele de amorţeală, apoi un fel de căldura. Existau şi tuburi care suprimau orice senzaţie. Ea şi-a amintit că nişte furtunaşe flexibile i-au fost legate la buric, la piept, la pelvis şi la inimă. Această scenă provine din amintirea unei răpiri a cărei victimă fusese pe la vreo douăzeci de ani.

Analiza succintă a cazului

— În mintea martorului exista noţiunea de vis impusă de răpitori.

— Aceştia îl lasă pe martor să înţeleagă, care e convins de asta, că prelevările de ovule sunt destinate propriei lor supravieţuiri înainte de a-i servi o alta versiune, anume aceea că ovulele şi sperma sunt destinate reproducerii unor fiinţe omeneşti. Această informaţie coincide cu anunţarea reproducerii reuşite de vite prin donare în laboratoarele din Statele Unite şi Canada.

— Ideea *„prelevării de gânduri”* corespunde fie cu citirea gândurilor martorului, fie cu o operaţiune vizând înlocuirea spiritului ei cu un altul în eventualitatea unei experienţe de substituire a personalităţii. Experienţele extracorporale ale martorului şi tentativele făcute pentru a introduce în corpul ei fizic un corp spiritual străin pledează în favoarea celei de a doua posibilităţi, dar s-ar putea să fie vorba şi de cu totul altceva. Să amintim în trecere că şi alţi

captivi au invocat acest tip de episod. Pat McGuire, de exemplu, pretinde că spiritul lui a fost transferat în corpul unui general israelian care participa la războiul din Kippour!

— Ura care domnea între martori şi răpitori a fost reciprocă, de parcă aceştia le-ar fi copiat atitudinea.

— Această situaţie poate să-i fi făcut pe răpitori să folosească ameninţări abia voalate pentru a obţine o mai bună cooperare din partea martorului recalcitrant.

— Regăsim aici două tipuri de creaturi.

— Modul în care Victoria a fost capturară sugerează cât s-a făcut probabil un implant în copilărie, prin intermediul căruia a putut să fie neutralizată la nivelul conştientului pentru a fi după aceea trasă în afara domiciliului până la ozn-ul aterizat în apropiere. Tehnicile de răpire variază după criterii care ne scapă.

CAZUL JUDY DORATY

Vreau să atrag atenţia că mutilările de vite au reînceput să apară pe prima pagină a unor ziare americane în 1989. Linda Moulton-Howe a semnalat recrudescenţa acestui tip de incidente într-un articol apărut în publicaţia *U.F.O.*... Cele mai multe incidente s-au întâmplat în Idaho, mai ales în comitatele Bear Lake şi Bannock, dar au fost semnalate şi în statul Washington (comitatul King), Nebraska (comitatul Franklin), Arkansas (comitatul Hampstead), precum şi în Colorado, Oklahoma, Missouri şi Florida.

Faptele

Doamna Doraty este o mamă de familie a cărei viaţă nu avusese de suferit din cauza unor probleme majore până când a trăit, în mai 1973, o aventură uluitoare care a lăsat urme adânci în psihicul ei.

Femeia se întorcea de la Houston (Texas), la volanul maşinii ei, în care urcaseră membri ai familiei, printre ei numărându-se şi fiica sa Cindy, şi se îndrepta spre Altaloma.

Se făcuse noapte şi vehiculul străbătea o zonă aproape pustie când doamna Doraty a observat pe cer un

fenomen ciudat. Era vorba de o lumină puternică, asemănătoare cu cea a unui proiector, care se comporta de parcă cineva, dintr-un aparat aerian, ar fi căutat ceva aflat la sol. Apoi fasciculul luminos s-a oprit, de parcă ar fi localizat ceea ce dorea.

Intrigată, doamna Doraty a tras maşina pe marginea drumului şi a coborât ca să vadă mai bine fenomenul. După un moment, pierzându-şi interesul, a urcat din nou în vehicul şi şi-a continuat drumul. Totuşi a observat că lumina părea acum că se ţine după maşină, acest manej ciudat durând până când a ajuns acasă. Acolo, fenomenul a părut că vrea să coboare de parcă ar fi vrut să se aşeze pe un spaţiu liber, apoi a luat din nou altitudine şi a dispărut în noapte.

În urma acestui incident, doamna Doraty a început să observe la ea diferite modificări de ordin fiziologic: insomnii, angoase, vise bizare şi chiar coşmaruri. După care au apărut efectele fizice ale acestor manifestări: lipsa poftei de mâncare, stări de oboseala repetate etc. De aici proastă dispoziţie, depresiuni şi toate simptomele aferente.

Doamna Doraty a consultat psihologi şi chiar un psihiatru, care i-au făcut mai mult râu decât bine. Într-o zi, un prieten milos a sfătuit-o să se adreseze asociaţiei APRO, care a îndrumat-o spre doctorul Sprinkle, iar acesta a supus-o unei prime regresii hipnotice la 13 mai 1980, urmată apoi şi de altele.

Răpirea

Când a coborât din maşină ca să vadă mai bine acel fascicul de lumină, doamna Doraty s-a îndreptat spre partea din spate a vehiculului. Începând din acel moment, datorită hipnozei, ecranul care îi ascundea amintirile a căzut brusc.

Ea şi-a amintit că a văzut o rază strălucitoare de energie care s-a îndreptat spre câmpul ce marginea drumul şi s-a oprit asupra unui viţel, izolat probabil de cireada care se împrăştiase de frică. Acel fascicul luminos de o nuanţă gălbuie părea constituit dintr-o substanţă fluida şi strălucitoare, diferita de o sursă de lumină clasică.

Ea părea că are o consistenţă fizică, de parcă ar fi fost formată din materie, căci nu se vedea prin ea. Martorul a avut impresia că, dacă s-ar fi putut apropia de ea, ar fi reuşit s-o atingă, atât de palpabilă părea (caz de lumină solida bine cunoscut de cercetători). Martorul a comparat densitatea aparenta a acelei lumini cu cea a soarelui. Raza părea agitată de o mişcare de rotaţie continuă în jurul ei şi, deşi luminoasă, ea nu lumina dincolo de punctul spre care era îndreptată.

Fasciculul de energie a ridicat atunci viţelul care se zbătea şi animalul a început să *leviteze*, aspirat sau susţinut pe măsură ce raza se retrăgea până la un obiect care stătea nemişcat în aer, ale cărui contururi, din cauza luminozităţii sale, rămâneau imprecise. Un fel de trapă s-a deschis în partea de jos şi animalul a dispărut în interior. Doamna Doraty nu a putut să descrie obiectul pentru că emitea o lumină atât de intensă, încât efectul de strălucire crea un halo care nu permitea să se distingă nici natura exactă a geometriei sale, nici detaliile structurii sale.

Fără niciun fel de tranziţie, doamna Doraty a trecut de la postul ei de observaţie în interiorul navei aeriene. Ea nu a păstrat nicio amintire despre modul în care fusese adusă la bordul maşinii.

Totuşi, ea a semnalat faptul că a avut de mai multe ori impresia că trăieşte un fenomen de bilocaţie. Altfel spus, ea a avut sentimentul foarte clar că se află în două locuri în acelaşi timp: lângă maşina sa şi la bordul ciudatei maşini zburătoare. Să fi fost o reminiscenţă a unei experienţe extracorporale? Nu, pentru că atunci când spiritul (sau sufletul) părăseşte corpul, subiectul nu e conştient că există decât într-un singur înveliş, cel spiritual, căci noţiunea de existenţă şi percepţia simţurilor se face prin intermediul spiritului, nu al materiei. Asta implică deci un efect putând să rezulte dintr-o dematerializare urmată de o rematerializare (analoagă cu cea care a afectat maşina lui Carl Higdon…).

O maşină zburătoare ciudată încăperea în care se afla Judy Doraty era împărţită în trei secţiuni înşirate în

jurul unui centru în formă de podium sau de masă care forma un singur bloc, având o lungime de aproximativ optzeci de metri. Alte mese de acelaşi tip, dar mai mici – lungi doar de un metru – se aflau în celelalte două secţiuni alăturate, dintre care una era mai mare decât celeklte două. Aceste mese păreau făcute dintr-un material asemănător cu marmura. Forma podiumului central şi a meselor mici era identică, ca un paralelipiped care se îngusta spre vârf, apoi se lăţeau brusc ca o platforma. Suprafeţele acestor blocuri erau foarte netede şi complet plate. De fiecare parte a meselor se aflau nişte obiecte putând fi fotolii, cel puţin aceasta e impresia pe care i-a lăsat-o martorului.

Pereţii erau rotunjiţi iar podeaua probabil că era formata dintr-un material plastic oarecare sau dintr-un metal uşor. Tavanul, rotunjit şi el, se ridica până la înălţimea de aproximativ doi metri pentru a se confunda, fără vreo zonă unghiulară, cu pereţii, formând astfel un fel de cupola.

Pe aceşti pereţi, doamna Doraty crede că a zărit nişte hublouri mari de un cenuşiu deschis, rotunde şi înconjurate de o coroană mai închisă ce crea impresia de profunzime, prin care martorul a putut să vadă cu claritate peisajul din exterior, mărit parcă printr-un efect telescopic.

În tot aparatul era difuzata uniform o lumina intensa, căreia nu i se zărea sursa. Nu se auzea niciun zgomot şi nu se putea remarca nici cel mai mic element decorativ. Totuşi martorul a observat două excrescenţe ieşind din peretele rotunjit, una având forma unui dinte de furcă, cealaltă amintind vag de forma unei camere de luat vederi.

La început doamna Doraty nu a remarcat fiinţe vii la bord. Apoi şi-au făcut apariţia două personaje mici într-un mod pe care nu şi-l poate explica. În realitate, se pare că s-a pomenit brusc în cea de a treia secţiune a obiectului, care va fi descrisă mai jos, şi din acel moment va trăi clipele cele mai cumplite ale experienţei sale.

Nişte laboratoare ciudate

Această a treia secţiune era formată din cinci-şase

bazine pline de tuburi îndreptate în diferite direcţii. Fiecare bazin, izolat de o zonă libera, adăpostea diferite procese. Pe un perete se putea vedea un fel de tablou de bord, prevăzut cu numeroase instrumente de măsurat şi ecrane asemănătoare cu cele ce pot fi văzute în sălile cinematografelor, dar de o mărime mai mică.

Micii umanoizi semănau de parcă ar fi fost gemeni. Erau puţin mai scurţi de un metru şi capul lor era foarte voluminos în comparaţie cu corpul. Un combinezon îi acoperea aproape în întregime, lăsând să li se vadă doar faţa şi mâinile. Pielea, care bătea în alb, *„ca coca de pâine”*, contrasta cu cenuşiul închis al hainelor. Textura combinezonului era atât de subţire şi de fragila, încât doamna Doraty a avut impresia că ar fi fost de ajuns s-o loveşti cu degetul ca să crape. În picioare aveau nişte sandale care nu le acopereau decât degetele.

Mâinile aveau degete forte subţiri, prelungite cu unghii curbate asemenea ghearelor anumitor animale. Structura umerilor era îngusta, ceea ce arată că dimensiunile cuştii toracice erau probabil mai mici în comparaţie cu ale noastre. Ochii acelor creaturi erau foarte mari faţa de cei ai oamenilor, de un gri închis foarte pronunţat, pătrunzători şi înspăimântători, pupilele nu se vedeau şi nu clipeau, de parcă n-ar fi avut pleoape. Martorul a avut impresia foarte clară că acei ochi aveau capacităţi hipnotice.

Martorul nu a remarcat nici nas, nici gură. Bărbia, mică şi ascuţită, era, ca şi restul feţei, lipsită de păr.

Doamna Doraty a fost deosebit de frapată de mişcările extrem de vioaie ale creaturilor, mai ales când se învârteau pe călcâie ca să se întoarcă, mişcare făcută dintr-o bucată, nu ca noi care facem cel puţin un pas într-o parte. Corpul lor se învârtea brusc, de parcă s-ar fi supus unui principiu mai curând artificial decât natural.

Acest punct este foarte important deoarece întăreşte ideea de roboţi biologici, poate produşi în laboratoare prin clonâre aşa cum presupun mulţi cercetători.

Când martorul a remarcat pentru prima dată

prezenţa acestor două fiinţe, creaturile erau ocupate cu diferite treburi asupra viţelului adus la bord în condiţiile pe care le cunoaştem.

Vivisecţia viţelului

Micii umanoizi îşi vedeau de treaba de parcă doamna Doraty n-ar fi fost acolo. Mânuiau diferite instrumente pe care ea nu le-a putut identifica, dar multe din ele semănau cu briciul. Tuburi lungi şi transparente primeau părţile prelevate care erau aspirate şi după aceea repartizate. Râpita a putut astfel să vadă limba, ochii, testiculele şi alte ţesuturi ale animalului ventilate în bazine după ce fuseseră tăiate cu precizie, marginile plăgilor rămânând netede. În bucăţi şi organe au fost după aceea înfipte nişte instrumente foarte mici amintind de ace sau de sonde, de care erau legate nişte tuburi flexibile foarte fine ce duceau la un aparat pe care martorul nu a reuşit să-l descrie cu claritate.

Creaturile acţionau cu vioiciune şi dexteritate.

În timp ce micile fiinţe prelevau eşantioane de pe viţelul încă în viaţă, după spusele doamnei Doraty, s-au putut observa fulgere de lumina intermitente ce păreau să provină din tuburi. Erau de culoarea ambrei şi se produceau în serii, de jos în sus, în succesiuni rapide.

Viţelul nu a murit imediat. Inima nu i-a fost prelevată, şi de aceea nenorocitul animal a trebuit să îndure un martiriu oribil înainte de a muri. În cursul regresiei hipnotice, când şi-a dat seama în subconştient că era vorba de o vivisecţie şi nu de o disecţie, doamna Doraty, înspăimântată, a avut senzaţie de vomă.

După ce toate etapele acestei operaţiuni au fost îndeplinite, rămăşiţele viţelului au fost evacuate în exterior prin trapa sau sasul care îi permisese accesul la bord.

Pe toată durata vivisecţiei, răpitorii au stăpânit perfect situaţia, păstrându-şi calmul şi acţionând cu aerul că ştiu perfect ceea ce fac.

Informare sau dezinformare

Abia după vivisecţia viţelului a beneficiat doamna Doraty de primul schimb telepatic cu entităţile. Ea l-a

interpretat ca un fel de avertisment, deoarece i s-a precizat că n-ar fi trebuit niciodată să asiste la mutilarea viţelului în măsura în care *„prezenţa ei nu era* decât *un accident”*.

Mă îndoiesc că hazardul poate fi invocat într-o astfel de împrejurare. Probabil, încă o minciună…

Să vedem acum ce a aflat doamna de la răpitori.

Cu siguranţă ca entităţile erau în stare să capteze direct gândurile doamnei Doraty, dar ele nu răspundeau – şi nici atunci de fiecare dată – decât întrebărilor puse verbal. I se părea că răspunsurile îi vin pe cale telepatică pentru că nu percepea niciun sunet, dar mintea ei le sesiza totuşi sub formă de limbaj vorbit. Lucru curios, cuvintele americane obişnuite ajungeau (nu la urechi ci la imaginaţia ei auditivă) sub forma unei voci fonfăite, pe un ton ascuţit care amintea de accentul chinezesc.

În ciuda bunăvoinţei aparente, este evident că totul nu era decât un scenariu pus la cale pentru doamna Doraty, ca ea să repete ceea ce fusese lăsata să vadă şi să înţeleagă. Faptul că, pe de o parte, i se precizează că n-ar fi trebuit să se afle acolo şi, pe de altă parte, că nu va fi supusă încercărilor de genul celor pe care le îndură ceilalţi răpiţi constituie două elemente care arată foarte bine latura falsă a acestui contact – *la nivelul revelaţiilor*, bineînţeles.

La început, creaturile au împins şiretenia până acolo încât au refuzat sărăspundă la întrebările doamnei Doraty ca să o înşele mai bine. Apoi au pretins că trebuia să ştie despre ce era vorba căci *„mai devreme sau mai târziu tot va afla”*. Din acest moment creaturile au furnizat o cantitate impresionanta de date (unele dintre ele putând fi adevărate dar, ca totdeauna, amestecate cu date false), comportându-se din când în când de parcă martorul ar fi fost un copil, părând că râd între ele şi ironizează unele din manifestările ei de nelinişte.

Răpitorii au părut ofensaţi că doamna Doraty îşi manifestă reprobarea faţă de vivisecţia viţelului. Ei i-au spus că moartea unor animale nu însemna nimic în

comparaţie cu cunoştinţele pe care le puteau căpăta acţionând astfel. După spusele lor, martorul se afla într-un laborator unde se efectuau teste. Mutilarea vitelor era o necesitate. Acele fiinţe începuseră cu solul, dar majoritatea testelor se făceau asupra apei, vegetalelor şi animalelor. Creaturile au precizat că nivelul de instruire al martorului nu-i permitea să priceapă anumite date ştiinţifice, care l-ar fi ajutat să înţeleagă natura testelor pe care le făceau de multă vreme şi pe care aveau să le continue cât va fi necesar.

După spusele lor, aceste acţiuni erau indispensabile de când oamenii îşi poluau mediul înconjurător, fără să-şi dea seama că se autodistrugeau. Creaturile au citat o formulă relativă a plutoniului, în care doamna Doraty şi-a amintit că erau un „E” şi un „S”.

Pericol apocaliptic

Dacă ar fi să dăm crezare declaraţiilor acelor fiinţe, pericolul care ne pândeşte le provoacă griji, deoarece nu vor ca rasa umană să dispară. Eventualitatea pierderii unui număr enorm de vieţi omeneşti, indiferent cum, motivează mijloacele pe care le-au pus în aplicare. După spusele entităţilor, ar exista un mare risc în legătură cu apa. Poluarea care se agravează poate să provoace o reacţie în lanţ la nivelul structurii moleculare a apei şi să creeze un agent care va provoca otrăvirea ei progresiva pe întreaga planetă.

Se pare că testele nucleare din aer, precum şi cele subterane şi submarine au o mare vină în procesul care ar fi pus în mişcare o schimbare în compoziţia moleculara a anumitor corpuri, printre care şi apa. De unde riscurile de otrăvire despre care pomeniseră creaturile.

Primele simptome ale acestui pretins pericol planetar vor apărea, după spusele lor, în excrementele oamenilor. Totuşi ele au adăugat că mai existau şi alte ameninţări în afară de poluare.

Când doamna Doraty i-a întrebat de ce nu se străduiau să înlăture aceste calamităţi, de vreme ce aveau mijloace tehnologice superioare nouă, micile personaje au

părut cuprinse de furie şi au răspuns, vexate, că nivelul ei intelectual nu era suficient de ridicat ca să poată înţelege răspunsul pe care ar fi putut să i-l dea.

Uneori răpitorii nu răspundeau direct la întrebările martorului şi chiar le evitau, atrăgându-i atenţia asupra ecranului fixat pe un perete şi spunându-i: *„Uite ce se întâmplă*! *Priveşte ce fac* (*pământenii*)!”

După spusele lor, oamenii nu erau singurii ameninţaţi de riscurile poluării. Când doctorul Sprinkle a vrut să o facă pe doamna Doraty să clarifice acest punct, aceasta a spus că micii umanoizi aveau bazele lor pe Pământ, dar nu a putut să mai facă nicio altă precizare în legătura cu această afirmaţie.

Întrebaţi despre existenţa lui Dumnezeu, creaturile au pretins că al nostru era acelaşi ca al lor. Apoi, fără să li se ceară, au explicat că erau supuse prelevărilor numai animale cu grija selecţionate, pentru a fi supuse unor teste a căror natură nu au precizat-o. Totuşi au admis că fluidele erau extrase şi înlocuite cu alte fluide. O atenţie deosebită era acordata sistemului de reproducere al fiecărui subiect pentru a descoperi imperfecţiunile care puteau să afecteze rasa, rezultatele cele mai semnificative apărând mai ales la animalele cele mai tinere.

Dacă am da crezare afirmaţiilor lor, otrăvirea datorată poluării, care a crescut odată cu testele nucleare, poate să provoace modificări la nivel celular. Iată de ce sistemul de reproducere constituie obiectul unei supravegheri care poate să permită urmărirea evoluţiei ereditare a speciei. Ele-au precizat ca dacă acest lucru nu s-ar face continuu, foarte repede oamenii n-ar mai avea nici ce să mănânce, nici ce să bea, şi în consecinţa omenirea ar dispărea. Celelalte părţi (în afara celor genitale) nu prezintă interes şi nu sunt decât accesorii, ceea ce explică că obiectul prelevărilor nu-l constituie de fiecare dată aceleaşi specii.

După spusele răpitorilor, otrăvirea apei va crea o nouă maladie. Un om de ştiinţă va reuşi să descopere în laborator un agent pentru a pune capăt procesului de

distrugere, dar mulţi oameni îşi vor pierde viaţa până când metoda lui va reuşi să devină operaţională.

Fiica doamnei Doraty

Doctorul Sprinkle a vrut să ştie ce s-a întâmplat cu ceilalţi pasageri din maşină în timp ce Judy Doraty se afla la bordul ozn-ului. Pentru aceasta, el i-a provocat o stare de hipnoză profundă şi i-a cerut să se întoarcă în timp până în momentul în care credea că a coborât din vehicul pentru a se duce spre partea din spate a lui, acolo unde a zărit viţelul aspirat de fasciculul de *lumină solidă*. După aceea i-a cerut să-i spună ce s-a întâmplat cu membrii familiei sale. Doamna Doraty a afirmat la început că în maşină toţi păreau că dorm, apoi şi-a dat seama brusc că fiica sa nu se afla printre ei.

Doctorul Sprinkle a făcut-o deci să retrăiască punct cu punct toate episoadele trăite de la sosirea la bordul laboratorului aerian şi a reuşit să aducă la nivelul conştientului secvenţa *uitată* referitoare la fiica ei Cindy.

În realitate, se pare că fetiţa a reţinut toată atenţia răpitorilor, deoarece a fost aşezată pe o masă (unul din micile paralelipipede) imediat ce s-a terminat vivisecţia viţelului.

Văzând acest lucru, doamna Doraty a fost cuprinsă de un sentiment de oroare şi spaimă. Povestind sub hipnoză acest moment deosebit de penibil, intensitatea emoţională a martorului a fost atât de mare încât doctorul Sprinkle a trebuit să facă uz de toată răbdarea şi talentul lui pentru a-i permite să răspundă cu calm.

Doamna Doraty a putut să precizeze că fiica ei nu fusese maltratata. Întinsă pe masă, ea părea adormită. I-a fost deschisă gura şi creaturile au prelevat diferite eşantioane de fluide. O treabă făcuta metodic, chirurgical, fără cea mai mică urmă de emoţie, de parcă copilul ar fi fost un animal.

La început, răpitorii îşi făcuseră de lucru în jurul fetiţei fără s-o anunţe pe mama despre intenţiile lor. Abia după examinare au liniştit-o. Asta explica panica ce a pus stăpânire pe ea, ceea ce a provocat surpriza micilor

umanoizi. Doamna Doraty, la un pas de a-şi pierde minţile, a încercat să intervină dintr-un reflex foarte natural, zadarnic însă, deoarece era supusa unui blocaj muscular care o paraliza şi o ţintuia locului.

Creaturile nu au luat în seama implorările mamei şi au procedat de parcă n-ar fi existat, concentrându-se total asupra treburilor pe care le aveau de făcut asupra lui Cindy.

După examinarea gurii şi prelevarea eşantioanelor, creaturile au determinat un blocaj al vederii doamnei Doraty pentru ca ea să nu poată urmări continuarea operaţiunilor efectuate asupra copilului.

Doctorul Sprinkle consideră că această manevră de diversiune urmărea s-o împiedice pe mamă să vadă manipulările intrauterine efectuate asupra fetiţei.

Asta dovedeşte încă o dată că răpitorii ştiau perfect de bine ce fac, lăsând martorul să vadă anumite episoade apoi ascunzându-i altele.

Să amintim în trecere că doamna Doraty a fost informată de umanoizi că nu va păstra nicio amintire a ceea ce văzuse la bordul navei, nu fără a-i fi precizat că erau îngrijoraţi că ea a văzut şi a auzit anumite lucruri!

Aceasta atitudine paradoxală arată că râpitul nu este decât un mesager inconştient. Cei care *cred în ozn-uri* acordă cu atât mai mult credit acestor revelaţii cu cât îşi închipuie că ele au fost smulse răpitorilor, fără voia lor, prin intermediul hipnozei, deşi totul ne face să credem că entităţile ştiu că se va folosi hipnoza, contând de altfel pe această tehnică pentru a ne fi comunicate informaţiile lor mai mult sau mai puţin falsificate.

Analiza succintă a cazului

— Martorul nu a fost răpit decât pentru a elibera informaţii în general şi în special pentru a *justifica* mutilarea vitelor.

— Unele din aceste informaţii sunt într-un fel *anticipate*. Mutilarea vitelor nu a început decât din vara lui 1973, pe când doamna Doraty a fost răpită în luna mai a aceluiaşi an. Interesul creaturilor pentru organele sexuale

nu a fost atestat decât în 1974 (celelalte părţi prelevate fiind doar nişte accesorii). Este într-adevăr vorba de o anticipare, pentru că doamna Doraty nu auzise niciodată de mutilări de animale înaintea răpirii sale, şi pe bună dreptate pentru că ele încă nu începuseră să se producă. Deci a fost informată în avans…

— Explicaţia asupra motivelor acestor mutilări poate să fie adevărata dar şi falsă. Ar putea să fie vorba de material genetic selecţionat dintre rasele date pentru reproducerea lor prin donare, sau în alt scop.

— Informaţiile despre consecinţele experienţelor nucicare trebuie şi ele privite cu precauţie. Motivul nuclear este deseori invocat de creaturi pentru a-şi justifica intervenţiile frecvente.

— Apa otrăvită care ar transmite o maladie este probabil o păcăleală, căci dacă apa ar fi otrăvită, viaţa ar dispărea pur şi simplu fără să mai fie necesar să se treacă printr-o maladie. Totuşi, anunţarea unei tragedii planetare este tulburătoare pentru că se potriveşte cu vechile credinţe escatologice: apocalipsa, sfârşitul timpului, sfârşitul lumii – care se găseşte într-un celebru catren al lui Nostradamus (X, 72), unde se vorbeşte despre iulie 1999…

— Creaturile pot oculta vederea (sau mintea) martorului, ceea ce sugerează că, dacă nu o fac, înseamnă că vor ca acesta să poată relata tot ce a văzut şi aflat.

— Martorii sunt uneori informaţi despre existenţa bazelor subterane, dar *confidenţele* pot varia.

— În ceea ce priveşte menţionarea unui Dumnezeu identic cu cel care apare în conceptele noastre religioase, alţi răpiţi au primit informaţii contrare.

— Indiferenţa creaturilor faţă de suferinţele unui animal şi faţă de stările sufleteşti ale unei mame care crede că fata ei va fi martirizată indica apartenenţa lor probabila la o categorie de roboţi biologici sau de clone programate pentru a face treburi precise, absenţa totala a sentimentelor şi a sensibilităţii conform criteriilor noastre permiţându-le să lucreze cu eficacitate fără cea mai mică

slăbiciune. Totuşi par să reacţioneze şi să-şi exprime mânia, bucuria şi chiar surpriza, ceea ce ar putea să apară, având în vedere ipoteza mea, ca un paradox. Voi spune că poate să fie vorba de nişte creaturi artificiale, dar dotate cu o „personalitate" destinata să-i înşele mai bine pe oamenii cu care au de-a face – şi lipsite de anumite sentimente – pentru a fi făcute mai operaţionale.

CAZUL EMILY

Acest caz, ca şi precedentul, este descris de Linda Moulton-Howe, doctorul R. Leo Sprinkle fiind cel care a efectuat regresia hipnotică asupra martorului principal.

Este vorba de o femeie care, pe când mergea cu maşina, a fost răpită la bordul unui ozn împreună cu fiul ei de şase ani. Aceasta persoană a cerut la început să i se respecte anonimatul, dar nu i s-a atribuit niciun pseudonim, de aceea am hotărât să-i spun Emily pentru a uşura naraţiunea. (Dar de puţina vreme s-a aflat ca numele ei este Myrna Hansen.)

M-am oprit la acest caz deoarece el comporta un scenariu destul de complex precum şi numeroase detalii care confirma *revelaţiile* doamnei Doraty (capturarea unei bovine) sau faptul ca răpirea a avut drept decor un mediu subteran, element foarte interesant, care a fost relatat de un mare număr de alţi râpiţi.

Faptele

La 5 mai 1980, pe la orele nouăsprezece şi un sfert, Emily şi fiul ei se întorc cu maşina acasă, la Clayton (New Mexico). Tocmai părăsise localitatea Cimarron şi intra într-o zonă aproape pustie când pe cer a apărut o lumină puternică. Lumina se deosebea de celelalte stele prin strălucirea ei puternica şi prin volumul care creştea pe măsură ce se apropia de maşină.

Emily, vrând să fie cu inima împăcată, trage maşina pe marginea drumului, apoi coboară în timp ce lumina lasă să se întrezărească un obiect aerian enorm, estimat de ea ca fiind *„de două ori mai mare decât balonul publicitar Goodyear"*. Două obiecte mai mici se desprind din el şi coboară pe câmpul vecin unde paşte o turmă de vite.

Animalele intră imediat în panică şi încep să mugească de frică. Una dintre lumini se îndreaptă spre Emily. Are culoarea roşie şi strălucirea ei e aproape insuportabila.

Martorul se simte brusc paralizat şi treptat pierde noţiunea a ceea ce se petrece în jurul lui. Totul în minte devine confuz şi corpul se face din ce în ce mai greu.

La bordul ozn-ului

Când îşi vine în fire, Emily se află lungită pe o masă, goală, incapabilă să facă vreo mişcare. Captiva distinge în jurul ei trei siluete care se ocupă de diverse treburi, dar nu le poate vedea prea bine trăsăturile deoarece e orbită de o sursă luminoasă îndreptată spre ochii ei. Începe să ţipe: *„Unde e fiul meu?” Percepe* un răspuns (probabil telepatic): *„Nu vă neliniştiţi, n-a păţit nimic*!”

Emily se zbate zadarnic ca să scape din acea poziţie. Rămâne în continuare ţintuită pe spate, fără să poată identifica locul în care se află. Siluetele care se agită în preajma ei nu sunt decât nişte umbre. Senzaţia de apăsare anormală a dispărut şi acum are impresia că e uşoară, că pluteşte. Ceva ascuţit o atinge în umăr, la baza gâtului. În aceeaşi clipă e cuprinsă de un frig intens şi percepe un ţiuit strident, care îi provoacă durere în timpane şi apoi în cap.

Toate aceste senzaţii îi produc o spaimă foarte mare, dar cineva îşi aşază un deget pe una din pleoapele ei şi teama îi dispare ca prin farmec. Îşi aude fiul râzând şi situaţia i se pare neverosimilă. Degetul o apasă pe pleoapă şi aude o voce care spune: *„OK, te vom deplasa*”. I se pare că e luată pe sus de patru oameni, cel puţin aşa crede pentru că tot nu poate să deschidă ochii. Îşi simte din nou hainele; prin urmare a fost îmbrăcata fără ştirea ei. Impresia de frig a mai slăbit în intensitate. Ghiceşte agitaţie în jurul ei, dar ochii tot nu vor să i se deschidă.

Emily simte atingeri diferite şi are impresia cât se extirpă ceva dintr-o ureche (poate un implant). Deschide cu greutate o pleoapă şi zăreşte roşu în jurul ei. Durerea din cap revine şi o chinuie greaţa. Atunci are impresia că se află într-un loc mai vast, reuşeşte să deschidă complet

ochii şi observă că indivizii din jurul ei nu mai sunt aceiaşi, nici lumina ambiantă, tot puternică, dar de o culoare verde-gălbuie.

Unul din răpitori, de sex feminin după spusele lui Emily, o ţine de braţ. Încă nu vede foarte bine şi nu poate să distingă trăsăturile acestei creaturi. Totuşi vederea i se îmbunătăţeşte treptat, ceea ce-i permite să observe că ochii necunoscuţilor sunt migdalaţi şi că nu par să aibă nas. Creaturile vorbesc între ele într-un ritm foart rapid. Lumina pulsează în fulgere succesive, ceea ce o împiedica încă să le distingă bine trăsăturile feţei.

Emily remarcă totuşi că, în general, sunt urâte, respingătoare chiar. Le întrezăreşte ochii când vorbesc între ele, dar când i se adresează ei lucrurile sunt cu totul altfel (probabil un efect creat de telepatie). Efervescenţa răpitorilor este provocată de descoperirea unei cicatrice pe corpul lui Emily, cel puţin aşa crede ea.

După toate aparenţele, Emily a fost capturată de un aparat mic care a revenit după aceea la nava-mamă la bordul căreia a putut să vadă, printr-un *„hublou”*, solul deasupra căruia se afla imobilizată. Râpita a zărit şi alte nave care decolau sau aterizau. Apoi ar fi coborât pe pământ cu un fel de navetă, mai exact într-o sală subterană unde a fost supusă unui alt *„examen* în cursul acestei deplasări cu *„naveta”*, a putut să vadă alte detalii ale peisajului survolat, printre care un versant împădurit al unui mic munte cu relief caracteristic părţii de sud-vest a statului New Mexico, mai exact a sectorului Las Cruces. Această constatare i-a întărit convingerea că se afla tot pe Pământ, nu departe de locul unde fusese capturată.

Creaturile

Emily a distins două feluri:

O nişte fiinţe înalte de aproximativ doi metri cu capul în formă de pară răsturnată şi ochi mari migdalaţi fără pleoape. Nu a remarcat nici gură, nici nas, nici urechi, nici sistem pilos. Pielea avea o culoare bătând în verde-gălbui, dar probabil că era influenţată şi de lumina ambiantă. Mâinile răpitorilor păreau normale în sensul că aveau cinci

degete lungi şi subţiri. Aveau pe ei un veşmânt lung de culoare albă şi centură, ceea ce le conferea o alură foarte austeră;

e nişte creaturi mai asemănătoare cu fiinţele omeneşti, înalte de aproximativ un metru optzeci, cu capul rotund şi chel, cu nas, urechi şi doi ochi rotunzi, mai mici decât cei ai celorlalţi umanoizi. Mâinile lor aveau tot cinci degete lungi şi subţiri. Pielea bătea în gălbui. Aceste entităţi purtau şi ele un veşmânt cu centură care ajungea până la podea. În mod curios, când se deplasau păreau că *„târăsc picioarele”*, dar poate că era un efect datorat faptului că picioarele lor erau complet acoperite de veşmânt (ca şi membrele superioare, cu excepţia mâinilor).

Emiliy a mai observat şi prezenţa unei creaturi care purta un veşmânt de culoare violet şi altele două cu veşminte de culoare verde-închis. Pielea acestor trei umanoizi avea o nuanţă de un galben palid. Două dintre ele aveau trăsături faciale identice cu cele ale creaturilor mai înalte. A treia probabil că făcea parte din cealaltă categorie, cea a cărei morfologie era mai apropiata de a noastră. Toţi aceşti indivizi erau chei şi aveau braţele anormal de lungi.

Dintre micile creaturi, două purtau un guler ciudat, format din mai multe straturi de ţesătura, amintind vag de gulerul *„călugărilor franciscani din rândul Inchiziţiei”*.

Alte impresii

La puţina vreme după episodul trăit în sala mare unde a suportat al doilea *„examen”*, Emily a fost dusă într-un fel de ascensor cilindric. Se pare că acest aparat a fost utilizat pentru a o duce într-un loc perfect închis, pe care ea l-a considerat ca aflându-se în mediu subteran, o grota special amenajată, după părerea ei.

A traversat o sală imensa unde domnea o activitate comparabila cu cea dintr-un hol de gară şi unde se agitau de colo până colo omuleţi îmbrăcaţi în uniforme diferite, toţi purtând în partea stângă o insigna. Printre personajele care trebăluiau acolo se numărau şi câţiva giganţi.

În aceste amenajări aparent subterane a fost supusă

Emily celui de al treilea *„examen”*, ceva mai complex decât celelalte două.

În ciuda protestelor ei vehemente şi a stării de mare spaimă, un instrument lung şi subţire i-a fost introdus în vagin. După care un implant minuscul i-a fost plasat în creier, *„în propriul ei interes”*, i-a precizat unul dintre răpitori care a ţinut să-şi prezinte scuzele pentru toate tracasările pe care trebuie să le îndure dar care, după spusele lui, erau absolut inevitabile şi chiar necesare.

Emily îşi aminteşte că a ajuns şi la alt nivel subteran parcurgând un tunel destul de larg, unde a văzut multe aparate şi maşini pe care nu le-a putut identifica. A mai zărit şi containere pline cu un lichid închis la culoare semănând cu sângele, care era agitat de o mişcare continua şi în care erau cufundate diferite pârţi anatomice.

Emily a recunoscut un cap chel, un braţ întreg, nişte limbi enorme, inimi… Unele din aceste pârţi anatomice păreau că provin de la bovine, altele de la corpuri de umanoizi asemănători cu cei observaţi mai înainte, cel puţin asta a fost impresia ei.

Fiul lui Emily

Copilul pare să fi fost *examinat* mai întâi în unul din cele două ozn-uri, mama lui aflându-se în acel moment în cel de al doilea. Se afla în aparatul care capturase o vaca cu câteva clipe mai înainte de a fi fost adus el la bord.

Băiatul nu pare să fi suferit fizic sau mental de pe urma acestei experienţe şi, din cauza vârstei, nu a putut furniza decât puţine detalii despre răpirea lui. Totuşi îşi aminteşte că a văzut două ozn-uri mici aterizând şi *„omorând vaci”* în timp ce alte nave stăteau suspendate în aer.

El a descris umanoizi cu piele verde (!), chei, având mâini cu cinci degete, doi ochi, două urechi, un nas şi o gură, înalţi de un metru optzeci şi cu lăţimea umerilor de aproximativ şaizeci de centimetri.

Băiatul pretinde că ozn-ul mic a fost dus în cel mare, care l-a transportat până la *canion*, ceea ce se potriveşte cu declaraţia mamei sale.

Mărturia este destul de remarcabila pentru un copil de şase ani, doar dacă, bineînţeles, ceea ce a restituit nu este un scenariu implantat în creierul său, aşa cum e posibil să i se fi întâmplat şi mamei sale.

Urmările

Reîntoarcerea în maşină este un episod care, ca de obicei, nu a putut fi descris. Dacă e vorba, după cum suntem îndreptăţiţi să presupunem, de dematerializare şi rematerializare, este normal ca acest punct să nu poată fi memorat, nici chiar la nivelul subconştientului, doar dacă nu cumva, dintr-un motiv oarecare, creaturile au ocultat aceasta acţiune pentru a împiedica martorul să o restituie.

După această experienţa, Emily a făcut o boală infecţioasă intrauterină. Specialistul care a tratat-o nu a putut, după spusele Lindei Moulton-Howe care a stat de vorba cu el, să identifice sursa infecţiei, considerând că Emily a scăpat cu viaţă datorită injectării de imunoglobulină în doze mici pentru susţinerea sistemului imunitar.

Analiza succintă a cazului

— Tinde să acrediteze ipoteza răpirii realizata fizic, chiar dacă martorul a avut parte şi de iluzii.

— Noţiunea de baze subterane transpare net, de parcă ar fi fost introdusă cu bună ştiinţă în subconştientul lui Emily.

— Deşi toate acele creaturi aveau cinci degete, ele făceau parte din rase diferite, ceea ce poate fi atribuit din nou unei păcăleli destinata să facă să se creadă în entităţi extraterestre provenind de pe planete diferite.

— Noţiunea de vas-mamă şi de *baby-ufos* (navete) este prezenta cu claritate în „amintirile” martorului.

— Prezenţa unor containere pline cu pârţi anatomice, de altfel traumatizantă, poate să aparţină unei realităţi, după cum am văzut şi în răpirea doamnei Doraty. După cum ideea de entităţi produse prin donare a fost introdusă şi în cazul Victoria.

— Noţiunea de implant care este scos şi apoi pus la loc se repeta într-un mare număr de cazuri. Episodul poate

să fie autentic, cu atât mai mult cu cât am aflat de cazul a doi răpiţi care au aruncat afara accidental acest obiect, unul strănutând, celălalt curăţindu-şi urechea. Analizele făcute asupra acestor elemente, mici de doi milimetri, n-ar fi dus la niciun rezultat.

— Acest caz a contribuit foarte mult la dezvoltarea credinţei în existenţa unor baze extraterestre în New Mexico, în subsolul de la Archuletta Mesa, regiune totuşi diametral opusa sectorului Las Cruces.

PRIMELE ÎNVĂŢĂMINTE

Dacă se face o sinteza generală a cazurilor pe care le-am prezentat în această parte consacrată răpirilor, putem împărţi aceste constatări în două grupe:

Faptele sau ideile care pot fi autentice

e Răpirile sunt în majoritatea lor trăite fizic.

(D Tehnologia folosită de răpitori o depăşeşte pe a noastră cu mai multe nivele (dematerializarea şi rematerializarea unor obiecte şi unor oameni; paralizie temporară la distanţă; ocultarea vederii sau a memoriei după dorinţa, atât la nivelul conştientului cât şi a subconştientului; anularea gravitaţiei, teleportarea, etc.).

e urmările unei răpiri pot fi pozitive (vindecarea unor afecţiuni, ameliorarea intelectului şi a comportamentului, etc.) dar şi negative (infecţii, traumatisme psihologice, etc.).

Răpitorii se interesează îndeaproape de genetică ca şi de mintea omului, pe care le pot manipula după dorinţa pentru a face pe oricine să creadă orice, oricând, şi chiar oriunde pentru că pot să-i captureze pe oameni chiar şi din patul lor!

© Mutilarea vitelor este săvârşită de entităţile care dirijează ozn-urile. Finalitatea acestei acţiuni nu este dovedită în mod sigur, dar mutilatorii pretind că acţionează pentru a supraveghea evoluţia speciilor de animale. Totuşi, de vreme ce specia bovină este aparent singura în cauză, lucrul acesta ar putea să ascundă un alt scop: producerea de clone, inclusiv de creaturi de tip robot biologic destinate efectuării unor sarcini subalterne, sau pentru

alte motive necunoscute.

© Deseori se face caz de introducerea unui implant în corpul răpitului. Apar şi acţiuni corespunzând cu eventuala lui recuperare, dar mai puţin frecvent. Asta indică o *sechestrare* a unor indivizi, fie pentru a fi mai uşor regăsiţi, fie pentru a fi mai bine manipulaţi (sau amândouă la un loc) în scopuri care încă ne scapă. Informaţii obţinute de la mai mulţi cercetători americani serioşi indică răpirea unor familii pe mai multe generaţii: bunic, tată, fiu, bunică, mamă, fiică…

© Răpitorii se află în mediul nostru planetar de foarte multă vreme, mai de multă vreme decât crezusem până acum.

Faptele sau ideile care pot fi păcăleli

O Majoritatea scenelor relatate sunt puse la cale pentru a-l înşela pe martor, mai ales în privinţa originilor şi scopurilor finale ale răpitorilor.

© Răpitorii îşi dau multă osteneală pentru a ne face să credem că vin de pe o altă planetă, deşi acumulează contradicţii grosolane în această privinţă şi exprimă uneori, în legătură cu pretinsele lor lumi originare, noţiuni care ţin de cel mai slab SF.

© Ei ar vrea să-şi justifice prezenţa aproape permanentă făcându-ne să credem că poseda baze subterane pe Pământ. Dar vom vedea la sfârşitul acestei cărţi că asta ascunde mai curând dorinţa de a ne îndepărta de realitate.

O Minciună este practicata curent de răpitori, dar nu ignoră faptul că propriile contradicţii îi slăbesc impactul (excepţie făcând contactaţii care au o încredere absolută în ceea ce le-a fost revelat *personal*).

e în general, răpitorii ne înşală întreţinând o confuzie a cărei motivare ne scapă, amintirile restituite de răpiţi fiind în majoritatea lor considerate scorneli conştiente sau inconştiente ale minţii de către cei care neagă acest gen de incidente.

Este vorba aici de constatări evidente, dar asta nu înseamnă că sunt şi sigure. Sunt nişte impresii care se

degajă din ansamblul relatărilor răpiţilor pe care le cunoaştem, dintre care câteva exemple au fost propuse cititorului. Ţinând cont de posibilităţile acestor creaturi, acestea au putut foarte bine să fi elaborat un plan vizând orientarea concluziilor pe care le vor trage cercetătorii, deci şi ale mele, pentru că nu pot fi eu singurul care să le scape.

Totuşi, cred că inteligenţa care dirijează ozn-urile nu este perfecta şi că în sistemul ei pot exista lacune. Trebuie să alegem această eventualitate, căci a o declara infailibila (fără nicio dovadă care să demonstreze temeinicia acestei idei) ar echivala cu recunoaşterea zădărniciei oricărei tentative de apropiere de acest mister fascinant.

CONCLUZII

„... Impresia mea este că în această carte a trebuit să redau ideea de control organic, mascat de vanitatea oamenilor, lăsând să credem că îndeplinim lucrurile noi înşine, susţinând instituţiile umane când este oportun să funcţioneze şi semănând confuzie şi tulburare printre protejaţii săi când aceştia au depăşit limitele de funcţionare care le fuseseră atribuite..."

Charles Hoy Fort

INTRODUCERE

În prima parte am interpretat prăbuşirea de la Roswell ca un eveniment voluntar provocat în iulie 1947, pentru a da un fel de avertisment Statelor Unite (sau a fost un test pentru a observa reacţiile pe care le va provoca acest incident), destinat să oprească procesul unui al treilea război mondial care părea pornit între americani şi Uniunea Sovietică.

Acum trebuie să mergem dincolo de această ipoteză şi să încercăm să ne apropiem de adevărata natura a acestui fenomen pentru a-l plasa, cel puţin tot ce am aflat despre el, într-o poziţie care permite să se discearnă ce anume îl motivează. Altfel spus, trebuie să punem o întrebare simplă. Cine ar putea să tragă sforile acestui teatru de păpuşi în care trăim, şi de ce suntem spectatorii lui?

Pentru aceasta, singurul lucru pe care-l avem la îndemână este mărturia umană.

Americanii, chiar şi cu recuperările făcute la Roswell (şi poate la Magdalena) nu sunt deloc mai avansaţi. Informaţiile pe care le-au putut obţine din rămăşiţe şi de la creaturi nu le sunt decât de o utilitate mediocră (materiale cu o aparenţă necunoscută, având poate proprietăţi extraordinare, dar fără a fi reproductibile;

cadavre de clone semirobotizate cu structura fizica săracă în învăţăminte deoarece ţine de o alta fiziologie, care probabil nu se poate măsura cu mijloacele noastre actuale).

Prăbuşii ea era de altfel programată, se pare, pentru a nu ne oferi decât un singur element: ideea prezenţei unei inteligenţe extraterestre.

Până în anii din urmă, mărturiile nu ne aduceau la cunoştinţă mare lucru despre obiectele sau luminile celeste, despre aparatele discoidale care aterizau pe drumurile şi pe câmpurile noastre, precum şi despre diverşii lor ocupanţi ale căror rare contacte cu oamenii au fost mai mult decât dezamăgitoare. Nici urmele lăsate pe sol de aceste aparate nu ne-au adus mai multe informaţii, deşi unele dintre ele, ca în cazul de la Transen-Provence, petrecut în ianuarie 1981, ne-au furnizat rezultate interesante, deşi tot insuficiente.

Apoi am început să primim pe la sfârşitul anilor şaizeci relatări atât de incredibile încât au provocat, cel puţin la început, neîncredere, ca să nu spun1 că au fost: respinse.

A trebuit să aşteptăm sfârşitul anilor optzeci şi lucrările lui Budd Hopkins, pictorul newyorkez, pentru a înţelege toată importanţa potenţială a povestirilor fantastice restituite de răpiţi, dintre care cele mai *faimoase* au fost prezentate în capitolele precedente. Cititorul trebuie să ştie că au mai fost şi altele, şi mai halucinante, dar cele rezumate în această carte sunt, aşa cred, suficient de reprezentative pentru ansamblu ca să constituie un eşantion cât se poate de valabil.

Aşa cum a remarcat pe bună dreptate sociologul Thomas Eddie Bullard, interesul acestor relatări, chiar dacă nu reprezintă decât o sumă enormă de amăgeli, este că ne învaţă de o mie de ori mai multe lucruri decât mărturiile cu care aveam de-a face până acum. Nişte amăgeli în mare parte, desigur, dar nişte amăgeli care demonstrează că s-a început o manipulare la scara planetei, chiar dacă sunt vizate doar ţările industrializate, în special Statele Unite.

Datorită muncii sale analitice asupra relatarilor râpiţilor, Bullard a dovedit că acestea erau coerente şi aveau o structura de bază identică. Am văzut mai la început ca oamenii de ştiinţă care i-au chestionat pe râpiţi admit cu toţii că, în general, martorii erau de bună-credinţă. Rămânea de comparat spusele lor cu alte mărturii, dar care?

Întâmplarea face ca să avem la dispoziţie o adevărată suma de informaţii susceptibile de a ne fi de folos în această privinţa şi pe care avem tendinţa să le neglijăm în mod greşit. Este vorba de ceea ce au strâns la vremea lor folcloriştii profesionişti din legende, mituri şi *basme*, care constituie bogăţia patrimoniului nostru cultural. Folclorul din secolul al XVI-lea, secolul al XVII-lea şi din prima jumătate a secolului al XVIII-lea, în ceea ce priveşte tradiţiile populare ale ţârilor europene, furnizează o materie primă care oferă similitudini tulburătoare cu relatările râpiţilor noştri.

Adevărul este ca unii dintre strămoşii noştri par a fi avut contacte frecvente cu diferite forme aparente de viaţă inteligenta străină de a noastră, şi asta până în zorii epocii care a prefigurat apariţia revoluţiei noastre industriale şi tehnologice. Ei dădeau acestor fiinţe numele de *oameni din (ara zânelor*. Povestirile populare ne-au descris zânele ca fiind nişte femei frumoase, îmbrăcate luxos şi împodobite cu giuvaieruri, ţinând în mâini faimoasa bagheta magică. Nimic din toate astea nu se întâlneşte în povestirile folclorice care vorbesc despre *oamenii din ţara zânelor*.

Trebuie să uităm mentalitatea care predomină în lumea ştiinţifică, conform căreia aceste mărturii nu sunt decât nişte ficţiuni datorate imaginaţiei fără limite a oamenilor dornici să-i înspăimânte sau să-i minuneze pe naivii care acceptau să-i asculte. Sunt de acord că există şi înfrumuseţări încântătoare şi naivităţi fără interes ştiinţific. Este nevoie de toate astea pentru a face o lume, chiar şi de minciuni frumoase, şi cred că n-o să mă contrazică chiar CNES-ul (Centrul Naţional de Studii Spaţiale de la Toulouse) având în vedere comportamentul lui în cazul din 5 noiembrie 1990... Dar dincolo de toate astea există un fond de adevăr care ar trebui să se poată găsi, cel mai bun argument pe care-l pot propune în sprijinul acestei aserţiuni fiind cel al unui specialist, unul dintre cei mai buni ai vremii sale, W.A. Evans-Wentz, care scria din 1911:

„De acum înainte trebuie să nu mai considerăm termenul feerie ca fiind sinonim cu himeră, nerealitate, absurditate.

Nu trebuie să ne mai gândim la credinţa în zâne ca fiind o formă de credinţă fără fundament bazată pe născocirile minţii. În rezumat, trebuie ca spiritul obişnuit neceltic să poată face el însuşi o readaptare la un nou mănunchi de fenomene, care, ţinând cont de ignoranţa noastră, posedă un conţinut ce a scăpat atenţiei noastre, de teama ridicolului şi a dispreţului care discreditează orice «superstiţie»”.

Oamenii de ştiinţă, oricât de respectabili ar fi, sunt paralizaţi de constrângerile conceptuale impuse de dogma în vigoare. Când acceptă să facă o derogare, punându-şi astfel cariera în pericol, izolează fenomenele în limitele pe care şi le-au autorizat şi nu acceptă pentru nimic în lume să treacă dincolo de ele. Cunosc un om de ştiinţă care admite ozn-urile, dar numai atunci când sunt rotunde. Altul este convins că e vorba de extratereştri şi refuză să mai aibă în vedere şi o alta posibilitate.

Un om de ştiinţă spaniol, considerat totuşi foarte competent, respinge categoric răpirile. Un belgian este

atât de plin de importanţa pe care a căpătat-o grupul său în ochii puterilor publice

— În urma valului care s-a produs în ţara lui – încât neagă cu bună ştiinţă incidentele care au avut loc în Franţa la 5 noiembrie 1990!

Poveştilor cu zâne şi cu extratereştri, oamenii de ştiinţă le preferă ecuaţiile. Poate că au dreptate, dar din ceea ce va fi expus mai jos, cititorul va avea posibilitatea să creadă că respectivii greşesc.

Apropierea de fenomenele legate de ozn-uri necesită deseori cercetări care ies din cadrul regulilor stabilite în domeniul ştiinţific. A te mulţumi să utilizezi uneltele puse la punct de ştiinţă nu este suficient, pentru că ozn-urile transcend fizica noastră cu mai multe nivele, ceea ce face practic zadarnică orice tentativă de a-i stabili natura. Asta ar fi ca şi cum am studia găurile negre cu lornionul. Evident, există totuşi câteva înregistrări radar recente, realizate în Belgia, care au dus la nişte rezultate uimitoare.

Mijloacele ştiinţifice clasice fiind în cazul nostru inutile, ne rămân mărturiile din trecut (în stare brută, aducă neimpregnate de aporturi exterioare, ca cele pe care ni le oferă cultura noastră hipermediatizată), cel puţin acelea care evocă răpirea şi transportarea într-o altă lume, în ţara zânelor.

Jacques Vallée s-a aplecat asupra acestei probleme în cartea sa, *Passport to Magonia*, dar nu s-a putut sprijini decât pe întâlnirile de gradul trei, deoarece nu a dispus la vremea aceea de elementele obţinute între timp de la râpiţi (în vremea aceea nu se cunoştea decât cazul Hill). Totuşi efortul său a fost determinant pentru trasarea unui nou drum de cercetare.

Cu întâlnirile de gradul patru, acest drum se lărgeşte şi devine mult mai *carosabil*, dacă îmi permiteţi această expresie, căci asemănarea lor cu povestirile din folclorul vechi este atât de frapantă, stupefiantă chiar, încât orice idee de simplă coincidenţă nu poate fi decât respinsă.

BAZELE CERCETĂRII MELE

În tabelul care urmează am strâns patruzeci de

trăsături particulare caracteristice osaturii răpirilor moderne ce se regăsesc în lucrările specializate despre folclor care acoperă o perioadă cuprinsă între secolul al XII-lea şi secolul al XVIII-lea şi care privesc numai etniile din Europa. Acest număr, care nu este exhaustiv, nu a fost stabilit astfel decât pentru a oferi un element din care să se poată trage nişte învăţăminte.

TABEL COMPARATIV ÎNTRE ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL III ŞI IV VECHI ŞI MODERNE

Elemente moderne de bază (neexhaustive)	Elemente citate în folclorul vechi.		
	Evans-Wentz	Keighley	Arrowsmith
Răpiţi voluntari	296		56
Răpiţi vindecători, profeţi…		352	20, 150
Răpiţi care au murit		470	19, 21, 74
Amnezie	39, 346		28
Apariţii/dispariţii			
Vizibili/invizibili	114, 121, 145, 219	175, 207, 354	21, 55, 73, 74
Avertismente, ameninţări			56, 224
Vite răpite		165, 166	145, 150, 189
Vite asasinate	105, 121	352, 390	19, 81, 150
Cecitate temporară sau parţială		311	50 29
Control asupra oamenilor			140, 198
Creaturi după standardul uman	147	96	21, 33, 157
Creaturi pitice macrocefale			166, 246
Creaturi pitice cu gheare			47, 66, 157

Creaturi păroase 211 49, 74, 78, 157
Creaturi umane şi pitice 147
Creaturi jumătate-animal 432 43, 74, 82, 266
Creaturi bine intenţionate 30, 33, 39
Creaturi râu intenţionate 20, 29, 43

— Cifrele trimit la pagina lucrărilor citate mai sus

Deplasări ultrarapide Aprecieri despre Dumnezeu şi religie Etica şi dreptul creaturilor Levitaţie
Afecţiuni vindecate Afecţiuni provocate *Missing time* Misiunea creaturilor Lumi relativiste
Lumi subterane Paralizie
Pereţi de apă traversaţi Puteri hipnotice
Previziuni ale viitorului, profeţii Progenituri hibride Reproducere, sustentaţie Vise şi coşmaruri provocate
Sex, sexualitate, violuri
Transă
Transfer mental, telepatie Transportare neexplicată Viziune privilegiată
211
431
385
431
78
124, 175, 386
363
175, 217
81, 96, 420
432
176
43
281
72, 73, 90, 252 113 135, 145, 296 289, 338, 311 47 67

211
73
64
69, 181, 275, 356 47, 64, 120 167, 335 60, 65, 68, 69
25, 239
153, 154, 158 227 149, 353
46
105, 150, 198
126, 398, 422 66, 421
126, 398, 422
21, 43, 55 20 25 74, 150 76, 77 76 156, 298
66, 394
105, 122, 173.
187
105, 126, 157.
198

Referinţele la cazurile vechi au fost luate din următoarele lucrări:

e Evans-Wentz, W.A., *The Fairy Faith în Celtic Countries*, New York, Library of the Mystics Arts, 1990. Ediţia originală în 1911.

de Keightley, Thomas, *The Fairy Mythology*, Londra, Wilwood House, 1981. Ediţia originală în 1892.

e Arrowsmith, Nancy, *A Field Guide of the Little People*, New York, Simon & Schuster, 1976.

© Briggs, Katharine, *An Encyclopedia of Fairies*, New York, Pantheon Books, 1976.

Elementele de comparaţie referitoare la cazurile moderne au fost prezentate în capitolele precedente, studiul cel mai consistent şi care strânge două sute şaptezeci de cazuri este opera lui Thomas Eddie Bullard, sociolog specializat în folclor, din Bloomington (Indiana). Este vorba de o lucrare de o mare rigoare ştiinţifică incluzând o muncă analitică draconică, singura de acest gen după cunoştinţele mele.

Toţi parametrii cazurilor moderne se regăsesc în cazurile vechi, cu o singură excepţie, *ozn-ul*, element foarte important care îmi va permite să pornesc fără

probleme majore pe un drum pe care l-am întrezărit vag în urmă cu vreo zece ani, dar pe care nu mă putusem aventura din lipsă de date.

Dacă ozn nu figurează în răpirile vechi, asta însemnă că răpitorii puteau să se lipsească de el. Şi dacă puteau să se lipsească ieri, pot la fel de bine să se lipsească şi azi, decă ozn-ul nu este decât un accesoriu, o unealta, o momeală pentru a ne înşela mai bine, şi nu o navă spaţială, nici măcar o navă aeriană în sensul înţeles de noi. Poate că nu e decât un mijloc de comunicare. Pentru unii nu va 11 uşor să accepte această idee, dar dacă eu am reuşit să o integrez în conceptele mele, înseamnă ca şi alţii ar trebui să poată.

Prin urmare există cele mai mari şanse ca inteligenţa care interfera cu societatea noastră omenească să nu fie separată de noi de ani-lumină, ci de o barieră şi mai greu de trecut, o barieră care ne separă de o dimensiune diferită de a noastră, un alt spaţiotimp.

O TEMATICĂ PARALELĂ

Ţara zânelor a fost localizata de către toate etniile vechi ale Europei şi chiar ale Orientului Mijlociu şi ale Orientului (cele trei mari leagăne ale civilizaţiilor şi religiilor omenirii), în funcţie de epocă, de ţară şi de cultură, în locurile următoare:

e în subsol 70%;

e în mări 15%;

e în *cer* 15%.

Procentajele datelor sunt aproximative, dar ele oferă o idee despre sistemele de credinţe în vigoare aşa cum apar în cele patru lucrări citate.

Fiecare popor avea felul lui de a interpreta identitatea zânelor, dar în general toate le acordau puteri extraordinare („magice” în sensul în care depăşesc înţelegerea noastră) şi un statut de cvasi-imortalitate, sau cel puţin o longevitate cu mult superioară duratei noastre de viaţă. În toate folclorurile se arată că aceste creaturi, de obicei invizibile, aveau capacitatea de a se arăta ochilor noştri sub un aspect de aparenţă materială luând formele

cele mai variate, deseori chiar la limita monstruozităţii.

În funcţie de culturi, aceste entităţi erau identificate astfel:

— Semizei sau demoni (îngeri decăzuţi);

— Elemente (spirite trăind într-un alt plan);

— Oameni defuncţi (suflete fără trup).

Uneori se considera că aceste trei grupe coabitează, iar în anumite locuri apariţiile ce puteau fi semnalate erau asociate, după caz, cu Dumnezeu şi, mai des, cu Diavolul. Clerul, la rândul său, pentru a-i speria pe creştinii naivi, nu ezita să le spună enoriaşilor că aceste entităţi veneau drept din iad. Mă refer mai ales la Biserica Catolică. După Reformă, pastorii protestanţi vor da dovadă de ceva mai multă moderaţie, unii dintre ei optând pentru purgatoriu.

Apariţiile de altă dată se pot împărţi în două grupe principale: e *fair folks* sau *light elves*, fiinţe binevoitoare;

e *dark elves*, fiinţe răufăcătoare.

Strămoşii noştri le clasificau deci în funcţie de comportamentul observat la entităţi, dar dacă luăm în considerare descrierile făcute se mai poate face o clasificare:

— Fiinţe omeneşti după standardele noastre (însoţite de unii pitici);

— Pitici, împărţiţi în mai multe grupe (creaturi hibride, jumătate oameni, jumătate animale) sau giganţi (uneori canibali, aceştia din urmă ţin esenţialmente de imaginaţia umană).

Fiinţele omeneşti după standardele noastre interveneau rareori în mod direct în viaţa societăţii; ele sunt totdeauna descrise ca fiind stăpânele celorlalte creaturi. Numai râpiţii aveau de-a face cu ele, şi au fost descrise atât fiinţe masculine cât şi feminine. Cei mai mulţi pitici par fie asexuaţi, fie masculini, dar anumite grupuri precise sunt prezentate ca având reprezentanţi de ambe sexe.

Toate creaturile pitice şi hibride apar ca fiind servitorii stăpânilor cu aspect omenesc, sau ocupă cel mult un rang inferior în ierarhie. De exemplu, toţi râpiţii sunt

duşi în ţara zânelor de nişte creaturi pitice, de cele mai multe ori asexuate sau masculine, ceea ce arată foarte clar statutul lor subaltern, situaţie care nu transpare decât pentru contacte ce corespund cu cele pe care în zilele noastre le numim „întâlniri de gradul trei", adică atunci când entitatea vine la iniţiat pentru a îndeplini o acţiune oarecare, dar fără să-l râpească.

Toate creaturile subalterne sunt dotate cu puteri fantastice, diferenţiate însă după grupele din care fac parte. Printre ele figurează şi posibilitatea de a se arăta oamenilor sub diferite forme, conform ierarhiei următoare:

— Fiinţe care pot adopta o singură formă animală;

— Fiinţe care pot adopta orice formă animală;

— Fiinţe care pot adopta orice fel de formă.

Printre motivele invocate pentru explicarea răpirilor de indivizi pentru nevoile zânelor se numără:

— Asigurarea supravieţuirii speciei lor intrată în declin;

— Distrarea stăpânilor ţării zânelor (muzicanţi, etc.);

— Furnizarea de sclavi.

Katherine Briggs citează un caz de copil hibrid născut dintr-o femeie (probabil răpită) şi un *stăpân* (aproape exact ca în scenariul trăit de Kathy Davis, pe care l-am relatat pe scurt în *Ultra Top Secret*).

Pe de altă parte, toţi autorii, fără excepţie, vorbesc de substituiri de copii în leagăn, copilaşii puşi în locul celor adevăraţi fiind pricăjiţi, bolnăvicioşi şi foarte greu de crescut. Mulţi mureau, uneori pentru că părinţii, dându-şi seama că nu erau progeniturile lor, refuzau să aibă grijă de ei. Totuşi, dacă acest copil era bine tratat, celălalt, cel adevărat, era înapoiat părinţilor!

În aceste relatări, puţini dintre cei răpiţi erau restituiţi mediului lor familiar, iar cei care erau se pomeneau în general confruntaţi cu o situaţie disperată, tragică chiar, despre care se va vorbi mai departe. Puţinii care aveau şansa să nu trăiască un coşmar erau nişte privilegiaţi: moaşe sau doici cel mai adesea, ceea ce ne face să ne întrebăm dacă e vorba în privinţa lor de o

ficţiune romanescă sau despre persoane condiţionate mental ca să creadă că fuseseră duse în ţara zânelor, fiind astfel amăgite în mod magistral. Înclin spre a doua soluţie.

Într-adevăr, numai doicile şi moaşele au relatat această informaţie în legătură cu copiii hibrizi, iar dacă entităţile sunt capabile să şteargă complet amintirile răpiţilor, înseamnă că aceste femei au fost manipulate mental pentru a fi în măsură să-şi spună povestea, ceea ce ne determina să credem că e vorba mai curând de scenarii, de amintiri false implantate în minte.

Toţi specialiştii sunt de acord că aceste creaturi se ocupau mai ales cu capturarea femeilor şi bărbaţilor tineri precum şi a copiilor. Mai erau învinovăţite de furtul şi uciderea vitelor, ceea ce implică eventuale mutilări ale unor bovine, dar nu am descoperit naraţiuni detaliate care să le descrie cu precizie, folcloriştii fiind mai focalizaţi pe raporturile dintre oameni şi zâne.

Cititorul care m-a urmărit până aici a fost cu siguranţă frapat de similitudinea dintre ce s-a petrecut în urmă cu câteva secole şi incidentele pe care le trăim în epoca noastră. În ciuda *„înfrumuseţărilor”*, osatura iniţială, trama poveştii nu variază şi se suprapune exact peste modelul răpirii moderne, dacă exceptam diferenţa pe care o constituie prezenţa ozn-ului.

De remarcat că răpirile din vremurile trecute aveau loc fără recurgerea la vreun obiect oarecare (baghetă magică sau altceva, care pare să fie o invenţie a povestitorilor). Nu trebuie să confundăm istoriile care circulau (poveşti, epopei, legende) cu cele elaborate de tradiţia populară. Primele s-au inspirat din celelalte, nu invers.

Acel *modus operandi* folosit pentru răpirea oamenilor şi transportarea lor în ţara zânelor rămâne necunoscut.

În această privinţa, cazul cel mai precis pe care l-am putut găsi este cel al numitei Anne Jefferies, care se situează în anul 1645, la St. Teath în Comouailles. La nouăsprezece ani, ea a fost răpită în plină zi, pe când tricota sub un carpen situat în grădina părinţilor ei. Au

apărut şase omuleţi îmbrăcaţi în verde, unul dintre ei şi-a pus mâna peste ochii ei şi fata şi-a pierdut cunoştinţa. A mai avut totuşi senzaţia că este ridicată în aer de pitici, şi aceeaşi operaţiune s-a derulat şi la întoarcere. Se pare că a fost răpită pentru a da laptele ei entităţilor.

În general, în sursele mele se spune că oamenii râpiţi erau tineri şi frumoşi, destinaţi să fie „căsătoriţi" cu cei din ţara zânelor Având în vedere pudibonderia şi tabuurile în privinţa sexualităţii în vigoare la vremea aceea, putem presupune fără a risca sân înşelăm că respectiva „căsătorie" ascundea probabil manipulai asemănătoare cu cele pe care le îndură femeile răpite de la ace sfârşit de secol.

O INFLUENŢĂ SECULARĂ

Tabelul pe care l-am întocmit rezumă perfect (ţinând co de perioadele mari pe care le acoperă respectivele lucră caracterul constant şi repetitiv al acestui tip de evenimente. D nimeni nu va şti vreodată cu adevărat câte fiinţe omeneşti au putut fi „*răpite*", nici de cât timp se perpetuează această situaţie. Când a început totul?

Se poate constata (lucru ciudat care apare mai ales din lucrarea lui Nancy Arrowsmith) că particularităţile proprii fiecărui tip de creatură, în special comportamentul ei, sunt percepute diferit în funcţie de grupul social cu care erau confruntate aceste creaturi, sau mai curând cărora le era ataşate (sau afectate, deoarece se pare că nu erau decât subalterne, ascultând deci de o voinţă ce emana de la o inteligenţa superioară ierarhic).

Într-adevăr, fiecare regiune din Europa (şi chiar de dincolo de ea) dezvăluie o fiinţă diferită, chiar dacă rămâne apropiată de celelalte prin talie, maliţie şi puterile ciudate de care dispune. Apar detalii referitoare la trăsăturile feţei, hainele (acestea din urmă deseori similare cu cele pe care le poartă oamenii din regiunile respective). Asta se poate explica fie prin faptul că numitele creaturi i-au copiat pe indigeni, sau indigenii le-au determinat pe ele. Pare mai logic ca prima situaţie să fie cea bună, dar cititorul o poate prefera şi pe cea de a doua, având în

vedere exemplul foarte amuzant de mai jos.

În Italia, foclorul din diferite regiuni vorbeşte printre altele, de următoarele creaturi:

— *Lauru*, care-şi petrecea timpul făcând curte femeilor şi care, când îi refuzau avansurile, le provoca coşmaruri! (Arrowsmith, p. 173);

— *Foletto*, care avea nevoi sexuale excesive, în aşa măsură încât femeile care-i respingeau propunerile galante erau răpite, torturate şi violate. Alte entităţi de acelaşi fel provocau maladii şi coşmaruri simplilor muritori, şi asta din aceleaşi motive (Arrowsmith, p.105).

— Pentru a-mi consola cititoarele, o voi cita şi pe *Aguana*, creatură feminină care răpea bărbaţii care îi provocaseră mânia... pentru a-i tortura şi a-i viola! (Arrowsmith, p. 157).

Evident, folclorul stârneşte râsul, dar dacă presupunem că acesta nu era decât un scenariu pentru a le sustrage victimelor material genetic, ca în cazul doamnei Victoria şi a *„vecinului ei de masă"*, totul capătă o cu totul altă rezonanţa.

Creaturile ar putea folosi unele comportamente ale grupurilor etnice pe care *„le au în sarcină* „pentru a le copia, sau a adopta o atitudine precisă ce imprimă un caracter specific indigenilor din sectorul în care acţionează.

Pentru a-i linişti pe eventualii cititori italieni care s-ar simţi jigniţi de această aluzie la o trăsătură care le este recunoscuta în lumea întreagă (nu înclinaţia de a viola femeile, ci de a le face o curte asiduă, oriunde şi în orice moment), voi cita singurul exemplu de acelaşi gen pe care l-am putut găsi privitor la o altă ţară, Grecia, în persoana unei creaturi numită *callicanţaroi*, care practica violul femeilor aşa cum îşi practică oamenii de ştiinţă specialitatea: cu rigoareşi vigoare. Acest lucru era cu atât mai uşor cu cât era dotată cu nişte testicule atât de dezvoltate încât erau *„totdeauna vizibile"*! (Arrowsmith, p. 125).

Mentalitatea creaturilor este total diferită de a

noastră. Este insesizabilă, imprevizibila, deconcertantă, uneori la limita absurdului. Ele anunţa nişte lucruri pe care nu le realizează sau o fac diferit de ceea ce lăsaseră să se prevadă. Fac promisiuni pe care rareori şi le respecta, ca să nu spun niciodată, iar oamenii care au avut de-a face cu ele au avut mai mult a se plânge decât a se felicita pentru asta.

Creaturile au o concepţie despre pedeapsă şi recompensa imposibil de înţeles. Pedepsele sunt foarte exagerate faţă de greşeala comisă, uneori pline de cruzime (membre rupte, orbire temporară sau definitivă, boli incurabile, moarte fulgerătoare).

În general, numita greşeală, deseori legată de o interzicere sau de un tabu care a fost încălcat (un aliment care nu trebuia mâncat, un sipet ce nu trebuia deschis, un cuvânt care nu trebuia pronunţat, etc.), este foarte neînsemnata.

Cât priveşte recompensele, ele se înscriu într-o ordine greu de stabilit, serviciul adus nemeritând atâta generozitate (maladii vindecate şi alte *„miracole”* de acelaşi gen, abundenţa, chiar supraabundenţa recoltelor, etc.). Când e vorba de bani, acestui elan de generozitate i se asociază deseori un act maliţios. Persoana care primeşte bogăţia constată sosind acasă că totul s-a transformat în obiecte obişnuite fără nicio valoare.

Sunt conştient de caracterul foarte general al acestei fişe, dar trebuie să ştim că răpiţii înapoiaţi mediului lor sunt în număr prea mic pentru a avea norocul de a strânge mai multe detalii. Iar contextul epocilor respective nu se preta la divulgarea mărturiei lor.

Anne Jefferies, după *„răpire”*, a început să ghicească viitorul şi să vindece afecţiunile prin atingere cu mâinile. Ea a fost acuzată de vrăjitorie şi de legături cu diavolul, apoi a fost aruncată în închisoare în 1646, temnicerul primind ordin să nu-i dea de mâncare. A fost eliberata în 1647, fără să se indice timpul petrecut în închisoare, dar se spune că a fost transferata la un moment dat la domiciliul primarului din Bodmin unde a suportat încă un

post forţat, fără ca asta să-i altereze sănătatea. Un caz cu efecte fiziologice într-un fel.

Până la urmă a fost eliberată, s-a căsătorit şi a trăit aparent în linişte cel puţin până în 1696, când aflăm din scrisoarea unui prieten că este încă în viaţă (Briggs, p. 241).

În Irlanda, unde folclorul este de o bogăţie exuberantă, printre numeroşii *little people* exista un grup pe care indigenii îl numeau *sidhes* (se pronunţă *şis*) sau *daoine sidhes*. Ei stăteau liniştiţi atâta vreme cât nu erau încălcate anumite tabuuri, dar când erau, reacţionau cu multă violenţă. Atunci provocau boli, îşi paralizau victimele, ba chiar le trimiteau *ad patres*. Bineînţeles, puteau să şi răpească bărbaţi pentru a face din ei sclavi şi femei pentru a face din ele concubine.

Lucru foarte important, răpiţii care şedeau scurtă vreme în lumea lor, reveneau total transformaţi. Sau erau nebuni, sau căpătau capacităţi de clarviziune, vindecau anumite boli, sau deveneau profeţi… (Arrowsmith, p.20).

W.A. Evans-Wentz afirmă că a întâlnit un ţăran devenit profet după ce a avut contacte cu cei din ţara zânelor, care i-a făcut următoarea confidenţă: *„Aceste fiinţe nu-şi divulgă toate secretele şi sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg în legătură cu ele. După cum nu sunt sigur că tot ce-am aflat despre ele ar fi exact”*.

Parcă seamănă cu spusele unuia din răpitorii poliţistului Herbert Schirmer: *„Ar trebui să ne credeţi puţin, dar nu prea multP*

Apariţiile şi dispariţiile subite, ca şi deplasările aproape instantanee ale creaturilor, sunt detalii ce pot fi găsite la toţi folcloriştii. Evident, niciunul nu vorbeşte de materializare şi de dematerializare, dar toţi, trebuie să ştim asta, se rezumă la fapte, evitând să le interpreteze, mulţumindu-se să redea traducerea originală: puterile *„magice”*.

Oamenii capturaţi de *little people* erau duşi în *lumea cealaltă* după un *modus operandi* care niciodată nu a putut fi descris cu precizie. Unele povestiri vorbesc de pereţi

stâncoşi şi de suprafeţe de apă traversate fără nicio greutate, corpurile pătrunzând prin solide şi prin fluide la fel de uşor cum ai trece printr-o perdea de fum.

Râpiţii moderni au trăit această experienţă, sau cel puţin îşi amintesc că au fost confruntaţi cu situaţii asemănătoare. Aşa s-a întâmplat cu doamna Shirley Coyne, din Flushing (Michigan) care a trăit câteva întâlniri de gradul patru, la intervale mari de timp, şi care a fost într-o zi râpită de acasă, creaturile venite s-o ia făcând-o să treacă prin uşile apartamentului fără să mai încerce să le deschidă.

Amintiţii *foletti* se deplasează într-un vârtej de vânt. În Sicilia, *macinghe* este o creatură din familia acelor *foletti* eolieni (cunoscuţi drept violatori de femei). În Sardinia, în vârtejurile curenţilor de aer călătoreşte *sumascazzo*, în Calabria comportându-se la fel numitul *mazzamarelle* (Arrowsmith, pp.28 – 29).

În Scandinavia, *trolli* erau nişte pitici de mai multe feluri, în 1660, aproape de Raguna, un *troll* local numit *Vettar* (spirit) a răpit-o pe soţia unui fermier, priceputa la naşteri, pentru, i-a spus el, *„a-mi ajuta nevasta, pe care au prins-o durerile facerii, să aducă pe lume copilul nostru”*. Femeia s-a achitat de sarcină, a refuzat mâncarea oferita de creatură drept recompensă şi a fost adusă înapoi acasă. Ea i-a explicat bărbatului ei că atât la dus cât şi la întors avusese impresia că fusese *„transportată în vânt un moment”* (Keightley, p. 123).

În Scoţia, un ţăran, care se dusese să-şi ia caprele de la păşune, nu departe de fermă, s-a văzut înconjurat de un nor de ceaţă şi s-a pomenit în ţara zânelor (Keightley, p. 390).

Strămoşii noştri acordau zânelor capacitatea de a provoca furtuni, ploi, grindine, zăpadă precum şi cutremure de pământ, deci stăpâneau complet forţele naturii. Trecerea prin materie era o putere a creaturilor admisă în numeroase ţâri, ca să nu spun în toate. Şi nu ofusca pe nimeni în mediile esenţialmente rurale unde aceasta credita era solid înrădăcinata.

INTERESUL PENTRU VITE

Poarta lumii fantastice se va întredeschide cu încă puţin. Cititorul nu trebuie să piardă din vedere că acest univers pe care încercăm cu stângăcie să-l înţelegem este mai ales *o lume de iluzii*.

În perioada în care s-au petrecut aceste fapte, oamenii erau şi mai nepregătiţi decât noi pentru a le înţelege, interpretându-le în felul lor. De unde şi traducerile pitoreşti de care nu era străina spaima pe care o provoca religia.

Câmpul de interes al celor din ţara zânelor îl constituiau mai mult etniile cu vocaţie rurala şi activităţi de fermă decât oraşele. Tot felul de pitici erau protectorii recoltelor şi ai vitelor, dar aveau sub supraveghere şi mediul înconjurător sălbatic, ca în Rusia unde numitul *Ieşi* avea sarcina să vegheze asupra pădurii şi a animalelor care trăiau în ea (Arrowsmith, p. 140).

Dintre toate animalele domestice menţionate în poveştile folclorice, cel mai des apare rasa bovina. Acest element m-a frapat din cauza mutilărilor de animale amintite în mărturiile contemporane. Tot ce am găsit în foclor în această privinţă s-ar putea să pună în discuţie toate ideile noastre dobândite despre acest tip de incidente.

Furatul vitelor era o practica obişnuita a creaturilor, el situându-se pe locul trei după furtul de copii şi de tineri (mai ales de tinere). Practic nu am întâlnit capturarea altui fel de animal, dar cercetările mele, este adevărat, s-au limitat doar la aceste patru lucrări.

Am întâlnit cazuri de bovine şi de cai ucişi de poporul din ţara zânelor în Scoţia, conform mărturiei domnului Campbell, nouăzeci şi patru de ani, din Barra, care a fost chestionat de Evans-Wentz în timpul investigaţiei asupra acestor fiinţe misterioase. Acelaşi autor semnalează cazul unei vaci care a căzut moartă pe loc după ce-a fost atinsă de o creatură cu o aparenţă feminină (care a traversat apoi o zonă mlăştinoasă, fără dificultate, pe acolo pe unde un om normal nu ar fi putut trece). Acest incident a fost

relatat de mătuşa unui anume Samuel Leece, din insula Man. Faptul a fost interpretat de observatoare şi de familia ei drept un act de vrăjitorie.

Relatări de acest gen, nu prea convingătoare, sunt de acord, găsim o sumedenie, şi fusesem înclinat să nu mă mai ocup de ele până în ziua când am dat peste un lucru care m-a făcut să sar ca un arc.

Este vorba de cazul fermierului din Auchriachan, comitatul Strathavon din Scoţia, care a fost transportat în ţara zânelor într-un nor de ceaţă.

A fost răpit în plină zi şi s-a pomenit brusc în întuneric, complet pierdut, incapabil să se orienteze, fără niciun punct de reper. Atunci a zărit o lumină, s-a îndreptat spre ea şi a ajuns la uşa unei case în care a bătut. I-a deschis o femeie în care a recunoscut pe una din vecinele lui decedată de puţină vreme. Ea i-a explicat că se afla în serviciul celor din ţara zânelor şi că acea casă le aparţinea. Femeia i-a spus după aceea că singura lui şansă de a se întoarce la nevasta lui era să se ascundă de proprietari. Şi, pentru că respectivii tocmai trebuiau să se întoarcă acasă, femeia l-a ascuns într-un colţ al încăperii, apoi au apărut şi stăpânii cerând de mâncare. În grupul noilor sosiţi se afla un individ căruia fermierul îi cauzase un oarecare prejudiciu în timpul vieţii. Respectivul, vorbindu-le tovarăşilor lui de vechile lor certuri, a adăugat: *„Acum când nu mai e la el acasă, să profităm de absenţa sa, să-i luăm boul preferat şi să-l mâncăm”*. Zis şi făcut. Boul apare – nu se spune cum – e ucis sub ochii proprietarului, e pregătit şi, în timp ce grupul se ghiftuieşte, prietena defunctă a fermierului face în aşa fel ca să-l scape.

Ceaţa în care reintrase s-a luminat, apoi s-a risipit şi au apărut luna şi stelele. În curând a ajuns acasă şi s-a interesat de bou. Fiul său i-a răspuns: *„E cât se poate de sănătos*.

— Atunci, izbucneşte tatăl, asta înseamnă că boul care e în staulul nostru nu e deloc un produs al zânelor F

Familia se repede în staul şi găseşte boul întins pe jos, fără viaţă. Cadavrul a fost aruncat după aceea la

poalele unei coline, unde a rămas intact, căci, precizează naratorul, *„nici câinii şi nici pisicile n-au vrut să mănânce din el”*.

Dacă această povestire se referă la un fapt trăit, este evident că fermierul nu a fost răpit fizic, ci mental. Paralela cu relatarea doamnei Doraty este delicat de stabilit, dar, la urma urmelor, în epoci diferite, iluzii diferite.

Inteligenţa care trage sforile marionetelor umane adoptă iluziile în funcţie de:

— Contextul cultural şi social;
— Conceptele martorilor;
— Nivelul tehnologic al epocilor respective;
— Amintirile personale ale martorilor.

Cadavrul de care nu s-au atins carnivorele este cu siguranţă elementul care conferă acestui caz pecetea de verosimilitate. Dar aici apare o noţiune uluitoare: animalul produs de zâne. Azi i-am zice *clonă*.

Dar lucrurile nu se termină aici! Să nu uităm că din 1988 omul produce clone de bovine!

Keighteley, aminteşte două relatări impresionante care, luate izolat şi fără cunoaşterea cazului prezentat mai sus, ar putea să treacă complet neobservate.

Amândouă se referă la *trowii* din insulele Shetland, situate în nordul Scoţiei. Prima spune că *trowii* au obiceiul, când organizează banchete, să se servească cu carne de vită şi de oaie de la indigenii care se ocupă cu creşterea vitelor. Dar se face o precizare. *„Cu aceste ocazii*, «*trowii*» *înşală ochii proprietarului cu ceva ce seamănă exact cu animalele pe care le-au capturat*, *şi care mai târziu piere în urma unei morţi violente sau a unui accident. În astfel de cazuri*, *carnea acestor animale care mor de o moarte bruscă sau violentă nu este considerată bună pentru consum*”.

Textual *Clone or not clone*? Alegeţi… în cel de al doilea caz, un fermier din Shetland a fost capturat într-o zi în acelaşi timp cu una din vacile sale care, îşi zicea el, era destinată unui banchet al celor din ţara zânelor. Credea că

e pierdut şi nu se va mai întoarce niciodată la ferma lui, când o femeie *trow*, căreia îi stârnise simpatia, i-a dat posibilitatea să se întoarcă la el acasă. Când a ajuns la fermă, omul a avut marea surpriză să afle că în momentul în care el însuşi a zărit vaca *„pătrunzând în colină”* (unde se considera că se află ţara zânelor), câţiva martori aflaţi nu departe de acolo au văzut animalul căzând peste stânci.

1 Cunoscând aceste elemente de stranietate pe care le prezintă, cum putem interpreta aceste relatări?

e Dacă răpirile sunt iluzorii, clona este şi ea iluzorie, iar vita găsită moartă este cea adevărată. Doar dacă nu cumva…

e Credinţa populară din vremea aceea asocia aceste incidente cu substituirea vitelor adevărate cu altele necomestibile. Erau substituiţi şi copiii din leagăn, dar, în anumite cazuri precise, s-a efectuat o restituire. E vorba de o constantă de care trebuie să ţinem cont.

e Ultima relatare poate să sugereze o răpire fizică, dar ne lipsesc prea multe detalii pentru a o considera ca atare. Vita care a fost observată căzând peste stânci în loc să dispară în colină ar fi atunci o clonă în cazul în care animalul a fost şi el râpit fizic. Nu ne putem pronunţa, dar dacă a existat o substituire reală a vacii cu un produs al zânelor, asta ar putea să explice unele anomalii descoperite în cazurile actuale ale mutilărilor de vite. O ipoteză ce nu trebuie neglijată.

Autorii citaţi fac aluzie şi la săgeţile elfilor, pe care simplii muritori îi considerau nişte spirite invizibile. Aceste „săgeţi”, considerate otrăvite, omorau vitele indigenilor care ofensaseră poporul din ţara zânelor. Rănile erau imperceptibile. Excepţie făcând oamenii care aveau darul ckirviziunii recunoscut de toţi. Keightley precizează că cei care aveau un „al doilea văz” erau nişte privilegiaţi care, spre deosebire de oamenii obişnuiţi, erau capabili să-i vadă pe cei din ţara zânelor şi că aceste săgeţi mortale pentru vite erau foarte cunoscute în Scoţia, în Anglia şi în Irlanda.

În Elveţia, piticii locali (cu nume diferite în funcţie de canton) cereau produse lactate pentru a permite

fermierilor şi-şi ducă vitele la păscut în locuri cunoscute ca periculoase pentru vite. Protejau caprele sălbatice de vânători.

Iată o întâmplare ciudată care ar trebui să-i aducă aminte de ceva cititorului:

Un vânător perseverent care urcase pe munte dimineaţa foarte devreme a dat peste un grup de capre sălbatice. Şi-a încărcat arbaleta, pregătindu-se să tragă, când un strigăt cumplit venind dinspre stânci i-a întrerupt gestul. S-*a întors şi a zărit un pitic hidos care ţinea în mână un topor gata să lovească. Povestea se termină tragic. Omul, care promisese să nu mai vâneze în schimbul furnizării săptămânale a unei capre moarte, moare aruncat într-o prăpastie de creatura respectivă.*

Produsele zânelor pier de moarte violentă şi nu se consumă. Putem să facem o apropiere între aceste „dubluri" şi copilaşii substituiţi pe care anglo-saxonii îi numeau *changelings*, cuvânt conceput special pentru această împrejurare, pe care-l găsim şi acum în dicţionarele moderne, atât de importantă e prezenţa lui în povestirile folclorului vechi. Definiţia din Harrap's Shorter (reeditat în 1989) sună astfel: „*Changeling*: *copil de zână, substituit unui copil pe care l-a furat*".

Când facem apropierea acestui tip de incident de mutilările de vite din vremea noastră, înregistrate în special în Statele Unite şi Canada (care au o moştenire culturala esenţialmente anglo-saxonă, ceea ce nu e neapărat chiar o întâmplare), regăsim, ca şi în răpiri, o tramă de bază care nu variază, şi asta în ciuda adăugirilor datorate transmiterilor orale succesive.

Cum se face că nişte grupuri sociale formate din indivizi inculţi şi puţin evoluaţi, separaţi temporal şi geografic, sunt în stare să vorbească de duplicarea unor fiinţe vii în epoci în care se vâna cu arcul sau cu arbaleta'?

Asta s-ar putea să demonstreze că au fost confruntaţi cu o situaţie foarte precisa, reală, chiar dacă e învăluită în negura ficţiunilor omeneşti şi a iluziilor supraomeneşti. Să nu uităm că avem de-a face cu un element de natură fizică:

cadavrele bovinelor ignorate de animalele carnivore. Asta nu mai e o iluzie, ci o *realitate*.

ANOMALIILE TEMPORALE

Am subliniat mai înainte absenţa ozn-urilor din folclorul vechi (dacă exceptăm fenomenele luminoase aeriene de tipul *sferă de foc*, care abundă mai ales la anglo-saxoni). De ce cei care le dirijează se puteau lipsi de ele ieri şi azi nu mai pot? Poate că după cel de al doilea război mondial a intervenit o nouă manipulare, adaptată acelei nevoi aflata adânc în conştiinţa noastră colectiva, care ne forţează să ne întoarcem privirile spre stele şi care a reapărut odată cu reuşitele noastre spaţiale. Sau poate dintr-un motiv mai imperativ.

Într-adevăr, explicaţia ar putea foarte bine să se găsească într-o situaţie dramatică cu care s-au confruntat mulţi râpiţi la întoarcerea din ţara zânelor: anomaliile temporale.

Nefericiţii, deşi nu au beneficiat decât de o şedere scurtă în acea *altă lume* misterioasă (între câteva minute şi o zi, după caz), reveneau şi constatau schimbări serioase. Timpul pe Pământ trecuse mai repede. Se scurseseră câteva luni, ani, chiar câteva secole. (Recordul actual cunoscut, care este de trei secole, este tratat în mod special într-o lucrare a lui Michel Picard.)

Când reveneau acasă, deseori se întâmpla ca respectivii să nu mai cunoască pe nimeni şi nimeni să nu-i recunoască; părinţii muriseră iar fraţii şi surorile dispăruseră; casa era ocupată de altcineva sau căzută în ruină. Cei care se întorceau după câţiva zeci de ani, cuprinşi de disperare, îşi pierdeau minţile, sau mureau de durere. Cei care reveneau după câteva secole îmbătrâneau subit când îşi descopereau nenorocirea, alţii se prăbuşeau în ţărână.

Aceşti râpiţi – putem să fim convinşi definitiv de acest lucru

— Nu au fost înşelaţi de o iluzie mentală, ci au fost într-adevăr sustraşi fizic mediului lor familiar. Mergând mai departe cu raţionamentul, ne-am putea sprijini pe

această particularitate pentru a emite postulatul conform căruia o răpire din vechime nu a fost realizată în mod fizic decât atunci când apare o anomalie temporală, celelalte nefiind decât amăgeli psihice subtile producătoare de iluzii.

Astfel de întâmplări nu apar numai în folclorul anumitor ţări europene. Şi în Biblie găsim câteva, ceea ce ar putea să situeze manifestările acestei inteligenţe necunoscute foarte departe în timp. Şi Japonia furnizează un număr important de legende, precum cea a eroului Urashina Taro, care era amantul unei „zâne a mărilor" (o *sirenă* locală) şi care, deşi foarte tânăr, a murit de bătrâneţe la întoarcerea dintr-o călătorie la amanta lui pentru că a încălcat un tabu: un sipet cu *„anului de viaţă" pe* care nu trebuia să-l deschidă (Briggs, p. 399).

Am putut să localizez vreo treizeci de exemple mai mult sau mai puţin detaliate de anomalii temporale, lungimea relatării depinzând mai ales de înfrumuseţările în care a fost înveşmântată trama de bază, uneori acoperită de tot când relatarea e legendară, cum e cazul epopeii arthuriene. Dar aş vrea să citez aici *in extenso* un exemplu deosebit de semnificativ, pe care-l iau din lucrarea lui Evans-Wentz, care a strâns şi el şaptesprezece cazuri de acest fel.

„Răpirea unui tânăr căsătorit:

Am auzit de la nişte persoane în vârstă povestind că, *într-o zi doi tineri proaspăt căsătoriţi se aflau în drum spre casa părinţilor fetei. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, mirele mergea singur în spatele procesiunii când s-a pomenit în faţa unei zâne care locuia în apropiere şi care l-a răpit şi l-a dus la casa ei. Nimeni nu a putut să găsească locul unde era reţinut tânărul şi în curând s-a risipit orice speranţă de a mai fi revăzut în viaţă. Bărbatul a rămas cu zânele atât de multă vreme încât atunci când s-a întors la el în ţinut, în absenţa lui se succedaseră deja două generaţii. Satul în care locuia familia soţiei sale aproape c*ă *se golise de populaţie şi cele mai multe case se aflau în ruină de peste douăzeci de ani. Dar cu el lucrurile erau cu*

totul altfel. Avea impresia că petrecuse doar câteva ore acolo unde fusese dus, rei rămăsese la fel de tânăr şi de viguros ca atunci când fusese capturat".

Această relatare a fost obţinută de WA. Evans-Wentz prin viu grai de la un anume Murdoch MacLean, din Barra, lângă Upper Borve, Scoţia. Cu alte cuvinte, e vorba de o naraţiune care nu a fost niciodată publicata, ci doar a fost colportată într-un mediu rural izolat (o regiune muntoasă), fără să sufere alterări sau înfrumuseţări cu adevărat majore. Nu se spune nimic de eventualele amintiri memorate de acest martor, şi lucrul nu este deloc uimitor în măsura în care majoritatea celor confruntaţi cu această situaţie, ca să nu spun toţi, nu au mare lucru de spus, sau preferă să tacă.

Evans-Wentz precizează: „*O femeie pe care am cunoscut-o a pretins că a uitat totul despre experienţa pe care o trăise în ţara zânelor, un prieten mi-a spus însă că a auzit-o* într-*o zi spunând că nu uitase nimic dar că nu ţinea să-şi povestească amintirile*".

Un blocaj psihologic potrivit pe psihicul martorului, fie indus, fie calculat de inteligenţa care trage sforile pentru ca răpitul să creeze singur acest blocaj în funcţie de conceptele lui. Absurditatea iluziilor implantate în mintea unui răpit poate să-l îndemne pe acesta să-şi ţină gura. Lucru valabil şi în zilele noastre, când răpitul insistă să i se păstreze anonimatul. Imaginaţi-vă ce se putea întâmpla într-o epocă mai îndepărtată, când orice eveniment fantastic presupunea un privilegiu din partea Domnului... sau legături cu diavolul! E bine să se observe că toate contactele cu entităţile-zâne aveau mai curând o conotaţie diabolică decât divină, cel puţin pentru oamenii Bisericii, iar aceasta „*semnătură*" *era* şi mai notabila în poveştile cu „*transportul* la *sabat*", absenţa imposibil de explicat fiind pusă neapărat pe seama unei reuniuni „*neortodoxe*". De aici tot felul de încercări fizice absurde şi cumplite, precum aruncarea inculpaţilor în apă cu mâinile şi picioarele legate să se vadă dacă se vor menţine la suprafaţă, sau înţeparea cu acul pentru a găsi pe corpul lor

câteva zone de insensibilitate indicând *„pecetea diavolului”*. Puţini reuşeau să scape de toate aceste chinuri, marea majoritate a celor acuzaţi de vrăjitorie de către Inchiziţie ajungând cu rapiditate pe rug!

ÎNVĂŢĂMINTELE CARE SE POT TRAGE

Răpitorii nu vin în mod obligatoriu de pe o planetă îndepărtată. Ei pot, după cum a spus foarte bine Jacques Vallée, să apară *de oriunde şi oricând*.

Răpitorii nu ne vizitează din 1947, 1897 sau de la apariţia lui Iisus, ci *ei au fost dintotdeauna na aici*. Din aceasta perspectivă, mitologia greacă, aparţinând unei mari civilizaţii, poate că nu este decât o formă de folclor care disimulează nişte adevăruri strigătoare. Dacă inteligenţa care se afla la originea acestei manipulări gigantice a hotărât să rămână ascunsa ochilor noştri, atunci e probabil că, cu cât vom progresa în cunoaşterea universului nostru, cu atât mai mult adevărul ne va fi ascuns. Ceea ce ştiau vechii greci despre componentele universului se limita la ideii teoretice şi, deşi au fost capabili să dea filosofi mari, matematicieni excelenţi şi profesori remarcabili în diferite arte, mai ales în secolul lui Pericle, apropierea lor de celelalte dimensiuni este totdeauna considerată ca mistică. Prin urmare n-ar fi exagerat să credem că grecii au putut să observe o anumită parte a feţei ascunse a acestei inteligenţe, care nu ne va fi niciodată accesibilă.

Asta e valabil şi pentru alte civilizaţii dispărute.

De asemenea, se mai poate ca răpitorii să vină dintr-o dimensiune unde materia provine din alte componente la nivel atomic, sau că ele se situează pe un plan mai mult spiritual decât material. Opţiunea pe care o propun lărgeşte câmpul ipotezelor posibile.

Această opţiune poate să explice şi alte mistere. De exemplu, unele creaturi din folclor, amintite de mine mai înainte, aveau puteri care le permiteau să se transforme în animale de tot felul. Or, criptozoologii caută cu disperare să eticheteze unele fiinţe precum americanul *Bigfoot* şi vărul lui canadian *Sasquatch* (aceeaşi situaţie geografică

ca a râpiţilor şi mutilărilor de vite, ceea ce, încă o dată, este destul de tulburător). Nu numai că aceste specii nu pot fi prinse, dar, contrar altor creaturi dispărute foarte clar descrise, ele nu lasă niciodată urme de excremente sau oseminte.

Aceste manifestări aparent absurde ar putea să ascundă o manipulare de intenţie ecologica.

Creaturile, privite prin prisma relatărilor din trecut sau prezent, sunt capabile să apară şi să dispară după dorinţă, să vindece sau să provoace boli şi să facă *miracole* precum provocarea unor calamităţi.

În general, noţiunile de bine şi de rău, de pozitiv şi de ne gativ, transpar sistematic, chiar dacă unele elemente care ne par la prima vedere negative (mutilarea vitelor) ar putea să aibă o finalitate pozitivă (supravegherea şi stăpânirea mediului înconjurător pe care noi îl poluăm, dacă am da crezare celor spuse de doamna Doraty).

Totul, contrar a ceea ce cred unii cercetători (înşelaţi probabil de un psihic modelat de educaţia primită), apare ca o manipulare bazată pe o politică de bipolarizare, creând astfel o formă de echilibru. Toate structurile noastre mentale se sprijină pe acest principiu, deci toate acţiunile noastre. Potrivindu-şi acţiunile după comportamentul nostru, această inteligenţă poate, după dorinţă, să ne manipuleze, să ne controleze, să ne ghideze, etc., fără să stingherească deloc cursul evoluţiei noastre şi fără ca prezenţa şi influenţa ei să intervină în conştiinţa noastră încât s-o perturbe.

Katharine Briggs precizează că, după unele credinţe populare vechi, cei din ţara zânelor sunt paznicii fertilităţii şi ai creşterii, deci *ai vieţii* sub toate formele. Ei le spuneau deseori oamenilor cu care intrau în contact: „Tot ce e al tău e al meu, iar tot ce e al meu îmi aparţine”. Dacă considerăm aceste elemente în sensul lor cel mai simplu, putem traduce situaţia astfel: inteligenţa respectivă este proprietara Pământului, iar noi nu suntem decât locatarii lui. Rămâne de văzut cum ne plătim chiria…

Să vedem acum sub ce aspecte se prezintă, în acest

folclor, entităţile din ţara zânelor.

Evans-Wentz, prin intermediul prietenului său, ţăranul profet, ne aduce le cunoştinţă următoarele: *„Acestea pot să ne apară sub forme diferite, una dintre ele mi se arată sub trăsăturile unei fiinţe înalte de un metru douăzeci”*.

Mai departe autorul citează un folclorist breton, care se referă la *korrigani*. *„Ei pot să se transforme în orice animal”*.

La rândul său, Keightely precizează*: „În Scandinavia*, «*trollii*» *au puteri extraordinare. Ei pot să devină invizibili, apoi să ia orice formă şi să facă tot felul de lucruri care depăşesc posibilităţile oamenilor”*.

Şi mai departe*: „În Ţara Galilor*, «*bwganozii*» *pot să apară sub forme variate, animale sau oameni”*.

Şi în altă parte, referitor la piticii irlandezi: *„Ei pot să se fac*ă *vizibili şi invizibili şi să ia orice formă, după cum le e voia”*.

Iată încă un citat luat de la folcloristul breton Anatole Le Braz, referitor la piticii din Bretagne: *„Corpul lor – căci au corpuri*

— Este material, dar este format dintr-o materie necunoscută nouă. Corpurile «*daimonilor*»*, dacă ne amintim, sunt descrise de cei vechi ca fiind făcute din aer congelat”*.

Aţi observat, desigur, ciudata precizare a lui La Braz, care se referă la un trecut îndepărtat ca să vorbească de „aer congelat”. Azi am putea traduce această expresie printr-o terminologie mai adaptată cunoştinţelor noastre despre materie precum: *„Molecule de aer, concentrate pentru a-i da aparenţa de materie solidă”*.

Asta ar explica ozn-urile care „explodează”, împrăştiindu-se în *fum* sau în *abur*, care se înconjoară de o ceaţă, etc.

Poate că dacă l-am reciti mai cu atenţie pe Homer, am putea să adunăm detalii *tehnice* de acest gen, deoarece cu cât perioada este mai veche, cu atât mai simplu era camuflajul. Poate că a existat o epocă când nu a fost deloc

camuflaj…

În legătură cu demonii celor din vechime, să nu uităm definiţia pe care o dădeau ei (dicţionarul Hachette 1989): *„Geniu bun sau râu”*. Religia a făcut din ei îngeri decăzuţi şi spirite ale râului. Nimic mai tendenţios! Era vorba de entităţi echilibrate, bipolare; cei din vechime ştiau asta.

Progresăm pe calea cunoaşterii, dar acest tip de cunoştinţe se pierde pe măsură ce trece timpul…

Să trecem acum la o nouă etapă revenind la folclor. W.A. Evans-Wentz ne furnizează elementele următoare:

„Sunt fiinţe aeriene care se pot deplasa în văzduh după dorinţă”.

„Pot să se deplaseze de la un capăt la celălalt al lumii cât ai clipi din ochi”.

Thomas Keightley este şi mai precis:

„Se pot deplasa repede ca gândul”.

Traduse în limbajul nostru actual (ţinând cont de ce s-a afirmat mai înainte) aceste date ar implica faptul că formele şi mişcările sunt dirijate de o gândire care operează în ritmul ei de decizie, instantaneu dacă trebuie, prin convertirea elementelor în energie apoi a acestei energii în elemente originale sub forma dorită.

Nu se foloseşte neapărat o singură tehnică. Cea de mai sus este una dintre ele, după cum o alta este folosirea unor molecule provenite din fluidele sau din solidele de pe Pământul nostru. Totul depinde de misiune, de scopul ce trebuie atins.

Cititorului sceptic care mi-ar reproşa că mă folosesc prea mult de folclor pentru a-mi sprijini convingerile, îi voi spune ca în 1990 am obţinut mărturii care îmi confirmă spusele. Într-adevăr, valul francez de ozn-uri de la îi noiembrie 1990 este, ca şi valul belgian din 1989 – 1990, deosebit de bogat în observaţii ciudate.

E vorba de ozn-uri care se transformă, care se scindează, care se deplasează instantaneu (înregistrare radar) şi chiar un caz foarte interesant. Martorul (un funcţionar) a cerut să i se păstreze anonimatul.

Respectivul se afla la Port-Bourgeney, lângă Talmont-Saint-Hilairer (Vandeea) pe ţărmul mării, la 5 noiembrie 1990 pe la orele nouăsprezece. Martorul zăreşte trei indivizi mai curând mici de statură, având fie un cap mare, fie o cască voluminoasă. Înainte de a putea să se apropie de ei, personajele au început să leviteze apoi s-au transformat în obiecte de formă triunghiulara, s-au îndepărtat şi au dispărut în văzduh cu mare viteză. Cercul s-a închis!

A înţeles acum cititorul de ce ozn-urile nu au motor? *Fiindcă nu au nevoie*. Probabil că pentru creatorii lor era fierăriei a trecut de multă vreme şi aparţine preistoriei lor… La ce să mai folosească un motor când ai o minte care poate să domine materia, s-o modeleze, s-o transforme, s-o facă vizibilă sau invizibilă, să-i confere aparenţa unei fiinţe vii sau a unui obiect oarecare pe care să-l transporte cât ai clipi din ochi de la un capăt la celălalt al planetei numai cu gândul?

O constatare amară

Ce altceva ar mai putea să facă oamenii noştri de ştiinţă în afară de a constata amploarea pagubelor. Nu au nici instrumentele, nici conceptele, nici fizica necesare pentru a încerca o cât de timidă apropiere. Chiar şi cei care, împinşi de o curiozitate insaţiabilă, ar vrea să se lanseze în această aventură, sau se autocenzurează pentru a rămâne pe linia dreapta a rigorii dogmatice şi nu vor îndrăzni niciodată să pună în faţă informaţiile cele mai doveditoare, sau trec de frontiera raţionalismului cartezian în vigoare şi sunt arătaţi cu degetul şi luaţi în derâdere pentru că au avut imprudenţa (ca să nu zic inconştienţa), de a se interesa de *omuleţii verzi*.

Tare mi-e teamă că fizicienii şi astrofizicienii vor trebui să mai aştepte câteva zeci de ani, până când în fizică se va înfăptui o revoluţie care ne va oferi alte mijloace pentru abordarea problemei. Sper să mă înşel. Totuşi, când vom reuşi şi noi să modelăm moleculele materiei după dorinţă şi să călătorim în alte dimensiuni ale spaţio-timpului?

Prin urmare, e derizoriu să încercăm să aflăm de unde vin ozn-urile şi cum funcţionează, e o pierdere de timp.

În schimb am putea trudi mai cu folos pentru stabilirea rolului pe care-l are omul în acest cumplit joc al vieţii reluând lectura scrierilor lăsate de strămoşii noştri pentru a le analiza conţinutul cu o nouă stare de spirit. În trecut se poate defini viitorul nostru. Trebui să-i reluăm pe clasici, dar privind aceste legende dintr-un unghi nou va trebui să ne ferim de a cădea în greşeala acelui cercetător care descoperă extratereştri la fiecare cotitură a mitologiei greceşti.

Secretul secretelor

Cititorul nu trebuie să uite că noţiunile de bine şi de rău, aşa cum le concepem noi şi le punem noi în viaţa noastră zilnică, sunt, pentru inteligenţa care ne sfidează, concepte total diferite de ale noastre. Înaintea oricărei estimări a situaţiei trebuie să se ţină cont de acest lucru.

Cititorilor care ar avea tendinţa să atribuie diavolului acele comportamente cu aparenţă negativă sau care ar împrumuta unei inteligenţe superioare intenţii rele faţă de rasa umană le voi răspunde simplu.

Având în vedere tot ce am amintit în această carte, adică elementele care tind să indice că „vizitatorii” ar putea, dacă ar vrea, să „lucreze” fără ştirea noastră, fără să fie văzuţi, fără să lase vreo urmă, se poate vedea cu uşurinţă că nu se află pe Pământ pentru a ne elimina sau a ne fagocita, altfel ar acţiona în cea mai deplină discreţie, şi n-am vedea nici ozn-uri, nici cadavre de animale mutilate.

Dacă se lasă întrezăriţi, ghiciţi, *o fac pentru că aşa vor*. Se lasă contemplaţi destul de mult timp pentru a-şi convinge *„suporterii”*, dar nu suficient pentru a-i face pe detractori să-şi schimbe ideile. De ce numai un singur ozn a binevoit să apară pe ecranele radarului unui avion şi ale unei baze aeriene, deşi s-au înregistrat peste o mie de mărturii în care se făcea caz de numeroase ozn-uri? Pentru că totul făcea parte dintr-un plan subtil de manifestare în faţa noastră. De ce s-a acceptat ca, câteva luni mai târziu,

un înalt funcţionar francez să poată fi martorul transformării a trei entităţi în nave aeriene triunghiulare? (Este prima mărturie de acest gen după câte ştiu.) De ce, în aceeaşi seară, un martor a văzut o sferă enormă înconjurându-se de un nor şi transformându-se în vreo zece ozn-uri? Şi de ce, în acelaşi moment, un alt observator vede un fenomen luminos aerian format, din câteva surse care se transforma într-o sferă enorma? *Pentru că aşa doresc „ei”*, dar să nu mă întrebaţi de ce. Nu cunosc secretele zeilor…

Se pare că ozn-urile nu sunt decât partea vizibilă a aisbergului, un element de decor în înscenarea servită societăţilor omeneşti probabil din zorii omenirii.

Situaţia este următoarea:

— Oficial, guvernele neagă existenţa ozn-urilor;

— În secret însă, ele nu sunt deloc deranjate dacă *„fanaticii farfuriilor zburătoare”* cred în existenţa unor extratereştri care vizitează Pământul. Iar unele guverne, precum cel al Statelor Unite, încurajează această opinie pentru a abate atenţia de la adevărata natură a inteligenţei care trage sforile.

În sferele înalte probabil că se ştie că ceva sau cineva a sechestrat societatea noastră de foarte multă vreme. Poate că anumite societăţi secrete, deşi nu aveau probe, erau ferm convinse de acest lucru şi, din generaţie în generaţie, membrii lor îşi transmiteau secretul secretelor, acest *„graal”* evaziv, această *„piatră filosofală”* insesizabilă…

Esoteriştii leagă deseori nemurirea de acest secret al secretelor. Să citim ce a obţinut Evans-Wentz de la un *„prezicător”* irlandez: *„Aceste creaturi par că se deplasează şi au o existenţă reală într-o fiinţă mai înaltă decât ele, al cărei corp îl formează chiar ele. Par s*ă *acţioneze mai mult colectiv decât individual, cam ca un roi de albine* (…). *Strămoşii noştri vorbesc de nemurirea lor, dar de o nemurire relativă, timpul lor de viaţă fiind cu mult mai lung decât al nostru. Când îmbătrânesc trec în corpuri noi, dar nu pot să vă spun dacă e vorba de o nouă naştere*

sau de un corp nou, căci nu am obţinut nicio precizare în această privinţă”.

Prima parte sugerează ce-am spus mai înainte: o energie cu o structură moleculară modificabilă, controlată de la distanţă sau semiautomata şi programată, putând să acţioneze prin sciziune, dar ansamblul rămâne subordonat unei singure gândiri directoare. A doua este surprinzătoare având în vedere epoca în care a fost emisă: secretul nemuririi relative prin transferul spiritului într-un nou corp şi, de ce nu, într-o clonă! Amintiţi-vă de lupta doamnei Victoria pentru a împiedica un spirit străin să-i invadeze corpul. Amintiţi-vă de Pat McGuire al cărui spirit a fost transferat în corpul unui general israelian. Iluzii? Amăgeli? Poate. Dar poate că nu.

Aş mai putea să menţionez şi cazul doamnei Cynthia Crowell care a trăit câteva experienţe de tip RR IV cu „*deconectarea sufletului*” de corp şi care pretinde că numiţii *aliens* pot astfel să transfere sufletul (spiritul) unui răpit într-un altul fără să stingherească acţiunile proprietarului corpului fizic.

Este imposibil ca guvernele să nu ştie nimic despre amintitele RR III şi RR IV, dar se prefac că nu ţin cont de ele. Este aproape sigur că echipe de oameni de ştiinţă aleşi pe sprânceană şi remuneraţi de guvernul american urmăresc cu multă atenţie evoluţia acestei faze din activitatea fenomenului, aşa cum fac din 1947 (ba chiar din 1943, după spusele lui Jacques Vallée).

Acesta e şi motivul pentru care i s-a pus cruce proiectului „Blue Book”. Prelungirea chiar şi a unei aparenţe de cercetare ar fi putut să pară suspectă. Din moment ce s-a declarat în mod oficial că ozn-urile nu există, de ce să se dea publicului impresia că există? Cu atât mai mult cu cât dacă efectiv nu exista ca nave spaţiale sau nave aeriene, ci cum le-am definit mai înainte, nu mai există niciun motiv de a prelungi viaţa unui organism care vânează himere.

Pământul este un teatru ale cărui marionete suntem noi. Adevăraţii actori se află în culise, de unde ne

manipulează.

Ipoteza iluziilor

Ozn-urile nu sunt nici nave spaţiale, nici neapărat nave aeriene în sensul în care îl înţelegem noi. Majoritatea sunt iluzii materiale, sau având o aparenţă materială, după caz, depinzând de o fizică care o depăşeşte cu mult pe a noastră, ca şi creaturile umanoide care se consideră că le conduc.

Aceste iluzii ar fi create cu molecule luate din mediul terestru sau dintr-un mediu străin nouă. Aceste molecule ar suporta acţiunea unei energii putând să le confere diferite capacităţi precum cele de a fi – printre altele – multiforme, omomorfe, divizibile, vizibile sau invizibile, consistente sau translucide, vii sau inerte, luminoase sau întunecate, putând să treacă prin materia lumii noastre, etc.

Aceste iluzii ar fi toate controlate de o gândire directoare şi motrice unică, dar putând să acţioneze prin sciziparitate. Deci ozn-urile nu au nevoie de un motor pentru a se propulsa, pentru că nu sunt vehicule destinate să transporte pe cineva sau ceva, ci produse energetice în simbioză cu spiritul unei fiinţe inteligente sau al unui robot pe care aceasta l-a programat şi pe care-l foloseşte după propria ei dorinţa pentru ea sau pentru cineva dintr-o ierarhie superioară.

Ozn-urile sunt folosite din plin de la al doilea război mondial cel puţin cu două intenţii:

e să evite anomalia temporală la râpiţii care sunt înapoiaţi mediului lor.

© Săi convingă pe oameni că sunt nişte nave de origine extraterestră provenind din diferite lumi îndepărtate.

Poate că inteligenţa care dirijează ozn-urile îşi are originea într-un univers spaţio-temporal diferit de al nostru, unde ţesătura spaţiului are o cu totul altă textura decât a noastră, mai întinsă (anomalii de volum) şi unde trama timpului este mai extinsă, ceea ce-i permite să se scurgă mult mai lent (anomalii temporale). Adică o altă

dimensiune a spaţio-timpului.

Consider că toate fenomenele rămase inexplicabile, (pretinse posedări demonice, spiritismul, apariţiile religioase, fenomenele misticismului: levitaţie, posturi prelungite, vindecări prin atingerea cu mâinile, etc.) se pot integra în această ipoteză. Ele ar avea astfel o singură şi aceeaşi origine, ceea ce e mai logic decât propunerea unor cauze multiple. Aceste fenomene n-ar fi de fapt decât formele diversificate ale manipulării psihicului uman, alte tipuri de amăgeli (având scopuri care rămân de stabilit).

Diversitatea acestor iluzii se poate explica prin diversitatea spiritelor omeneşti, pe care această inteligenţă încearcă să le înşele saif! să le modeleze în funcţie de planurile ei.

Toate aceste iluzii utilizează structurile noastre mentale în materie de credinţe şi de superstiţii pentru a se manifesta în faţa noastră şi în gândurile noastre. Cel care crede în Dumnezeu sau în diavol o va putea vedea pe Fecioara Maria sau nişte demoni, sau altă entitate divină (cum s-a întâmplat cu Betty Andreasson în timpul uneia din numeroasele ei răpiri). Alţii, mai mult sau mai puţin atei, vor putea vedea fantome, *Bigfoot*, monştri şi, de ce nu, umanoizi care vor pretinde că sunt extratereştri.

Chiar şi fenomenele parapsihologice (cele adevărate, nu prestidigitaţiile) pot să fie manipulări de un alt gen, lăsându-i pe oameni să creadă că au puteri supranaturale (sau naturale, dar excepţionale), deşi o altă inteligenţă s-ar juca cu ei, aceeaşi ca cea care dirijează celelalte iluzii.

Râpiţii, cei înzestraţi cu anumite daruri, clarvăzătorii, cei cu capacităţi de medium, martorii unor fapte insolite şi ciudate pot fi consideraţi ca nişte *mesageri* care repetă ceea ce inteligenţa care îi manipulează le spune sau le arată. Prin intermediul lor, s-ar putea ca deschiderea, elevarea conştiinţelor, să se facă la un nivel colectiv, treptat, generaţie după generaţie, secol după secol. Doar dacă toate acestea nu au cumva stopul de a ne înşela, de a ne tulbura ideile, pentru a ne diviza şi a ne exploata mai bine.

Care este tributul pe care îl plăteşte omenirea pentru a beneficia de aceste daruri? câţi râpiţi nu au fost înapoiaţi mediului lor? Şi cum au fost folosiţi? Mi-e teamă că nimeni nu va putea să răspundă vreodată la aceste întrebări…

Dar s-ar putea ca toate aceste iluzii, inclusiv ozn-urile, să aibă totuşi o finalitate benefică.

Urmăriţi viitoarele apariţii în colecţia UFO

OZN ŞI PREZENŢA EXTRATERESTRĂ

UFO

Luate împreună, dovezile privind prezenţa extratereştrilor pe Pământ sunt covârşitoare. Puţini oameni cunosc aceste dovezi sau au reflectat asupra lor cu mai multă atenţie decât cercetătorii care iau cuvântul în paginile acestei cărţi: Stanton Friedman, Budd Hopkins, Linda Moulton, Donald Ware, Bob Laz ar.

Toţi sunt oameni de mare valoare în domenii nelegate de ozenistică. Cu toate acestea, ei îşi asumă riscurile mărturisirii cu glas răspicat a gândurilor care îi frământă. De ce? Nu puteţi afla decât citind această carte fascinantă, înţesată de materiale ce constituie o adevărată provocare a minţii.

VENIŢI DIN ALTĂ LUME Scott Mandelker

Un studiu captivant despre americanii care se cred a fi de altundeva, cartea de faţă prilejuieşte o abordare a subiectului surprinzătoare prin noutatea ei: dezvăluiri făcute de douăzeci şi cinci de oameni încredinţaţi că provin de pe alte planete.

Indiferent dacă afirmaţiile lor vi se vor părea tulburătoare, incitante sau de-a dreptul şocante, *Veniţi din altă lume* oferă prima analiză profundă a unui grup social tot mai numeros.

Depăşind tot ce s-a mai scris până acum, *Veniţi din altă lume* pătrunde pe teritorii noi, trasează noi direcţii şi constituie o provocare pentru felul cum înţelegem evoluţia omenirii.

UFO

TRIUNGHIUL BERMUDELOR 2 Charles Berlitz într-

un infern de furtuni şi vârtejuri, nave, avioane şi oameni continuă să dispară.

Obiectivul acestei lucrări constă în a examina incidente noi sau care nu au fost consemnate în *Triunghiul Bermudelor*.

Mărturiile celor scăpaţi ca prin minune şi ale militarilor care îndrăznesc în sfârşit să vorbească dezvăluie fapte necunoscute, descriind fenomene stupefiante care, toate, susţin ipotezele lui Charles Berlitz: TRIUNGHIUL BERMUDELOR este o răspântie unică, unde se intersectează civilizaţiile dispărute şi tehnologii mult superioare nouă, preziceri mitice şi intervenţii extraterestre…

Editor: Dorin Ion Nedelcu
Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Valentin Luca
Tipar: cirupul dracip pini
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147, sector 5 Bucureşti; Tel.: 335.93.18; Fax: 337.33.77